NICHOLAS SPARKS

MESAJ DE DEPARTE

Cuprins

Nicholas Sparks

MESAJ DE DEPARTE

manuscris găsit într-o sticlă

Redactor: Nicole Popa
Coperta: Ioana Cucu

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale
SPARKS, NICHOLAS
Mesaj de departe/ Nicholas Sparks;
trad.: Oana Negureanu şi Carmen Stănescu
Bucureşti, IMAGE, 1999
Tit. orig. (engl.): Message in a Bottle
ISBN 973-8004-05-5

MESAJ DE DEPARTE

manuscris găsit într-o sticlă

Traducere de Oana Negreanu şi Carmen Stan

Bucureşti, 1999

EDITURA IMAGE

Capitolul 1

Bătea un vânt rece de decembrie. Theresa Osborne privea către mare, cu mâinile strânse în jurul umerilor. Mai devreme când sosise ea, erau numai câţiva oameni care se plimbau pe plajă, dar acum plecaseră demult, speriaţi de norii adunaţi pe cer. Singură pe malul mării, încerca să cuprindă cu privirea împrejurimile. Oceanul, în care se reflecta culoarea gri a cerului, părea asemenea metalului lichid, iar valurile se spărgeau la mal neîntrerupt, ca într-un joc constant. Nori grei se adunară încet pe cer, apăsând parcă atmosfera, iar ceaţa se îndesi, făcând aproape imposibil de văzut linia orizontului. Poate ca altundeva şi altcândva, ar fi observat acea frumuseţe maiestuoasă a peisajului, dar acum, aşa cum stătea pe plajă, nu avea niciun sentiment. Într-un fel, era ca şi cum nici nu s-ar fi aflat acolo cu adevărat, ca şi cum totul n-ar fi fost decât un vis.

Venise cu maşina până aici, de dimineaţă, însă nu reuşea să-şi amintească deloc locurile pe unde trecuse. Atunci când se hotărâse să vină aici, îşi aranjase lucrurile în aşa fel încât să poată rămâne şi peste noapte. Chiar îşi dorise să petreacă o noapte liniştită, departe de Boston, însă acum, privind vârtejurile apei spumegând, se gândi că de fapt nu voia să rămână. Se va urca în maşină şi va pleca înapoi către casă, imediat ce-şi va termina treaba, chiar dacă se va face târziu.

Când se simţi în sfârşit pregătită, Theresa porni agale către malul apei. Ţinea la subraţ o sacoşă pe care o pregătise cu grijă de dimineaţă, asigurându-se că nu a uitat nimic. Nu spusese nimănui ce luase cu ea, nici ce avea de gând să facă astăzi. În schimb, îi anunţase că merge la cumpărături pentru Crăciun. Era scuza cea mai credibilă, şi, deşi era sigură că ei ar fi înţeles-o

dacă le-ar fi spus adevărul, nu voise să împartă cu nimeni secretul acestei călătorii. Pornise singură la acest drum şi avea de gând să-l ducă la bun sfârşit la fel.

Oftă şi se uită la ceas. În curând avea să fie flux şi de-abia atunci va fi în sfârşit pregătită. După ce îşi găsi un loc destul de confortabil, pe o mică dună de nisip, se aşeză şi-şi desfăcu sacoşa. Căută prin ea şi scoase plicul. Trase aer în piept şi îl dezlipi încet.

În plic se aflau trei scrisori, împăturite cu grijă, scrisori pe care le citise de nenumărate ori. Le luă şi le aşeză în faţa ei. Stătea pe nisip, cu privirea aţintită asupra lor. Mai erau şi alte lucruri în sacoşă, dar nu o interesau deocamdată. Continua să se concentreze asupra scrisorilor. Pixul cu care scrisese lăsase pete de cerneală în locuri diferite. Hârtia, care avea desenat un vas cu pânze în colţul din dreapta sus, începuse să se decoloreze ici şi colo, literele ştergându-se uşor o dată cu trecerea timpului. Ştia că avea să vină o zi când nu se va mai putea înţelege aproape nimic, dar, din fericire, atunci nu va mai avea nevoie să le citească atât de des.

După ce termină, le puse la loc în plic, cu grijă, la fel cum le scosese. Apoi puse plicul în sacoşă şi mai aruncă o privire către plajă. De aici, de unde stătea, putea să vadă locul unde odată, demult, începuse întreaga poveste.

Îşi aminti cum venise să facă jogging, în zorii acelei zile de vară pe care şi-o amintea foarte clar. Era începutul unei zile frumoase. Privi lumea din jurul ei, ascultând ţipătul ascuţit al rândunelelor de mare şi zgomotul valurilor care se spărgeau rostogolindu-se la mal. Deşi era în vacanţă, se trezise destul de devreme ca să poată alerga în voie, nestingherită de nimeni. În câteva ore, plaja avea să se umple de turişti întinşi pe prosoapele lor, la plajă, dornici parcă să absoarbă tot soarele fierbinte din New England. Cape Cod era aproape

întotdeauna aglomerat în acea perioadă a anului, dar mulţi dintre cei veniţi în vacanţă obişnuiau să doarmă până mai târziu dimineaţa şi ei îi plăcea tare mult să facă jogging pe nisipul afânat şi puţin umed de după reflux. Spre deosebire de trotuarele de acasă, nisipul părea să fie exact aşa cum trebuie şi ştia că nu o vor mai durea genunchii, aşa cum se întâmpla câteodată după ce alerga pe aleile pavate.

Întotdeauna îi plăcuse să facă jogging, avea acest obicei de pe vremea crosurilor din anii de liceu. Deşi acum nu mai concura şi rareori îşi cronometra alergările, jogging-ul reprezenta pentru ea unul dintre puţinele momente când putea să fie singură cu gândurile ei. Considera acest timp ca un răgaz de meditaţie, tocmai de aceea îi plăcea să fie singură când alerga. Niciodată nu înţelesese de ce oamenilor le place să alerge în grupuri.

Deşi îl iubea foarte mult pe fiul ei, Kevin, îi părea bine că nu era cu ea aici. Orice mamă are nevoie de un răgaz câteodată şi tocmai asta intenţiona să facă ea acum, venind aici. Nu mai voia să ştie de meciurile de fotbal de seara, de orele de înot, de programele de pe MTV date la maximum, de nicio temă pentru acasă, de nopţile în care se trezea ca să-l liniştească atunci când avea junghiuri la picioare. Îl dusese la aeroport, cu trei zile în urmă, ca să-l viziteze pe tatăl lui – fostul ei soţ – în California, şi, dacă nu i-ar fi amintit ea, Kevin ar fi uitat să o îmbrăţişeze şi să o sărute la plecare. „Iartă-mă, mamă“, îi spusese el în timp ce îşi încolăcise braţele în jurul ei şi o săruta. „Te iubesc şi să nu-ţi fie aşa dor de mine, da?“ Apoi, întorcându-se cu spatele, întinse biletul însoţitorului de zbor şi aproape că sări în avion fără să se uite înapoi. Nu-l acuza că aproape uitase să-şi ia la revedere de la ea. La doisprezece ani, îmbrăţişatul şi sărutatul în public nu reprezentau tocmai un semn de bărbăţie. În plus, mintea lui era la alte lucruri. Aştepta călătoria aceasta încă de la Crăciun. Urma să meargă cu tatăl lui la Marele

Canion, apoi aveau să petreacă o săptămână cu pluta în josul râului Colorado şi în final aveau să meargă la Disneyland. Era tot ceea ce putea să plăsmuiască imaginaţia unui copil şi ea era fericită pentru el. Deşi urma să stea acolo şase săptămâni, ştia că era bine pentru Kevin să petreacă un timp cu tatăl lui.

De trei ani de când divorţaseră, Theresa şi David erau în relaţii relativ bune. Deşi nu fusese cel mai grozav soţ, David era un părinte bun pentru Kevin. Niciodată nu uita să-i trimită un cadou de Crăciun sau de ziua lui, îl suna săptămânal şi călătorea dintr-un capăt în celălalt al ţării, de câteva ori pe an, ca să petreacă weekend-urile cu fiul lui. Apoi erau vizitele permise de lege – şase săptămâni, vara, un Crăciun la fiecare doi ani şi vacanţa de o săptămână de Paşte. Annette, noua soţie a lui David, avea un copil mic de crescut, dar Kevin o plăcea foarte mult şi, întorcându-se acasă, niciodată nu dădea semne că ar fi fost supărat sau că s-ar fi simţit neglijat de către ea. Dimpotrivă, era foarte entuziasmat de cât se distrase. Erau momente când simţea un soi de gelozie, dar îşi dădea silinţa ca el să nu sesizeze aceste lucruri.

Alerga acum într-un ritm moderat. Deanna nu servea micul dejun înainte ca ea să-şi termine alergarea, ştia că Brian avea să fie deja plecat, şi Theresa de-abia aştepta să treacă pe la ea. Deanna şi Brian erau un cuplu mai în vârstă – amândoi se apropiau de şaizeci de ani acum – însă Deanna era cea mai bună prietenă pe care o avusese vreodată.

Redactor şef la ziarul la care lucra Theresa, Deanna obişnuia să vină cu soţul ei la Cape, de mulţi ani. Întotdeauna stăteau în acelaşi loc, casa pescarului, şi cum a aflat despre plecarea lui Kevin la tatăl lui în California, pentru câteva săptămâni, a insistat ca Theresa să vină la ei. „Brian merge să joace golf tot timpul cât stăm aici şi mi-ar plăcea să ne vedem“ îi spusese ea „şi, în afară de asta, ce

altceva să faci? Trebuie să ieşi din apartamentul ăla câteodată“. Theresa ştia că Deanna are dreptate şi, după ce se gândi câteva zile, acceptă. „Îmi pare atât de bine“ îi spuse Deanna, satisfăcută că reuşise s-o convingă. „Are să-ţi placă tare mult acolo“.

Theresa trebui să admită că era într-adevăr un loc plăcut. Casa pescarului fusese la origine casa unui căpitan şi se afla undeva pe marginea unei stânci, de unde se putea cuprinde cu privirea întregul golf Cape Cod. De cum o văzu, Theresa încetini ritmul în care alergase până atunci. Spre deosebire de cei tineri, care accelerau viteza înainte de terminarea cursei, ea prefera să încetinească şi s-o încheie într-un ritm mai lent. La treizeci şi şase de ani nu-şi mai revenea după un asemenea efort aşa de repede ca înainte, când era mai tânără.

După ce se mai linişti, se gândi la cum avea să-şi petreacă ziua în continuare. Luase cu ea cinci cărţi pe care tot încercase să le citească de vreun an de zile şi nu reuşise. Parcă nu mai avea timp deloc de când cu Kevin şi cu energia lui inepuizabilă, cu treburile casei şi, bineînţeles, cu teancul de lucrări de pe biroul ei care nu se mai terminau.

Ca redactor şi jurnalist la *Boston Times,* era tot timpul presată de editarea celor trei rubrici săptămânale pe care le avea. Cei mai mulţi dintre colegii ei considerau că pentru ea era mai simplu, având deja o temă prestabilită, totul se reducea la a-şi umple rubrica cu aproximativ trei sute de cuvinte şi gata pe ziua respectivă, însă lucrurile nu stăteau chiar aşa. Nu era deloc uşor să aduci ceva nou, original despre „creşterea copiilor“, mai ales că voia ca „Creşterea copiilor în zilele noastre“ să apară în continuare, simultan, în mai multe publicaţii.

„Paternitatea în zilele noastre“, care era de-acum rubrica ei, apăruse în şaizeci de ziare

publicate în toată ţara, deşi cele mai multe îi editau numai una sau două articole pe săptămână. Şi, pentru că acest tip de editare simultană apăruse numai cu optsprezece luni înainte de a se angaja ea, iar ea era nou venită la cele mai multe dintre ziare, nu-şi putuse permite luxul de a-şi lua câteva zile libere. Spaţiul de rubrică, în general, la mai toate publicaţiile, era extrem de redus, şi sute de redactori aproape că vânau acele câteva rânduri.

Theresa încetă să mai alerge şi acum mergea la pas; la un moment dat se opri şi privi cum o rândunică de mare se rotea deasupra capului ei. Aerul era foarte umed şi îşi şterse sudoarea de pe frunte cu mâna. Trase aer în piept, îşi ţinu respiraţia o clipă, după care expiră, privind înspre ocean. Pentru că era încă devreme, apa era întunecată la culoare, gri, dar urma să se schimbe imediat ce avea să răsară soarele. În schimb, era ademenitoare, aşa că Theresa îşi scoase încălţămintea şi şosetele şi intră în apă până la glezne. Era o senzaţie reconfortantă, şi zăbovi câteva minute aşa, legănându-se înainte şi înapoi. Deodată îşi aminti bucuroasă că în ultimele luni scrisese câteva rubrici în plus, aşa că săptămână aceasta îşi putea permite să nu se gândească la lucru şi la ce ar fi avut de pregătit. Nici nu-şi mai aducea aminte de când nu mai stătuse fără un computer în faţă sau fără să participe la o şedinţă sau să aibă de respectat un termen de predare. Se simţea liberă acum, că nu mai trebuia să meargă la birou pentru o vreme. Era ca şi cum şi-ar fi recapitulat întregul destin şi ar fi luat-o de la capăt încă o dată.

Era adevărat că avea o mulţime de lucruri de făcut acasă. Baia trebuia tapetată, o parte dintre obiecte schimbate, urmele lăsate de cuie pe pereţi trebuiau astupate şi întregul apartament ar fi avut nevoie de o împrospătare. Acum două luni chiar cumpărase tapetul şi nişte vopsea, o măsuţă de toaletă, precum şi sculele de care ar fi nevoie, dar

nici acum nu desfăcuse cutiile în care erau ambalate. Întotdeauna rămânea câte ceva de făcut pentru weekend-ul următor, şi de multe ori, sfârşitul de săptămână era mai aglomerat decât o zi de lucru. Obiectele pe care le cumpărase erau încă în pungile în care le adusese acasă, aşezate în spatele aspiratorului şi ori de câte ori deschidea uşa debaralei i se părea că o privesc batjocoritor, neîncrezătoare în bunele ei intenţii de a le folosi. Poate că, se gândi ea, acum când se va întoarce acasă…

Întoarse capul şi observă un bărbat puţin mai departe, pe plajă. Părea mai bătrân decât ea, la vreo cincizeci de ani sau chiar mai mult, foarte bronzat, ca şi cum ar fi locuit aici tot timpul anului. Nu părea să se mişte – pur şi simplu stătea cu picioarele în apă – şi văzu că ţinea ochii închişi, ca şi cum s-ar fi lăsat pătruns de liniştea peisajului. Purta nişte jeanşi uzaţi, suflecaţi în sus până la genunchi, şi un tricou lejer de care nu se sinchisise şi-l lăsase pe-afară. Privindu-l, se gândi că şi-ar dori să devină o cu totul altă persoană. Cum ar fi să te poţi plimba pe plajă fără să ai nicio grijă pe lumea aceasta. Cum ar fi, oare, să te poţi refugia în fiecare zi într-un loc liniştit, departe de înghesuiala şi agitaţia din Boston, şi să apreciezi viaţa la adevărata ei valoare? Mai înaintă puţin în apă şi închise şi ea ochii, sperând că va simţi ceea ce simţea el. Însă singurul lucru la care se putea gândi era Kevin. Numai Dumnezeu ştia cât şi-ar fi dorit să petreacă mai mult timp cu el, să fie mai răbdătoare atunci când sunt împreună. Ar fi vrut să poată să stea de vorbă cu el pe-ndelete sau să joace Monopoly, să stea cu el pe canapea la televizor, fără să aibă nimic altceva mai important de făcut. Problema era însă întotdeauna că apărea altceva de făcut. Vasele trebuiau spălate, baia curăţată, cutia în care îşi făcea nevoile pisica trebuia golită, maşinile trebuiau să fie puse la punct, rufele trebuiau spălate şi, bineînţeles, datoriile plătite.

Deşi Kevin o ajuta cât putea de mult cu treburile casei, era şi el la fel de ocupat ca şi ea, se întâlnea cu prietenii lui şi în general avea tot felul de alte activităţi care-i umpleau timpul. Se-ntâmpla uneori ca revistele să ajungă la gunoi necitite, scrisorile la fel şi, câteodată, în asemenea momente, se gândea dacă nu cumva viaţa trecea pur şi simplu pe lângă ea.

Cum să schimbe toate astea? „Trăieşte fiecare zi din viaţă cu prisosinţă“ îi spunea mama ei mereu, dar ea nu avusese o slujbă niciodată, se ocupase numai de casă şi nu fusese nevoită sa crească un copil fără sprijinul necesar al unui tată, aşa cum îl crescuse ea pe Kevin, un copil zdravăn, de nădejde şi iubitor. Ea nu putea înţelege presiunile cărora Theresa trebuia să le facă faţă zi de zi. Nici sora ei mai mică, Janet, nu o putea înţelege, ea trăindu-şi viaţa în aceeaşi tradiţie casnică. Janet era măritată de aproape unsprezece ani şi ducea o viaţă fericită cu soţul ei şi cele trei fetiţe minunate pe care le aveau. Edward nu era un bărbat sclipitor, dar era cinstit, muncea din greu şi asigura familiei toate cele necesare, astfel că Janet nu fusese nevoită niciodată să-şi caute de lucru. Câteodată Theresa se gândea că i-ar fi plăcut să ducă o viaţă ca a surorii ei, chiar dacă lucrul acesta ar fi însemnat să renunţe la carieră.

Dar nu era posibil, cel puţin nu de când ea şi David divorţaseră. Se împlineau trei ani de atunci, patru de fapt, dacă socoteai şi anul în care locuiseră separat. Nu-l ura pe David pentru ceea ce-i făcuse, însă respectul pentru el se spulberase. Adulterul, fie că ar fi fost vorba de o aventură de o noapte sau de o relaţie mai de lungă durată, era ceva peste care Theresa nu putea să treacă. Nu o încălzea cu nimic faptul că el nu se căsătorise niciodată cu femeia cu care o înşelase timp de doi ani de zile. Faptul că abuzase de încrederea ei era ceva ireparabil.

La un an după ce a divorţat, David s-a mutat la el acasă, în California, şi câteva luni mai târziu a cunoscut-o pe Annette. Noua lui soţie era o fire foarte religioasă şi încetul cu încetul îl determinase şi pe David să manifeste interes pentru biserică. Când era cu Theresa, David, agnostic convins, era într-o continuă căutare a ceva mult mai concret în viaţă. Acum mergea la biserică în mod regulat şi chiar devenise consilier conjugal, alături de pastor. Theresa se tot întreba ce sfat putea să dea el cuiva care a călcat în picioare încrederea celui drag, aşa cum făcuse el, şi cum putea să-i ajute pe alţii când el nu putuse să-şi ţină sub control propria viaţă. Nu înţelegea aceste lucruri şi de fapt nici nu-i păsa cu adevărat. Era pur şi simplu mulţumită că se interesa de Kevin.

Aşa cum era de aşteptat, o dată cu despărţirea lor, o mulţime de prietenii, de relaţii se destrămaseră. Acum, singură fiind, nu-şi mai găsea locul la petrecerile de Crăciun sau la cele în aer liber la care era încă invitată. Mai avea câţiva prieteni care îi lăsau mesaje pe robot, pentru a o invita la câte-o masă de prânz sau de seară. Câteodată se mai ducea, dar de regulă se scuza. Era adevărat, toţi aceşti prieteni se schimbaseră, nu mai erau ca înainte. Oamenii se schimbau o dată cu lucrurile din jurul lor şi viaţa parcă se depăna chiar în faţa ferestrei ei.

De când divorţase, se întâlnise cu bărbaţi doar de câteva ori. Şi asta nu pentru că n-ar fi fost atrăgătoare. Dimpotrivă, era sau oricum, i se spunea acest lucru destul de des. Avea un păr şaten închis, tăiat puţin deasupra umerilor şi drept, asemenea mătăsii de păianjen. Ochii, pentru care primea cele mai multe complimente, erau căprui cu inflexiuni castanii, şi, în lumina zilei, erau neobişnuit de strălucitori şi senini. Alergatul în fiecare zi îi menţinuse condiţia fizică şi nu i-ai fi dat vârsta pe care o avea. Oricum, ea nu se simţea bătrână, însă în ultima vreme, când se uita în

oglindă, parcă vedea cum anii se citesc pe chipul ei pe zi ce trece. Un rid nou în colţul ochilor, un fir de păr alb care parcă crescuse peste noapte, un chip puţin obosit de atâta alergătură.

Prietenii îi spuneau că e absurdă: „Arăţi mai bine decât acum câţiva ani" şi chiar observa mereu în supermarketuri bărbaţi care se uitau insistent la ea, de după rafturi. Dar oricum, e clar că nu mai avea douăzeci şi doi de ani şi nici nu s-ar mai fi putut vreodată. Nu că şi-ar fi dorit să aibă această vârstă, dar, presupunând prin absurd că ar fi fost realizabil acest lucru, ar fi vrut să aibă judecata de acum. Altfel, ar fi dat tot peste vreun David atrăgător, bine făcut, care ar fi pledat pentru lucrurile bune în viaţă, fără ca el, însă, să fie nevoit să le respecte. Dar, Dumnezeule, existau în viaţă anumite reguli care trebuie respectate, în special cele legate de căsătorie. Nimeni n-ar trebui să le încalce niciodată. Părinţii ei le respectaseră, la fel şi sora şi cumnatul ei, chiar şi Deanna şi Brian. De ce tocmai el a trebuit să calce totul în picioare? Şi de ce oare, după atâta vreme, se gândea ea stând în apa până la glezne, îşi amintea de fiecare dată aceste lucruri?

Probabil că totul venea din faptul că atunci când primise actele de divorţ, simţise cum se rupe o parte din ea. Supărarea se transformase treptat în tristeţe, iar acum totul devenise monoton. Deşi tot timpul era ocupată şi avea ceva de făcut, i se părea că nu se mai întâmpla nimic în viaţa ei. Toate zilele păreau la fel, chiar nu mai reuşea să le deosebească unele de altele. O dată, cam acum un an, stând la biroul ei preţ de vreo cincisprezece minute, încercase să-şi amintească ultimul lucru spontan pe care-l făcuse în ultima vreme, dar nu-i venise nimic în minte.

Primele câteva luni de după divorţ fuseseră extrem de dificile pentru ea. Nu mai era atât de supărată pe el, se mai liniştise şi nu avusese puterea să-l oblige să plătească pentru ceea ce

făcuse. Nu făcea decât să se autocompătimească. Se simţea cumplit de singură în această lume, deşi Kevin era tot timpul în preajma ei. Existase o vreme când nu dormea decât câteva ore pe noapte, din fericire însă această perioadă nu a durat foarte mult, dar chiar şi acum, câteodată, când era la serviciu, ieşea din birou şi se ducea să stea în maşină, unde putea plânge în linişte.

Acum, după trei ani de zile, nu mai era sigură dacă ar mai fi putut vreodată să iubească pe cineva aşa cum îl iubise pe David. Când David apăruse la petrecerea de început a colegiului, fusese de ajuns o singură privire ca să o convingă să dorească să rămână cu el. Iubirea aceea timpurie, de atunci, fusese extrem de covârşitoare şi de puternică. Stătea nopţile în pat trează, cu ochii deschişi, gândindu-se la el şi expresia ei era tot timpul surâzătoare în vremea aceea, încât cei care-o vedeau nu puteau să nu-i întoarcă zâmbetul.

Dar o dragoste aşa cum fusese a lor nu durează, cel puţin ea avusese o astfel de experienţă. Pe parcurs, căsătoria lor se transformase şi căpătase alte conotaţii. Se maturizaseră, dar nu împreună, ci separat, singuri. Îi era din ce în ce mai greu să-şi amintească ceea ce-i atrăsese unul la celălalt. Privind în urmă, Theresa îşi dădu seama că David devenise la un moment dat un alt om, însă nu putea să fixeze în timp momentul în care începuse declinul căsniciei lor. Când focul începe să se stingă într-o relaţie, aceasta devine vulnerabilă, orice poate interveni şi tocmai acest lucru se întâmplase şi cu David. Totul devenise posibil dintr-o dată, o întâlnire ocazională într-un magazin de casete video, o conversaţie urmată mai întâi de o invitaţie la masă şi mai apoi de întâlniri în camerele de hotel din Boston.

Ceea ce i se părea nedrept era faptul că uneori încă i se mai făcea dor de el sau, mai degrabă, de lucrurile bune care îi plăcuseră la el. Căsătoria cu David îi oferise acel confort pe care îl ai când te

odihneşti într-un pat în care dormi de ani de zile şi pe care îl cunoşti atât de bine. Se obişnuise să aibă pe cineva în preajma ei pentru a sta de vorbă, se obişnuise să se trezească dimineaţa alintată de mirosul cafelei aburinde, pur şi simplu i se făcuse dor de prezenţa unei persoane adulte în casa în care locuia. Îi era dor de multe lucruri, dar cel mai mult tânjea după clipele de intimitate petrecute împreună, de îmbrăţişările sau şoaptele dulci în spatele uşilor închise..

Kevin nu era încă la vârsta la care putea să înţeleagă aceste lucruri şi, deşi îl iubea tare mult, nu acest fel de dragoste îi lipsea ei acum. Dragostea pentru Kevin era una maternă, probabil cea mai profundă şi cea mai sacră dragoste. Încă îi mai plăcea să meargă în camera lui după ce adormea, să se aşeze uşor la capul patului şi să-l privească. Chipul lui drăgălaş se ivea întotdeauna senin şi liniştit dintre aşternuturi. Ziua era întotdeauna agitată, într-o continuă alergătură, dar noaptea, când îi vedea căpşorul nemişcat, adormit pe pernă, îşi amintea de propria-i copilărie. Însă nici chiar aceste clipe minunate nu schimbau cu nimic faptul că, o dată ce ieşea din camera lui, se pomenea singură în toată casa şi cobora să bea un pahar de vin însoţită de motanul Harvey.

Încă visa să se îndrăgostească de cineva, să stea în braţele lui şi să simtă că numai ea contează în această lume. Dar era greu, dacă nu cumva chiar imposibil să găseşti în ziua de astăzi un bărbat potrivit. Majoritatea bărbaţilor în jur de treizeci de ani pe care îi cunoştea ea erau deja căsătoriţi, iar cei divorţaţi îşi căutau o parteneră mai tânără, pe care să o poată modela. Mai erau cei mai în vârstă şi, deşi nu excludea posibilitatea de a se îndrăgosti de cineva mai bătrân decât ea, îşi făcea griji în privinţa lui Kevin. Voia ca bărbatul cu care avea să rămână să-l trateze pe Kevin aşa cum se cuvine şi nu ca pe un fel de produs secundar aparţinând femeii de care el era îndrăgostit. Însă realitatea era

că bărbaţii în vârstă aveau deja copii maturi. Puţini primiseră cu inima deschisă ideea de a oferi educaţie unui adolescent, în anii ’90. „Eu mi-am făcut deja datoria“ îi dădu o replică tăioasă unul dintre pretendenţi, la o întâlnire. Bineînţeles că această afirmaţie încheiase definitiv relaţia aceea.

Recunoştea că îi lipsea şi acea apropiere fizică intimă care se naşte din dragoste, din încredere, din faptul că ţii cu adevărat la cineva. Nu mai fusese cu un bărbat de când divorţase de David. Ocazii fuseseră destule, de altfel nici nu era greu pentru o femeie atrăgătoare să-şi facă relaţii de o noapte, dar pur şi simplu nu era genul ei. Educaţia pe care o primise acasă excludea un astfel de mod de viaţă şi, oricum, nu avea de gând să se schimbe acum. Ea considera sexul mult prea important ca să poată fi împărţit cu oricine. De fapt nu făcuse dragoste decât cu doi bărbaţi în toată viaţa ei, cu David, bineînţeles, şi cu Chris, primul ei prieten adevărat. Şi nu avea de gând s-o facă aşa, pur şi simplu, de dragul câtorva minute de plăcere. Aşa că acum, singură în această vacanţă la Cape Cod, fără nicio relaţie care măcar să se prefigureze în viitorul apropiat, avea de gând să-şi dedice tot timpul ei înseşi, în exclusivitate. Va citi, se va odihni în timp ce va savura liniştită un pahar de vin, fără să deschidă niciun televizor. Le va scrie prietenilor de care nu mai ştia nimic de câtăva vreme. Va dormi mai târziu dimineaţa, va mânca poate prea mult şi va face jogging în fiecare zi, devreme, înainte de sosirea pe plajă a celorlalţi turişti. Voia să simtă din nou plăcerea de a fi liber, chiar dacă pentru scurtă vreme.

Voia, de asemenea, să facă şi nişte cumpărături. Dar nu în magazine de felul lui JC Penney sau Sears, care făceau reclamă pantofilor Nike ori tricourilor cu Chicago Bulls, ci în magazinele mici, în care se găseau tot felul de fleacuri şi care pe Kevin îl plictiseau de moarte. Voia să încerce nişte modele noi de rochii şi chiar

să le cumpere în cazul în care i-ar fi făcut cu ochiul, şi asta pentru că voia să simtă emoţia unui nou început. Poate că va merge chiar la coafor. Nu-şi schimbase tunsoarea de câţiva ani de zile şi se plictisise să arate la fel în fiecare zi. Şi dacă s-ar întâmpla să o invite un tânăr drăguţ în oraş, poate că se va duce, chiar şi numai pentru a purta lucrurile cele noi.

Parcă animată de un val de optimism, se uita să vadă dacă bărbatul cu pălăria de paie mai era acolo. Însă dispăruse tot aşa de discret precum apăruse. Se pregăti şi ea să plece. Picioarele îi înţepeniseră din cauza apei reci şi era mai greu decât îşi închipuise să se aşeze pe nisip şi să-şi pună pantofii. Pentru că nu avea la ea prosop, se gândi dacă să-şi pună sau nu şosetele, apoi renunţă la idee. Era în vacanţă, la ţărmul oceanului, în fond nici nu avea nevoie de pantofi sau şosete.

Aşa că porni spre casă, desculţă, cu pantofii în mână. Mergea chiar pe malul apei şi deodată văzu o piatră destul de mare, pe jumătate îngropată în nisip, la câţiva centimetri departe de locul în care apa atinsese de dimineaţă cota cea mai înaltă. Piatra aceea i se părea neobişnuită aşa, îngropată acolo.

Pe măsură ce se apropia, observă că era puţin altfel de cum părea la depărtare. Avea o înălţime şi o netezime neobişnuită pentru o piatră şi când ajunse aproape îşi dădu seama că de fapt nici nu era piatră. Era o sticlă, aruncată probabil de vreun turist neglijent sau de vreunul dintre adolescenţii din partea locului, căruia îi plăcea să vină noaptea aici. Aruncă o privire în spate şi văzu o cutie goală agăţată de turnul de salvare de pe plajă şi se gândi să facă o faptă bună în ziua aceea. Când ajunse acolo, observă că sticla avea un dop de plută. O ridică, aşezând-o în lumină şi văzu că avea ceva pe fund, o hârtie înfăşurată şi legată cu o aţă.

Inima începu să-i bată din ce în ce mai tare. Îşi aminti brusc o întâmplare din trecut şi avu o

tresărire uşoară. Odată, demult, când avea opt ani şi era într-o vacanţă în Florida, cu părinţii ei, îşi aduse aminte cum ea împreună cu o fetiţă cu care se împrietenise acolo puseseră o scrisoare într-o sticlă şi o aruncaseră în apă. Răspunsul pe care îl aşteptau ele nu venise niciodată. Era o scrisoare naivă, de copil şi îşi aminti cum după aceea, întorcându-se acasă, se uitase săptămâni în şir la cutia de scrisori, în speranţa că cineva o primise şi-i trimisese un răspuns de departe, din locul unde poposise sticla. Faptul că nu primise nimic o dezamăgise şi încet, încet uitase întâmplarea. Oare cu cine fusese ea atunci? Era o fetiţă cam de vârsta ei… Tracy?… Nu… Stacey… da, Stacey. Stacey era numele ei. Avea părul blond, venise cu bunicii ei în vacanţa de vară şi… de-aici încolo nu-şi mai amintea nimic, oricât de mult se strădui.

Începu să scoată dopul, aproape că se aştepta să fie aceeaşi sticlă trimisă atunci, în copilărie, deşi ştia bine că nu avea cum să fie aşa. Poate că tot un copil o trimisese şi pe aceasta, oricum, dacă aştepta un răspuns, avea de gând să-l trimită neapărat. Poate că îi va pune alături şi un suvenir de la Cape Cod, chiar şi o vedere.

Dopul era bine îndesat şi degetele îi alunecară când încercă să-l scoată. Pentru că nu putea să-l apuce prea bine, îşi înfipse unghiile mici în plută şi răsuci sticla uşor. Nici nu se clinti. Încercă din nou. Strânse dopul cât putu de tare, aşeză sticla între genunchi ca să obţină acel efect de mecanism cu pârghii şi, tocmai când se hotărâse să renunţe, dopul se mişcă puţin. Recăpătându-şi forţele, luă sticla în mână, o strânse şi începu să o răsucească uşor, dopul ieşi puţin câte puţin, cu greutate, până când reuşi să-l scoată.

Scutură sticla de jos în sus şi rămase surprinsă de uşurinţa cu care sulul de hârtie căzu în nisip, la picioarele ei. Când se aplecă să-l ridice, observă că era foarte strâns legat, de aceea alunecase din sticlă atât de repede.

Desfăcu cu grijă aţa cu care era legat şi primul lucru care-i atrase atenţia fu hârtia. Nu era o coală obişnuită pe care să scrie orice copil. Era o hârtie scumpă, puţin mai groasă, cartonată, cu o barcă cu pânze tipărită în relief, în colţul din dreapta sus. Hârtia era oarecum şifonată, ca şi cum ar fi stat în apă sute de ani.

Îşi ţinu pentru o clipă respiraţia. Poate că era foarte veche. Auzise tot felul de poveşti despre sticle care naufragiaseră după sute de ani. Ar fi putut să fie şi cazul acesteia. Poate că avea de-a face cu un obiect care venea tocmai din era primitivă a omenirii. Dar după ce studie cu atenţie scrisul, îşi dădu seama că se înşelase. În colţul din stânga sus exista o dată.

22 iulie 1997.

Cu doar trei săptămâni în urmă.

Trei săptămâni? Asta era tot?

Aruncă o privire mai departe, în josul paginii şi observă că mesajul scrisorii, care părea a fi retoric, era lung, se întindea pe ambele feţe ale hârtiei. Căută din priviri o adresă, ceva, un număr de telefon, nu găsi însă nimic, apoi se gândi că poate erau înserate printre rândurile scrisorii.

Atunci, în zorii acelei zile toride, în New England, tremurând de curiozitate, Theresa Osborne începu să citească acea scrisoare care avea să-i schimbe cursul vieţii pentru totdeauna.

22 iulie 1997

Iubita mea Catherine,

Îmi lipseşti tot mai mult, draga mea, de când nu mai eşti lângă mine, însă astăzi, poate mai intens ca niciodată, dorul de tine pare de nesuportat; apele îmi îngână un cântec despre viaţa noastră împreună. Acum, când stau aici şi-ţi scriu această scrisoare, mă simt de parcă te-aş avea alături de mine; parfumul tău de flori

sălbatice, pe care-l simt acum, va face să dăinui mereu în sufletul meu. De câtăva vreme, însă, îţi simt prezenţa din ce în ce mai rar şi atunci când apari mă doare mai tare, parcă o parte din mine se desprinde uşor şi dispare.

Şi tot încerc… Noaptea, când sunt singur, te chem şi ori de câte ori durerea îmi pare de nesuportat, tu găseşti calea să te-ntorci la mine. Noaptea trecută te-am visat stând pe digul din W. Beach. Părul îţi era răvăşit de vântul nebun, iar ochii tăi erau inundaţi de lumina palidă a amurgului. Eram înspăimântat de faptul că te aplecaseşi peste parapet. Te priveam şi mă minunam de frumuseţea ta de nălucă, fără asemănare. Am început să mă apropii de tine şi, când în sfârşit ţi-ai întors chipul către mine, am observat că mai erau şi alţii care te priveau. «O cunoaşteţi?» mă întrebau ei cu o undă de gelozie în glas şi, văzându-te cum îmi zâmbeşti, le-am răspuns: «Mai mult decât îmi cunosc sufletul».

Mă opresc şi te iau în braţe. Mi-e dor de aceste clipe mai mult decât orice altceva pe lume. Trăiesc aşteptând această îmbrăţişare şi când mă cuprinzi lângă tine mă pierd cu totul – pentru a câta oară? – în pacea acelui strop de veşnicie.

Ridic mâna şi-ţi ating obrazul, iar tu îţi pleci capul şi închizi ochii. Mâinile mele sunt aspre, iar pielea ta este atât de moale şi mă întreb pentru o clipă dacă vei respinge mângâierea mea. Dar nu este aşa. Niciodată n-o faci şi când stăm aşa alături, în aceste momente ştiu care este menirea mea în viaţă. Exist ca să te copleşesc cu dragostea mea, ca să te ţin în braţele mele şi să te protejez. Trăiesc pentru a învăţa să te iubesc cu adevărat şi să primesc dragostea ta. Sunt aici pentru că nici n-aş putea să mă aflu în altă parte.

Dar apoi, ca de fiecare dată, ceaţa începe încet, încet să ne înconjoare aşa cum stăm unul lângă celălalt. Mă înspăimânt văzând-o cum apare undeva în depărtare şi începe să se apropie treptat

de noi. Cuprinde totul în jurul nostru, şi parcă s-ar transforma într-un zid de care nu mai putem trece. Asemenea unui nor, acoperă totul în jur, până când rămânem numai noi doi.

Simt că mă înec şi izbucnesc în lacrimi pentru că ştiu că e timpul să pleci. Privirea ta mă obsedează. Îţi simt mâhnirea din suflet, simt propria-mi singurătate şi durerea din inimă, care încetase pentru o clipă, devine din ce în ce mai puternică atunci când văd cum te îndepărtezi. Îţi întinzi mâinile şi păşeşti înapoi, te afunzi în ceaţă, pentru că acolo e numai locul tău. Îmi doresc atât de mult să merg cu tine, dar clatini din cap în semn că nu, şi ştim amândoi la fel de bine că nu se poate.

Şi privesc cu inima zdrobită cum te îndepărtezi uşor. Mă trezesc chinuindu-mă să-mi amintesc fiecare amănunt despre momentul revederii tale. Dar curând, prea curând, imaginea ta se pierde şi dispari o dată cu ceaţa, iar eu sunt din nou singur pe dig şi nu-mi pasă ce cred ceilalţi despre mine când mă văd că-mi plec capul şi plâng, şi plâng.

Garrett

Capitolul 2

— Ai plâns? o întrebă Deanna, în timp ce Theresa păşea pe puntea din spate, ţinând în mână sticla şi scrisoarea. Bulversată de cele petrecute, uitase să arunce sticla.

Theresa se simţi jenată şi-şi şterse ochii în timp ce Deanna lăsă ziarul şi se ridică de pe scaun. Deşi era foarte grasă – şi era încă de pe vremea când o cunoscuse Theresa – ocoli masa cu repeziciune, plină de îngrijorare.

— Eşti bine? Ce s-a întâmplat acolo, pe plajă? Te-ai lovit?

Se împiedică de unul dintre fotoliile care-i stăteau în cale, în timp ce se întinse şi prinse mâna Theresei.

Theresa clătină din cap:

— Nu, nu s-a întâmplat nimic de genul acesta. Pur şi simplu am găsit scrisoarea aceasta şi, nu ştiu, dar după ce am citit-o, n-am putut să mă mai abţin.

— O scrisoare? Ce scrisoare? Eşti sigură că te simţi bine? întrebă Deanna, gesticulâud autoritar cu mâna rămasă liberă.

— Sunt bine, crede-mă. Scrisoarea aceasta era într-o sticlă pe care am găsit-o aruncată de valuri pe plajă. Când am deschis-o şi am citit-o… Se îndepărtă puţin, iar chipul Deannei se lumină pentru o clipă.

— O, slavă Domnului, asta-i bine. La un moment dat am crezut că s-a întâmplat ceva îngrozitor, că te-a atacat cineva sau ceva de genul acesta.

Theresa îşi îndreptă o şuviţă de păr care-i alunecase pe faţă şi zâmbi puţin văzând îngrijorarea de pe chipul Deannei.

— Nu, stai liniştită, scrisoarea aceasta pur şi simplu m-a impresionat cu adevărat. Pare stupid, ştiu. N-ar fi trebuit să mă emoţionez chiar aşa. Şi, oricum, îmi pare rău că te-am speriat.

— Ei, aş! ridică Deanna din umeri. Nu ai de ce să te scuzi. Pur şi simplu mă bucur că eşti bine. Făcu o mică pauză şi continuă:

— Ai spus că ai plâns când ai citit scrisoarea? De ce? Ce scria acolo?

Theresa îşi şterse ochii de lacrimi, îi întinse scrisoarea Deannei şi se îndreptă către masa de fier forjat unde stătuse aceasta mai devreme. Încă se mai simţea ridicolă pentru că plânsese, şi-şi dădu silinţa să se adune.

Deanna citi scrisoarea pe-ndelete, şi, când termină, se uită către Theresa. Avea şi ea lacrimi în ochi. Deci nu numai ei i se întâmplase.

— Este… minunată, spuse într-un sfârşit Deanna. Este unul dintre cele mai emoţionante lucruri pe care le-am citit vreodată.

— Şi eu cred la fel.

— Şi spui că ai găsit-o aruncată pe ţărm, în timp ce alergai?

Theresa încuviinţă.

— Nu înţeleg cum a adus-o apa acolo. Golful este oarecum la adăpost de restul oceanului şi, în afară de asta, n-am auzit niciodată de plaja Wrightsville.

— Nici eu, dar se pare că a fost aruncată azi noapte. Prima dată aproape că trecusem de ea fără să observ.

Deanna îşi trecu degetul peste rândurile scrisorii şi se opri o clipă.

— Oare cine sunt Garrett şi Catherine? Şi de ce a pus scrisoarea într-o sticlă?

— Nu ştiu.

— Nu eşti curioasă?

Bineînţeles că Theresa chiar era curioasă. Imediat după ce terminase de citit, reciti scrisoarea, apoi o citi şi a treia oară. Cum ar fi, se gândea ea, să o iubească cineva astfel?

— Puţin. Dar ce folos? Nu vom putea să aflăm niciodată.

— Ce vrei să faci cu ea?

— Cred c-am s-o păstrez. Nu m-a preocupat într-atât încât să-mi propun să fac ceva anume.

— Hmm, zâmbi Deanna indescifrabil.

Apoi o întrebă:

— Cum a fost la jogging?

Theresa sorbea dintr-un pahar de suc pe care şi-l turnase mai devreme.

— A fost bine. Când a răsărit soarele, însă, m-am simţit extraordinar. Parcă strălucea întreaga lume.

— Asta-i pentru că erai ameţită din cauza lipsei de oxigen. Aşa se întâmplă când faci jogging.

Theresa zâmbi, amuzată.

— Sunt convinsă că nu ai să alergi cu mine săptămâna aceasta.

Deanna îşi luă ceaşca de cafea, cu o figură nehotărâtă:

— Nicio şansă. Singurul exerciţiu fizic pe care îl fac este să dau cu aspiratorul în fiecare weekend. Mă vezi tu pe mine gâfâind acolo, pe plajă? Probabil că aş face chiar infarct.

— Este chiar relaxant o dată ce te obişnuieşti.

— Poate că-i adevărat. Dar nu sunt tânără şi subţire ca tine. Îmi amintesc că singura dată când am alergat în viaţa mea a fost demult, când eram copil şi câinele vecinului scăpase în curte. Alergam atât de repede, că aproape mi se udaseră pantalonii.

Theresa râse zgomotos.

— Deci, ce facem astăzi?

— M-am gândit să mergem puţin la cumpărături şi să mâncăm în oraş. Cum ţi se pare idea? Eşti pregătită pentru un aşa program?

— Asta şi voiam să aud.

Cele două femei stabiliră locurile unde aveau să meargă. Apoi Theresa o urmări pe Deanna cum se ridică şi intră în casă să mai aducă o ceaşcă de cafea.

Deanna era o femeie de cincizeci şi opt de ani, cu faţa rotundă, cu părul tuns scurt şi puţin încărunţit. Nu se îmbrăca cu prea mult orgoliu şi Theresa o considera de departe cea mai desăvârşită persoană pe care o cunoştea. Era inteligentă, cunoştea o mulţime de lucruri din muzică şi artă, iar la serviciu, în haosul acela al secţiei de ştiri, din biroul ei răsunau acorduri din Mozart sau Beethoven. Lumea pe care şi-o construise era plină de optimism şi umor şi toţi cei care o cunoşteau se îndrăgosteau de ea.

Când se întoarse din casă, Theresa stătea jos şi privea în depărtare, înspre golf.

— Nu ţi se pare că-i cel mai frumos loc pe care l-ai văzut vreodată?

— Ba da, aşa este. Îmi pare bine că m-ai invitat.

— Aveai nevoie de o ieşire. Te-ai simţit mult prea singură în apartamentul tău.

— Vorbeşti de parcă ai fi mama.

— Am s-o iau ca pe un compliment.

Deanna se aplecă peste masă şi luă scrisoarea. O citi din nou cu atenţie, ridicând din când în când din sprâncene, fără să spună nimic. Theresei i se păru că în timp ce citea scrisoarea, Deannei îi înmugurise o idee în minte.

— Ce este?

— Mă tot gândesc… spuse ea încet.

— La ce?

— Acum când am intrat în casă, m-am tot gândit la scrisoarea aceasta. Mă gândesc dacă ar fi bine să o publicăm în rubrica ta de săptămâna aceasta.

— Ce vrei să spui?

Deanna se sprijini de masă.

— Exact ce tocmai ţi-am spus. Cred că ar trebui să o publicăm în rubrica ta de săptămâna aceasta. Sunt sigură că vor fi şi alţi oameni încântaţi să o citească. Este într-adevăr o scrisoare neobişnuită. Oamenii au nevoie să citească astfel de lucruri măcar o dată la nu ştiu câtă vreme. Este atât de emoţionantă! Îmi imaginez cum o mulţime de femei o vor decupa din ziar şi o vor lipi pe frigider pentru ca soţii lor să o vadă când vin de la serviciu.

— Dar nici măcar nu ştim cine sunt. Nu crezi că ar trebui să le cerem permisiunea înainte de a face un lucru ca acesta?

Tocmai aici este problema. Nu avem cum să luăm legătura cu ei. Pot însă să vorbesc cu avocatul ziarului, dar sunt convinsă că este legal.

Nu vom folosi numele lor reale şi, atâta vreme cât nu ne interesează autorul ei sau nu divulgăm absolut nimic despre locul de unde ar putea proveni, sunt convinsă că nu va fi nicio problemă.

— Ştiu că s-ar putea să fie legal, dar nu ştiu dacă e bine. Este totuşi o scrisoare strict personală. Nu ştiu dacă ar trebui să o facem publică astfel ca lumea să o citească.

— Este o scrisoare care face apel la tot ceea ce este mai uman în noi. Theresa, oamenilor le place să citească asemenea lucruri. În plus, nu conţine nimic care ar putea să facă pe cineva să se simtă jenat. Este într-adevăr o scrisoare frumoasă. Şi mai gândeşte-te la ceva: acest Garrett a sigilat-o într-o sticlă pe care a aruncat-o în ocean. Bineînţeles că a ştiut că într-o zi va fi adusă la ţărm undeva, oriunde.

— Nu ştiu ce să zic… răspunse Theresa clătinând din cap.

— Mai gândeşte-te. Gândeşte-te la noapte, înainte să adormi. Cred că va da rezultate.

Theresa chiar se gândi la scrisoare în timp ce se pregătea să facă duş. Se trezi gândindu-se la bărbatul care scrisese scrisoarea – la Garrett, dacă acesta era numele lui adevărat. Şi cine putea să fie Catherine? Bineînţeles că iubita sau soţia lui, dar era clar că aceasta nu mai era cu el. Murise, poate, sau ceva îi determinase să se despartă? Şi de ce scrisoarea fusese sigilată într-o sticlă şi lăsată în voia valurilor? Totul părea ciudat. Cu instinctul ei de reporter se gândi la un moment dat că s-ar fi putut ca toată această poveste să nu aibă nicio semnificaţie. Putea foarte bine să fie vorba despre cineva care a scris o scrisoare de dragoste şi nu a avut cui să o trimită. Ar mai fi putut fi trimisă de cineva care, neavând ocazia să trăiască asemenea sentimente, să încerce să le experimenteze imaginându-şi o femeie singură, pe o plajă îndepărtată, plângând la citirea acestor rânduri.

Dar, cu cât îşi amintea cuvintele din scrisoare, cu atât mai mult excludea aceste două posibilităţi. Era clar că scrisoarea fusese scrisă din inimă. Şi era scrisă de un bărbat! Niciodată în viaţa ei nu primise o scrisoare măcar asemănătoare acesteia. Tot ce primise erau sentimentalisme împodobite cu fraze desprinse din felicitările Hallmark. David nu avusese prea mult talent la scris, şi, de fapt, niciunul dintre ceilalţi bărbaţi cu care fusese. Oare cum ar putea să arate un asemenea bărbat? Oare să fie la fel de iubitor în realitate pe cum se arată în scrisoare?

Îşi săpuni şi îşi clăti părul; întrebările care-i veneau în minte erau asemenea picăturilor reci de apă care se rostogoleau pe trupul ei. Îşi spălă restul corpului cu un burete şi săpun hidratant, apoi ieşi de la duş după ce petrecuse acolo ceva mai mult timp decât obişnuia.

Se privi în oglindă în timp ce se ştergea cu prosopul. Nu arăta prea rău pentru o femeie de treizeci şi şase de ani care avea deja un băiat adolescent. Sânii ei arătau încă bine, şi, deşi când era tânără o deranja faptul că erau mici, acum era fericită că nu începuseră să se lase aşa cum li se întâmpla altor femei de vârsta ei. Avea abdomenul plat, iar picioarele lungi şi subţiri de la exerciţiile pe care le făcuse în tot aceşti ani. Nici încreţiturile de la colţul ochilor nu erau prea evidente, dar, oricum, acest detaliu nu însemna mai nimic, într-un cuvânt, era mulţumită de cum arăta în dimineaţa aceasta şi faptul că se accepta pe sine cu atâta uşurinţă se datora relaxării dobândite în aceste zile de vacanţă.

Deanna aranjase micul dejun afară, pe punte. Adusese cantalup, grapefruit şi chifle prăjite. După ce se aşezară la masă, Deanna începu să întindă pe pâine nişte brânză slabă, fără calorii – ţinea din nou una dintre dietele ei nesfârşite – şi se luară cu vorba. Brian era la golf, de altfel, asta avea să facă toată săptămâna. Plecase dis-de-dimineaţă, la

indicaţiile precise ale Deannei care spunea că, dacă stă prea mult la soare, are probleme mari cu arsurile.

Brian şi Deanna erau împreuna de treizeci şi şase de ani. În colegiu fuseseră prieteni. După absolvire şi după ce Brian şi-a găsit o slujbă la o firmă de contabilitate, chiar în Boston, s-au căsătorit. După opt ani de zile, Brian a devenit partener în afacere şi şi-au cumpărat o casă mare, spaţioasă în Brookline, unde locuiau şi acum, singuri, de douăzeci şi opt de ani.

Întotdeauna îşi doriseră copii, dar în treizeci şi şase ani de căsnicie, Deanna nu reuşise să rămână însărcinată. Consultaseră un ginecolog şi descoperiseră că Deanna avea trompele malformate şi era imposibil să ţină o sarcină. Ani la rând încercaseră să adopte un copil, dar listele de adopţie erau interminabile şi, într-un sfârşit, renunţaseră. Apoi urmase perioada neagră a căsniciei lor, îi povestise ea Theresei o data, când aproape că se terminase totul între ei. Dar angajamentul pe care şi-l luaseră odată, deşi cutremurat puţin, rămăsese în picioare şi, ca să umple golul care se crease în viaţa ei, Deanna îşi concentra toată atenţia către carieră. Începu să scrie la *Boston Times,* unde nu erau prea multe femei angajate şi, încet, începu să promoveze în funcţie. Când deveni redactor şef, asta se întâmplase cu zece ani în urmă, începu să angajeze femei reporter, sub directa ei îndrumare. Theresa fusese prima ei elevă.

După ce Deanna plecă să facă duş, Theresa îşi mai aruncă o privire pe scrisoare apoi se uită la ceas. Se ridică de pe scaun şi se îndreptă către telefon să sune la David. Acolo era încă devreme, doar ora şapte dimineaţa, dar ştia că toată familia era în picioare. Kevin se trezea întotdeauna de cum se crăpa de ziuă şi o dată chiar fusese fericită la gândul că mai exista cineva care să împărtăşească această experienţă minunată.

Telefonul sună de câteva ori până răspunse Annette, timp în care Theresa începuse să se plimbe înainte şi înapoi cu paşi mici. Auzi televizorul şi plânsetul de copil.

— Bună. Sunt Theresa. Kevin e acolo?

— A, bună. Sigur că e aici. Aşteaptă o clipă.

Se auzi cum a pus receptorul pe consolă apoi Theresa auzi cum îl striga:

— Kevin, e pentru tine. E Theresa la telefon.

Faptul că Annette nu se adresase, referitor la ea, cu apelativul „mamă“ o duru mai mult decât se aşteptase, dar nu avu timp să se gândească prea mult la asta.

Kevin abia mai respira când răspunse la telefon:

— Bună, mamă! Ce faci? Cum e în vacanţă?

Simţi o umbră de singurătate la auzul vocii lui. Era încă o voce subţire, de copil, dar ştia că schimbarea ei era numai o chestiune de timp.

— E frumos. Am ajuns aici de-abia aseară, aşa că n-am făcut mare lucru, în afară de jogging-ul de azi dimineaţă.

— Erau oameni mulţi pe plajă?

— Nu, dar au început să apară când am terminat eu de alergat. Ei, ia spune-mi, când pleci cu tata în excursie?

— Peste două zile. Până luni nu are vacanţă, aşa că abia atunci plecăm. Acum se pregăteşte să meargă la birou şi să termine ce are de lucru, ca să fie liber şi liniştit când vom pleca. Vrei să vorbeşti cu el?

— Nu, nu am nimic să-i spun acum. Am sunat doar să vă urez timp frumos.

— Va bate vântul tare. Am văzut o broşură despre o călătorie pe râu. Atunci când e furtună, viiturile sunt destul de dure.

— Să aveţi grijă.

— Mamă, nu mai sunt un puşti.

— Ştiu asta. Însă fă-o măcar de dragul meu. Eu sunt mai de modă veche.

— O.K. Promit că am să port vesta de salvare tot timpul.

Făcu o pauză, apoi spuse:

— Să ştii că n-o să avem telefon acolo, aşa că o să vorbim când mă întorc.

— Mi-am închipuit. Atunci am să te sun când vă veţi întoarce. Cred că o să vă distraţi pe cinste.

— O să fie grozav. Aş fi vrut să fi venit şi tu cu noi. Ne-am fi simţit minunat.

Închise ochii pentru o clipă, înainte să-i dea un răspuns. Era un secret pe care îl învăţase de la medicul ei terapeut. Ori de câte ori Kevin aducea vorba despre ei trei, ca fiind din nou împreună, avea grijă să nu scape nimic din ceea ce ar fi regretat mai târziu. Vocea ei răspunse, plină de optimism:

— Tu şi tatăl tău aveţi nevoie să petreceţi ceva timp împreună. Lui i-a fost dor de tine. Ştiu asta. Iar tu trebuie să-ncepi să te maturizezi acum. Amândoi aţi aşteptat momentul acesta la fel de mult. *Iată, nu era atât de greu.*

— Asta ţi-a spus el?

— Da. De câteva ori.

Kevin tăcu o clipă.

— O să-mi fie dor de tine, mamă. Pot să te sun imediat ce mă întorc, ca să-ţi povestesc cum a fost?

— Bineînţeles. Poţi să mă suni oricând. Abia aştept să aud cum a fost.

Apoi spuse:

— Te iubesc, Kevin.

— Şi eu te iubesc, mamă.

Închise telefonul, pe jumătate fericită, pe jumătate tristă; aşa se simţea întotdeauna când vorbeau la telefon şi Kevin era la tatăl lui.

— Cine a fost? întrebă Deanna de undeva, din spatele ei. Era îmbrăcată cu o bluză galbenă, cu nişte dungi de tigru pe ea, cu pantaloni scurţi roşii, şosete albe şi o pereche de adidaşi Reeboks. La vederea acestei vestimentaţii de turist care pune pe

el nişte haine la întâmplare, tocmai pentru că este turist şi nu contează foarte mult ce poartă, Theresa se abţinu cu greu să nu schiţeze niciun zâmbet.

— A fost Kevin. I-am dat telefon.

— Ce face, e bine? Deschise debaraua şi luă aparatul de fotografiat care îi completa perfect ţinuta.

— E bine. Pleacă în excursie peste două zile.

— Asta e bine. Îşi puse aparatul de după gât. Acum, că s-a rezolvat şi problema aceasta, trebuie să mergem la cumpărături. Trebuie să te facem să arăţi ca o femeie „nouă“.

Era o adevărată experienţă să faci cumpărăturile cu Deanna.

Ajunse în Provincetown, se pierdură în tot felul de magazine, unde îşi petrecură timpul până spre după-amiază. Theresa îşi cumpără trei rânduri de haine şi un costum nou de baie, după care Deanna o trase după ea într-un magazin de lenjerie de damă, care se numea Nightingales.

Acolo pur şi simplu se dezlănţui. Alegea pentru Theresa lenjerie dantelată sau transparentă, îi potrivea sutienele să vadă dacă îi vin, apoi le ţinea cât mai sus pentru ca Theresa să le poată vedea cât mai bine. „Acesta este de-a dreptul incendiar“ spunea ea sau „Nu ai nimic de culoarea aceasta, nu?“ Bineînţeles că erau şi alte persoane în magazin atunci când ea gesticula. Theresa nu putea decât să râdă auzind-o. De fapt, unul dintre lucrurile care îi plăceau la Deanna cel mai mult era lipsa ei de inhibiţie. Ei chiar nu-i păsa de ce spune restul lumii şi adesea Theresa îşi dorea să fie la fel ca ea. După ce cumpărară unul sau două obiecte, la insistenţele Deannei – în definitiv era în vacanţă – petrecură două minute într-un magazin de muzică. Deanna voia ultimul compact disc al lui Harry Connick Jr. – „E drăguţ“, explică ea – iar Theresa cumpără unul dintre albumele de început ale lui John Coltrane. Când se întoarseră acasă, Brian citea ziarul în living.

— A, bună! începusem să-mi fac griji că nu mai veniţi. Cum v-aţi petrecut ziua?

— A fost bine, răspunse Deanna. Am luat masa în Provincetown, apoi am făcut nişte mici cumpărături. Cum a mers la golf, astăzi?

— Binişor. Dacă n-aş fi ratat ultimele două găuri, aş fi ajuns la optzeci.

— Ei, pe viitor trebuie să joci puţin mai mult ca să ajungi la oarecare performanţe.

— N-o să te superi?

— Bineînţeles că nu.

Brian zâmbi, şi începu să fâşâie ziarul, mulţumit că săptămâna aceasta va putea să petreacă mai mult timp la lecţiile de golf. Se cufundă iarăşi în ziarul lui, lucru pe care Deanna îl sesiză imediat, şi-i şopti Theresei la ureche:

— Ascultă la mine. Lasă un bărbat în pace să joace golf cât doreşte şi n-o să-ţi spună niciodată nimic.

După-amiază, Theresa îi lăsă singuri. Pentru că încă era cald, se schimbă cu costumul nou pe care şi-l cumpărase, luă un prosop şi un şezlong mic, luă revista „People“ şi plecă pe plajă.

O răsfoi repede, citind numai câte un articol pe ici pe colo, fără să fie prea interesată de ce se mai întâmpla în lumea mondenă. În jurul ei, auzea numai râsete de copii care se împroşcau cu apă şi-şi umpleau găletuşele cu nisip. Undeva, într-o parte, mai izolaţi, doi băieţi mici şi un bărbat, probabil tatăl lor, construiau un castel chiar pe malul apei. Zgomotul pe care-l făceau valurile spărgându-se la mal era liniştitor, aşa că Theresa lăsă revista deoparte, închise ochii şi-şi îndreptă faţa către soare. Voia să capete puţină culoare pentru când se va întoarce la serviciu, dacă nu pentru ceva anume, măcar pentru faptul că îşi luase liber şi nu avusese nimic altceva de făcut. Chiar şi la slujbă era mereu privită ca o persoană care este mereu pe fugă. Dacă nu scria rubrica ei săptămânală, lucra la ediţiile de duminică ori

naviga pe Internet sau studia revistele despre evoluţia copilului. La serviciu îşi făcuse abonamente la toate revistele mari despre paternitate, la cele dedicate copiilor, precum şi la cele despre femeile care lucrează. Avea, de asemenea, abonament la reviste medicale pe care le analiza în mod frecvent pentru anumite subiecte care s-ar fi putut potrivi.

Rubrica ei despre creşterea copiilor aducea întotdeauna ceva nou, poate tocmai de aceea avea atâta succes. Câteodată răspundea la întrebările cititorilor, alteori estima cele mai recente date despre evoluţia copilului şi ce semnificau ele. Multe dintre aceste rubrici vorbeau despre bucuria de a creşte un copil, altele descriau capcanele şi dificultăţile care pot apărea pe parcurs. Scria despre greutăţile femeilor care-şi cresc singure copiii, un subiect care sensibiliza inimile multor femei din Boston. Dar, deşi fusese amuzant la început când îi apărea poza în colţ, deasupra rubricii, sau când primea invitaţii la petreceri, totuşi avea atât de mult de lucru, încât niciodată nu găsea răgazul să se bucure. Acum, ajunsese să o considere doar o parte a muncii sale, plăcută, ce-i drept, dar care nu însemna într-adevăr mare lucru pentru ea.

După ce stătu o oră întinsă la soare, îşi dădu seama că pielea îi ia foc şi se duse în apă. Mai întâi se feri, apoi intră cu totul când văzu că se apropie un val. Când scoase capul la suprafaţă, începu să respire mai repede şi puţin forţat din cauza apei reci. Un bărbat din apropiere râse puţin înfundat.

— E înviorător, nu-i aşa? întrebă el, iar ea încuviinţă în timp ce-şi cuprinse umerii cu mâinile.

Era înalt, cu părul negru ca şi al ei şi, pentru o clipă, se gândi dacă nu cumva flirta cu ea. Dar strigătele de „Tata!“ ale copiilor care erau în apropiere destrămară această iluzie şi, după ce zăbovi câteva minute, ieşi din apă şi merse la

şezlong. Plaja începea să se golească. Îşi strânse şi ea lucrurile şi se îndepărtă încet.

Acasă, îl găsi pe Brian urmărind o partidă de golf la televizor, în timp ce Deanna citea un roman având pe copertă poza unui avocat arătos. Îşi ridică ochii din carte.

— Cum a fost la plajă?

— A fost minunat. Soarele a fost foarte bun, dar apa puţin cam rece, îţi dădea fiori când te scufundai.

— Întotdeauna este aşa. Nici nu înţeleg cum oamenii suportă să stea dedesubt mai mult de câteva minute.

Theresa atârnă prosopul pe uşă. O întrebă pe Deanna peste umăr:

— Cum e cartea?

Deanna răsuci cartea şi privi coperta.

— Minunată. Îmi aminteşte de cum era Brian acum câţiva ani de zile.

Brian se încruntă, fără să-şi ia ochii de la televizor.

— Ce?

— Nimic, iubitule. Îmi aminteam şi eu numai.

Se uită din nou la Theresa. Ochii îi străluceau.

— Ai chef de un remi?

Deanna era înnebunită după jocurile de cărţi de orice fel. Făcea parte din două cluburi de bridge, juca *hearts* ca un campion şi îşi nota undeva ori de câte ori îi ieşea o pasienţă. Dar remi cu cărţi era jocul pe care-l juca împreună cu Theresa ori de câte ori aveau timp, pentru că era singurul la care Theresa mai avea o şansă să câştige.

— Sigur.

Deanna îndoi bucuroasă pagina cărţii, o lăsă din mână şi se ridică de pe scaun.

— Îmi pare bine că vrei. Cărţile sunt pe masă, afară. Theresa îşi înfăşură prosopul peste costumul de baie şi ieşi afară, acolo unde luaseră micul

dejun mai devreme. Deanna veni în urma ei cu două cutii de Cola fără zahăr, se aşeză în faţa Theresei şi luă pachetul de cărţi. În timp ce amesteca şi făcea cărţile, aruncă o privire către Theresa.

— Parcă ai prins un pic de culoare în obraji. Cred că a cam ars soarele.

Theresa începu să-şi aranjeze cărţile.

— Am simţit că mă coc.

— Ai întâlnit vreo persoană mai interesantă?

— Nu chiar. Doar am citit şi m-am relaxat la soare. Majoritatea dintre cei de pe plajă veniseră cu familiile lor.

— Ce păcat!

— De ce spui asta?

— Pentru că speram că întâlneşti pe cineva mai deosebit, săptămâna aceasta.

— Dar tu eşti deosebit.

— Ei, ştii bine ce vreau să spun. Speram să găseşti un bărbat de care să te îndrăgosteşti. Aşa, un bărbat care să te copleşească.

Theresa o privi surprindă.

— Cum de ţi-a venit ideea asta?

— Nu ştiu, poate din cauza soarelui, oceanului, a brizei. Poate că sunt razele radioactive care mi s-au infiltrat prin creier.

— Nu am căutat cu adevărat pe cineva.

— Niciodată?

— Oricum, nu cine ştie ce.

— Aha.

— Dar de ce faci aşa un caz de chestia asta? În fond, nu a trecut aşa de mult timp de când am divorţat.

Theresa puse jos şasele de caro, iar Deanna îl luă, după care aruncă un trei de treflă. Când ajungeau să discute despre acest subiect, Deanna vorbea la fel ca mama ei.

— Au trecut aproape trei ani. Chiar nu ai pe nimeni, măcar ca prioritatea numărul doi, de care nu vrei să-mi spui nimic?

— Nu.

— Chiar nimeni?

Deanna luă o carte şi aruncă un patru de cupă.

— Zău, nu am. Dar nu numai la mine este problema. E greu să întâlneşti şi să cunoşti pe cineva în ziua de astăzi. Dacă aş avea timp să ies, să frecventez anumite cercuri…

— Ştiu, te înţeleg. Doar că tu ai atâtea de oferit unui om! Sunt sigură că undeva este cineva care te aşteaptă pe tine.

— Sunt convinsă că este aşa. Doar că încă nu l-am întâlnit.

— Îl mai cauţi încă?

— Când am timp. Numai că, ştii, am o şefă pedantă care nu mă lasă să răsuflu.

— Poate că ar trebui să vorbesc eu cu ea.

— Poate, încuviinţă Theresa, şi amândouă începură să râdă.

Deanna luă o carte de jos şi aruncă un şapte de pică.

— Nu te-ai mai întâlnit cu niciun bărbat, chiar deloc?

— Nu chiar. Cel puţin n-am mai avut pe nimeni de când acel Matt şi nu mai ştiu cum a spus că nu-l interesează o femeie cu copii.

Deanna se uită o clipă cu o privire încruntată.

— Câteodată bărbaţii pot fi nişte ticăloşi autentici şi acest Matt al tău este un exemplu perfect. E tipul de bărbat care merită să-i împăiezi capul şi să i-l pui pe un perete cu o plăcuţă pe care să scrie „Masculul egocentric tipic“. Dar nu sunt toţi aşa. Sunt destui bărbaţi adevăraţi care se pot îndrăgosti de tine cât ai zice peşte.

Theresa luă de jos şaptele şi aruncă şasele de caro.

— Asta îmi place mie la tine, Deanna. Spui cele mai drăgălaşe lucruri.

Deanna luă o carte de jos.

— Totuşi e-adevărat. Crede-mă. Eşti drăguţă, ai succes în carieră, eşti inteligentă. Ţi-aş putea

găsi o duzină de bărbaţi care ar fi foarte încântaţi să iasă cu tine..

— Sunt sigură că ai putea. Dar asta nu înseamnă că îmi va plăcea vreunul.

— Nici măcar nu le oferi o şansă.

Theresa ridică din umeri.

— Poate că aşa este. Dar asta nu înseamnă că mai târziu am să mă înfund şi am să sfârşesc, într-o pensiune pentru fete bătrâne. Te rog să mă crezi, îmi doresc tare mult să mă îndrăgostesc din nou. Mi-ar plăcea nespus să întâlnesc un tip minunat cu care să trăiesc fericită până la sfârşitul zilelor, însă pur şi simplu lucrul acesta nu constituie o prioritate pentru mine, acum. Kevin şi slujba aceasta îmi ocupă tot timpul.

Deanna nu îi răspunse imediat. Aruncă jos un doi de pică.

— Cred că eşti speriată.

— Speriată?

— Bineînţeles. Nu că ar fi ceva în neregulă în a-ţi fi teamă de anumite lucruri.

— De ce spui asta?

— Pentru că ştiu cât rău ţi-a făcut David şi pentru că, dacă aş fi în locul tău, mi-ar fi teamă să nu mi se întâmple acelaşi lucru din nou. Este firesc. Ştii vorba aceea: o dată ce te frigi cu ciorba, sufli şi în iaurt.

— Poate că aşa este. Dar sunt sigură că dacă va apărea omul potrivit, am să ştiu. Am credinţa aceasta.

— Ce fel de bărbat cauţi?

— Ştiu şi eu…

— Sigur că ştii. Toţi oamenii ştiu măcar câte puţin din ceea ce vor.

— Nu e valabil pentru toată lumea.

— Ba da. Începe cu ceea ce ţi se pare evident că trebuie să aibă sau dacă nu, începe prin a şti cum nu vrei să fie – de exemplu… este O.K. dacă face parte dintr-o bandă de motociclişti?

Theresa zâmbi şi alese o carte din grămadă. Începuse să aibă mână. Încă o carte şi ar termina prima. Aruncă valetul de cupă.

— De ce te interesează atât de mult?

— Of, glumim şi noi, ca între prietene.

— Bine. Nici vorbă de bandă de motociclişti, scutură ea din cap. Asta e sigur.

Se gândi o clipă şi spuse:

— Îmm… cred că cel mai mult mi-aş dori să fie genul de bărbat care să-mi fie credincios, să fie credincios relaţiei noastre. Am avut deja un bărbat care era cu totul diferit, care nu a avut asemenea sentimente şi n-aş mai putea să trec încă o dată prin ce-am trecut. Şi mai cred că mi-ar plăcea un bărbat de vârsta mea sau oricum de vârstă apropiată, dacă se poate.

Theresa se opri şi îşi încruntă sprâncenele.

— Şi?

— Lasă-mă puţin să mă gândesc. Nu este atât de uşor pe cât pare. Cred că am să continui cu nişte clişee – aş vrea să arate bine, să fie blând, inteligent şi fermecător – care sunt, nu-i aşa, toate acele părţi bune pe care orice femeie le caută la un bărbat.

Făcu din nou o pauză. Deanna luă valetul de jos. Chipul ei exprima plăcerea cu care voia să o încurce pe Theresa.

— Şi?

— Ar trebui să se poarte cu Kevin de parcă ar fi propriul lui fiu, să petreacă mult timp cu el – este extrem de important pentru mine. A, şi va trebui să aibă şi o fire romantică, îmi place să primesc flori câteodată. Şi, de asemenea, să aibă o structură atletică. Nu pot să port respect unui bărbat dacă eu pot să-l înving într-o luptă corp la corp.

— Asta-i tot?

— Da. Asta-i tot.

— Deci, lasă-mă să văd dacă am prins totul aşa cum trebuie. Vrei un bărbat de încredere,

fermecător, bine făcut, în jur de treizeci de ani, care să fie şi inteligent şi romantic şi atletic. Şi trebuie să se poarte bine cu Kevin, da?

— Da, asta e.

Trase adânc aer în piept şi puse cărţile pe masă.

— Bine măcar că nu eşti pretenţioasă. Remi!

Capitolul 3

După ce Deanna o bătu măr la remi, Theresa intră în casă cu gândul de a citi una dintre cărţile pe care le adusese cu ea. Se aşeză pe scaunul de la fereastră, în partea din spate a casei, în timp ce Deanna se întoarse şi ea la cartea ei. Brian îşi petrecu toată după-amiaza în faţa televizorului, urmărind cu maximă concentrare un nou campionat de golf şi făcând tot felul de comentarii, de unul singur, când era vreun moment mai interesant.

Pe la şase seara – bineînţeles, după ce se terminase campionatul de golf – Brian şi Deanna ieşiră la o plimbare pe plajă. Theresa rămase acasă şi îi privea de la fereastră cum se plimbau mână în mână, pe malul apei, gândindu-se că relaţia lor era una perfectă. Ca mod de percepţie a vieţii, Deanna şi Brian erau complet diferiţi şi totuşi, se pare că tocmai acest lucru îi ţinuse aproape unul de celălalt, în loc să-i despartă.

După ce apuse soarele, se urcară toţi trei în maşină şi plecară la Hyannis. Luară masa la restaurantul lui Sam, unde se serveau specialităţi de crab. Era o casă cu tradiţie, care mergea foarte bine şi care-şi merita pe deplin reputaţia pe care o avea. Era aglomerat şi au fost nevoiţi să aştepte o oră până s-au eliberat nişte scaune, dar merita când simţeai mirosul acela de crabi aburinzi şi unt topit. Untul avea o aromă de usturoi şi cele şase beri pe

care le băură în numai două ore le merseră la suflet. Spre sfârşitul mesei, Brian întrebă despre scrisoarea aruncată pe ţărm.

— Am citit-o când m-am întors de la golf. Deanna o pusese pe frigider.

Deanna ridică din umeri, mirată, şi râse. Se întoarse către Theresa cu o privire care spunea „Te-am avertizat că cineva va face lucrul acesta“, dar nu zise nimic.

— Valurile au aruncat-o pe plajă. Am găsit-o când făceam jogging.

Brian îşi termină de băut berea şi continuă:

— E o scrisoare adevărată. Dar atât de tristă…

— Ştiu. Asta am simţit şi eu când am citit-o.

— Ştii unde este plaja Wrightsville?

— Nu, n-am auzit niciodată de ea.

— Este în Carolina de Nord, îi spuse Brian, în timp ce ducea mâna la buzunar să-şi scoată o ţigară.

— Am fost acolo într-o excursie organizată pentru jucătorii de golf. Erau nişte terenuri de golf grozave. Puţin cam plate, dar se putea juca bine.

Deanna dădu din cap aprobator.

— La Brian, totul are mai mult sau mai puţin legătură cu golful.

Theresa îl întrebă:

— Şi unde anume în Carolina de Nord?

Brian aprinse ţigara şi trase în piept.

— Lângă Wilmington – sau acum este probabil să facă parte chiar din Wilmington – nu sunt sigur de cum sunt delimitate zonele. Dacă mergi cu maşina, este cam la o oră şi jumătate de Plaja Myrtle, luând-o înspre nord. Ai auzit vreodată de filmul *Promontoriul Groazei?* îi răspunse el expirând fumul.

— Sigur.

— Râul din *Promontoriul Groazei* este în Wilmington, acolo au fost turnate cele două filme. De fapt, multe filme se fac acolo în ziua de astăzi.

Cele mai multe dintre studiourile faimoase sunt prezente în oraş. Plaja Wrightsville este un fel de insulă, separată de coastă; s-a dezvoltat foarte mult, aproape că este o staţiune de vară acum. Acolo stau majoritatea starurilor care vin să filmeze.

— Cum se face că n-am auzit niciodată de ea?

— Nu ştiu. Poate că nu atrage atenţia din cauză că este legată de plaja din Myrtle, dar cei din sud o cunosc foarte bine. Plajele sunt superbe – nisipul este alb, apa caldă. Este grozav să petreci acolo o săptămână, dacă ai vreodată ocazia.

Theresa nu-i răspunse şi Deanna spuse pe un ton maliţios:

— Deci acum ştim de unde este misteriosul nostru scriitor.

Theresa ridică mirată din umeri.

— Se poate, dar nu putem fi siguri. Poate că pur şi simplu erau într-o vizită sau îşi petreceau vacanţa acolo. Asta nu înseamnă că erau de acolo.

— Nu cred, spuse Deanna dezaprobator. Din felul în care este scrisă scrisoarea, se vede că visul lui aproape că se confundă cu realitatea, locurile acelea par a fi foarte cunoscute, nici n-ar fi putut să existe în acel vis nişte locuri în care ei să fi fost numai o dată sau de două ori.

— Te-ai gândit serios la asta, nu?

— Intuiţia. E o chestiune de a învăţa cum să te ghidezi după instincte. Aş putea să pun pariu că acolo, unde e plaja din Wrightsville, este casa lui.

— Şi ce-i cu asta?

Deanna întinse mâna la ţigara lui Brian, o luă, trase adânc în piept şi rămase aşa, fără să expire. De ani de zile fuma în felul acesta. Ea considera că dacă nu-şi aprinde singură ţigara nu se numeşte că este o fumătoare consacrată. Brian, care nu părea să fi observat gestul Deannei, îşi aprinse o altă ţigară, aplecându-se în faţă.

— Te-ai gândit cumva la ideea de a publica scrisoarea?

— Nu chiar. Încă nu ştiu dacă este o idee bună.

— Ce-ai spune dacă nu le-am folosi numele, ci doar iniţialele. Putem chiar să renunţăm la numele adevărat al plajei, Wrightsville şi să găsim altceva.

— De ce este aşa de important pentru tine să o publicăm?

— Pentru că ştiu să recunosc o poveste bună. Mai mult de atât; cred că mulţi cititori o vor găsi plină de înţeles. Oamenii sunt mult prea ocupaţi în zilele noastre ca să mai aibă vreme de poveşti de dragoste. Oricum, această latură sentimentală a vieţii pare să se stingă încetul cu încetul. Scrisoarea aceasta este tocmai o dovadă că încă mai putem să ne îndrăgostim; încă mai putem fi sentimentali.

Theresa îşi răsucea gânditoare o şuviţă de păr. Avea acest obicei încă din copilărie şi obişnuia să facă acest gest ori de câte ori se gândea profund la ceva. După ceva vreme, îi răspunse Deannei:

— Bine.

— O publici?

— Da, dar aşa cum ai spus şi tu, folosim doar iniţialele şi sărim peste partea cu plaja din Wrightsville. Şi voi scrie câteva rânduri de introducere.

— Ce bine! strigă Deanna cu un entuziasm de fetişcană. Ştiam eu că ai să accepţi. O trimitem prin fax mâine.

În noaptea aceea, târziu, Theresa făcu introducerea articolului. Îl scrise de mână cu ce găsise şi ea prin sertarul biroului din camera de lucru. Când fu gata, merse în camera ei, puse cele două pagini pe tăblia patului şi de-abia se târî spre pat. În noaptea aceea avu un somn foarte agitat.

A doua zi, Theresa şi Deanna merseră la Chatham şi dădură scrisoarea la litografiat, într-un magazin de stampe. Era cel mai raţional să procedeze aşa, de vreme ce niciuna din ele nu-şi adusese calculatorul portabil şi Theresa insistase să nu apară anumite informaţii în articol. Când fu gata, îl transmiseră pe fax. Avea să apară în ziarul din ziua următoare.

Îşi petrecură restul dimineţii şi după-amiaza la fel ca în ziua precedentă – făcură cumpărături, se relaxară la plajă, discutară fel de fel de fleacuri şi luară o masă delicioasă.

Când sosi ziarul, a doua zi de dimineaţă, Theresa fu prima care-l citi. Se trezise devreme, îşi terminase deja alergarea, înainte ca Deanna şi Brian să apară şi deschisese ziarul să citească articolul.

„În urmă cu patru zile, în vacanţă, în timp ce ascultam nişte melodii mai vechi, la radio, am auzit cântecul lui Sting, intitulat *Manuscrisul găsit într-o sticlă.* Impulsionată de vocea lui care răsuna atât de pasionant, am alergat spre plajă să găsesc şi eu o sticlă numai a mea. După câteva minute, am găsit una şi sigur că avea un mesaj înăuntru. (De fapt, nu de la melodie a pornit totul: am folosit acest scenariu pentru a obţine un efect teatral. Dar a doua zi de dimineaţă, am găsit o sticlă, în care se afla o scrisoare deosebit de impresionantă.) N-am reuşit să mi-o scot din minte şi, deşi subiectul ei se abate de la tema scrierilor mele, am sperat că, în aceste vremuri în care nu se mai pune preţ pe dragostea veşnică şi angajamente; o veţi găsi la fel de plină de înţelesuri ca şi mine.“

Restul articolului era reprezentat de scrisoare. Când Deanna apăru la micul dejun, primul lucru pe care-l făcu fu să citească şi ea articolul.

— Încântător, spuse când termină de citit. Parcă arată şi mai bine aşa, tipărit, decât mi-am

imaginat. Ai să primeşti o mulţime de scrisori acum, în urma articolului.

— Aşa crezi?

— Absolut. Sunt sigură.

— Crezi că voi primi mai multe ca de obicei?

— Mult mai multe. Simt asta. De fapt, am de gând să-l sun pe John astăzi şi să-i spun să-l scoată de două ori săptămâna asta. E posibil să obţii câteva tiraje şi duminicile următoare.

— Vom vedea, spuse Theresa, în timp ce mânca dintr-o chiflă, neştiind dacă să o creadă pe Deanna sau nu, dar în orice caz, curioasă în legătură cu ce avea să fie.

Capitolul 4

Sâmbătă, a opt azi de când sosise aici, Theresa se întoarse la Boston.

Deschise uşa apartamentului şi-l văzu pe Harvey venind fuga din dormitorul din fundul casei. Începu să se frece de piciorul ei, torcând încet şi Theresa îl ridică în braţe şi-l duse la frigider. Luă o bucată de brânză şi i-o dădu motanului, în timp ce îl mângâia uşor pe cap. Îi era recunoscătoare vecinei ei, Ella, care fusese de acord să aibă grijă de el cât era ea plecată. După ce-şi termină bucata de brânză, Harvey sări din braţele ei şi se îndepărtă cu paşi mărunţi şi răsfăţaţi către uşile glisante din sticlă, ce dădeau în curtea interioară din spatele blocului. Era un aer închis în apartament şi Theresa deschise uşile să aerisească.

După ce-şi desfăcu bagajele şi luă de la Ella cheile şi corespondenţa sosită între timp, îşi turnă un pahar cu vin şi puse să asculte CD-ul cu John Coltrane pe care şi-l cumpărase. Începu să se uite printre scrisori, în acordurile de jazz care pătrunseseră întreaga încăpere. Cele mai multe

erau note de plată şi le puse deoparte pentru a se ocupa de ele altă dată.

Verifică telefonul şi văzu că avea opt mesaje pe robot. Două erau de la nişte bărbaţi cu care ieşise de câteva ori, mai demult, şi care o rugau să sune dacă are ocazia. Se gândi dacă era cazul, dar renunţă repede. Nu se simţea atrasă de niciunul dintre ei şi nu voia să-şi dea întâlnire cu cineva numai aşa, pentru că nu avea altceva în program. O sunaseră, de asemenea, mama şi sora ei şi îşi propuse să le sune cândva, săptămâna aceasta.

Nu primise însă niciun telefon de la Kevin. Acum probabil că erau deja în camping sau cu pluta pe râu, undeva în Arizona.

În casă era o linişte ciudată, fără Kevin. Era şi curat; lucrul acesta parcă îmbunătăţea oarecum atmosfera. Theresa se simţea bine atunci când, întorcându-se acasă, avea de strâns, o dată la nu ştiu câtă vreme, numai lucrurile ei.

Se gândi la cele două săptămâni de vacanţă pe care încă le mai avea de luat anul acesta. Va merge la un moment dat cu Kevin la mare, pentru că aşa îi promisese. Dar mai rămânea o săptămână. Putea să şi-o ia aproape de Crăciun, anul acesta Kevin avea să petreacă sărbătorile de iarnă cu tatăl său, aşa că nu prea vedea rostul concediului tocmai atunci. Nu suporta să stea singură de Crăciun – fusese întotdeauna vacanţa ei preferată – dar, din păcate, nu avea de ales şi îşi spuse că n-avea rost să zăbovească prea mult asupra acestui subiect.

Ar putea să plece în Bermude sau în Jamaica sau undeva, oriunde, în Marea Caraibelor – dar se gândi imediat că, de fapt, nu voia să meargă singură şi nu vedea cine ar fi putut să vină cu ea. Poate că Janet ar merge, dar se îndoia că va veni. Cei trei copii mici pe care-i avea îi ocupau tot timpul, iar Edward mai mult ca sigur că nu-şi putea lua liber să stea cu ei. Ar putea rămâne acasă şi să se-apuce de treburile pe care le avea de făcut şi pe care le tot amâna… dar asta i se părea o

pierdere de vreme. Cine şi-ar dori să-şi petreacă vacanţa zugrăvind şi lipind tapet?

Renunţă să se mai gândească la asta şi-şi spuse că, dacă nu va găsi nimic interesant de făcut, va lăsa aceste două săptămâni pentru anul următor. Poate va pleca împreună cu Kevin în Hawai.

Se băgă în pat şi luă în mână unul dintre romanele pe care începuse să-l citească la Cape Cod. Parcurse repede şi cu atenţie aproape o sută de pagini, fără să obosească. La miezul nopţii stinse lumina şi se culcă. Visă, pentru a doua oară în acele şase zile, că se plimba pe o plajă părăsită şi totuşi nici de această dată nu ştia de ce.

Luni dimineaţă, teancul de corespondenţă de pe biroul ei era copleşitor. Când ajunse la serviciu, o aşteptau aproape două sute de scrisori şi alte cincizeci sosiră prin poştă, mai târziu, în aceeaşi zi. Cum intră în birou, Deanna arătă mândră înspre teanc:

— Ai văzut, e aşa cum ţi-am spus eu, zâmbi ea.

Theresa rugă să nu i se mai transfere niciun telefon, ci să fie puse toate în aşteptare. Începu imediat să-şi citească scrisorile. Toate, fără nicio excepţie, erau răspunsuri la scrisoarea publicată în rubrica ei. Marea majoritate a autorilor erau femei, dar îi scriseseră şi câţiva bărbaţi ale căror opinii conformiste o surprinseră. În toate se vorbea despre acelaşi lucru: cât de adânc fuseseră mişcaţi de acea scrisoare anonimă. Mulţi o întrebau dacă ştia cine era autorul şi câteva femei sugeraseră că, dacă bărbatul acela era singur, ele doreau să se mărite cu el.

Văzu, de asemenea, că aproape toate ediţiile de duminică, din întreaga ţară, publicaseră articolul, astfel că veneau scrisorile chiar şi de la Los Angeles. Şase dintre bărbaţi afirmaseră că ei o scriseseră, iar patru dintre ei cereau drept de autor – unul chiar ameninţă cu intentarea unui proces. Dar când se făcu examenul grafologic, niciunul

dintre cei şase nu avea nimic în comun cu scrisoarea.

La prânz se duse să ia masa la restaurantul ei japonez preferat. Vreo două persoane care erau la alte mese afirmară că citiseră şi ei rubrica respectivă.

„Soţia mea a lipit-o pe uşa de la frigider“, spuse unul dintre bărbaţi, ceea ce o determină pe Theresa să râdă zgomotos.

Spre sfârşitul zilei, parcursese deja marea majoritate a scrisorilor şi obosise. Nu lucrase nimic pentru articolul următor şi simţea cum timpul o presează, aşa cum se întâmpla de obicei când se apropia termenul de predare. La cinci şi jumătate se apucă să scrie un articol despre faptul că fiul ei era departe şi cum percepea ea lipsa lui. Mersese mai bine decât se aşteptase şi aproape că terminase, când sună telefonul.

Era secretara ziarului:

— Theresa, ştiu că m-ai rugat să pun în aşteptare toate telefoanele tale şi aşa am făcut, spuse ea. N-a fost uşor, apropo de asta, ai primit astăzi şaizeci de telefoane. Nici n-am reuşit să las receptorul din mână.

— Ce se întâmplă?

— Este o femeie care tot sună. Este a cincea oară când sună astăzi şi a mai sunat de două ori şi săptămâna trecută. Nu vrea să spună cum o cheamă, dar acum îi recunosc vocea. Spune că trebuie neapărat să-ţi vorbească.

— Nu poţi să preiei tu mesajul?

— Am încercat s-o conving, dar insistă. Mă tot roagă să o las în aşteptare până când te eliberezi şi ai un minut la dispoziţie. Spune că sună de departe şi că trebuie să vorbească cu tine.

Theresa se gândi o clipă, cu ochii în ecranul calculatorului. Aproape că terminase articolul – mai avea încă două paragrafe de adăugat şi gata.

— Nu poţi să obţii un număr de telefon unde să o sun eu?

— Nu vrea să mi-l dea nici pe-acesta. Este foarte evazivă.

— Ţi-a spus ce vrea?

— N-am idee. Dar e coerentă în ceea ce spune – nu ca alţii care au sunat astăzi. Imaginează-ţi, unul chiar m-a cerut de nevastă.

Theresa râse:

— Bine, spune-i să rămână pe linie. Am să răspund în două minute.

— Îţi fac legătura.

— Pe ce linie este?

— Pe cinci.

— Mulţumesc.

Theresa termină restul articolului destul de repede. Îşi propuse să mai treacă o dată prin el, dar asta după ce va termina cu telefonul acesta. Ridică receptorul şi apăsă pe linia cinci.

— Alo…

Câteva secunde nu se auzi nimic. Apoi, o voce caldă, melodioasa o întrebă:

— Theresa Osborne?

— Da, la telefon.

Theresa se lasă pe spate în scaunul ei confortabil şi începu să-şi răsucească o şuviţă de păr.

— Dumneavoastră sunteţi cea care a scris articolul despre manuscrisul găsit în sticlă?

— Da. Cu ce vă pot ajuta?

Femeia de la capătul celălalt al firului se opri din nou. Theresa o auzi cum respira, ca şi cum s-ar fi gândit cu emoţie la ce avea să spună mai departe. După o clipă, începu din nou:

— Puteţi să-mi spuneţi numele personajelor din scrisoare?

Theresa închise ochii. Nu-şi mai răsucea şuviţe de păr, în schimb se gândea că iarăşi a dat peste un „căutător de curiozităţi“. Îşi îndreptă privirile către ecran şi începu să se uite peste articol.

— Nu, îmi pare rău, dar nu pot. Nu vreau ca aceste informaţii să devină publice.

Persoana de la capătul firului tăcu din nou şi Theresa începu să-şi piardă răbdarea. Reveni la articolul ei şi citi primul paragraf. Apoi vocea reveni, surprinzând-o.

— Vă rog, spuse, trebuie să aflu.

Theresa îşi îndepărtă ochii de la calculator. Vocea aceea răsunase extrem de sincer. Simţea că mai era şi altceva în felul cum femeia vorbise, dar nu-şi dădea încă seama.

— Îmi pare rău, îi spuse ea în final. Pur şi simplu nu pot.

— Atunci îmi puteţi răspunde la o întrebare?

— Poate.

— Scrisoarea aceea era cumva adresată unei oarecare Catherine şi semnată de un bărbat pe care-l chema Garrett?

Theresa se ridică în capul oaselor, cu atenţia sporită la maximum.

— Cine sunteţi? întrebă ea cu o voce schimbată, dar în momentul în care puse această întrebare, îşi dădu seama că persoana de la capătul celălalt al firului ştia tot adevărul.

— Aşa este, nu-i aşa?

— Cine sunteţi? întrebă Theresa din nou, de data aceasta pe un ton mai blând.

— Numele meu este Michelle Turner şi locuiesc în Norfolk, statul Virginia.

— De unde aţi ştiut despre scrisoare?

— Soţul meu este marinar şi într-una din călătoriile sale a poposit şi s-a stabilit aici, în Norfolk. Acum trei ani, când mă plimbam pe plajă, am găsit o scrisoare aproape identică celei găsite de dumneavoastră în vacanţă. După ce v-am citit articolul, am ştiut că este acelaşi autor al celor două scrisori.

Theresa se opri puţin în gândurile sale. Nu putea să fie adevărat. Spunea că a găsit-o acum trei ani de zile?

— Pe ce fel de hârtie era scrisă?

— Hârtia era gălbuie şi avea o barcă cu pânze desenată în colţul din dreapta sus.

Theresa simţi cum i se accelerează bătăile inimii. Şi totuşi, tot nu-i venea să creadă.

— Şi scrisoarea găsită de dumneavoastră avea o barcă cu pânze în dreapta sus, nu?

— Da, avea, răspunse în şoaptă Theresa.

— Am ştiut eu. Am ştiut din clipa în care v-am citit articolul. Vocea lui Michelle suna de parcă i s-ar fi luat o greutate de pe umeri.

— Mai aveţi cumva vreo copie a scrisorii? întrebă Theresa.

— Da. Soţul meu nu ştie de existenţa ei, dar eu o scot din când în când de acolo, de unde o păstrez, şi o citesc din nou. E puţin diferită de scrisoarea redată în articolul dumneavoastră, dar sunt aceleaşi trăiri.

— Aţi putea să-mi trimiteţi o copie pe fax?

— Sigur că da, spuse ea şi făcu o mică pauză. Nu-i aşa că e uluitor faptul că eu am găsit o scrisoare demult, acum trei ani, iar dumneavoastră aţi găsit una acum, aparţinând aceleiaşi persoane?

— Da, şopti Theresa, este uluitor.

După ce-i dădu numărul de fax lui Michelle, Theresa de-abia mai putu să-şi corecteze articolul. Michelle trebuia să meargă la un fax public, ca să transmită scrisoarea şi Theresa îşi petrecu vremea plimbându-se între birou şi fax, în aşteptarea scrisorii. După patruzeci şi şase de minute, auzi în sfârşit semnalul de primire. Prima pagină era o scrisoare introductivă de la Serviciul Naţional de Faxuri, adresată Theresei Osborne, de la *Boston Times.*

O privi cum alunecă în tăviţă, dedesubt, şi auzi zgomotul maşinii care copia scrisoarea, rând cu rând. Mergea repede maşina copia o pagină în doar zece secunde – dar chiar şi atât părea că e mult prea mult de aşteptat.

Auzi cum începe să imprime şi a treia pagină şi-şi dădu seama că şi această a doua scrisoare, ca şi cea găsită de ea, se prelungea probabil pe pagina a doua a hârtiei.

Se auzi semnalul de încheiere a transmisiei şi Theresa luă paginile în mână şi le puse întâi pe birou, cu faţa în jos, pentru câteva minute, fără să le citească, timp în care încercă să-şi domolească respiraţia. Încerca să-şi alunge emoţia, spunându-şi în gând că nu-i decât o scrisoare.

Trase adânc aer în piept şi dădu la o parte pagina cu scrisoarea de introducere. Aruncă o privire iute peste desenul cu barca, care-i dovedea că, într-adevăr, era vorba de acelaşi autor. Aşeză hârtia la lumină mai bună şi începu să citească.

6 martie 1994
Draga mea Catherine,

Unde eşti, iubito? Aşa singur cum stau aici, în această casă întunecată, mă întreb de ce soarta ne-a despărţit?

Oricât de mult aş încerca, nu găsesc răspuns acestor întrebări. Există un motiv clar pentru care s-a întâmplat aşa cu noi, dar mintea mea refuză să-l accepte şi parcă neliniştea mă sfâşie cu totul atunci când sunt treaz. Mă simt pierdut fără tine. Parcă nu am nici suflet, sunt ca un vagabond fără casă, ca o pasăre singură care zboară nicăieri. Sunt toate acestea la un loc şi nu sunt nimic. Aşa este, iubito, viaţa mea fără tine.

Încerc să-mi amintesc cum eram altă dată împreună, pe puntea pe care adia briza oceanului, de pe Happenstance. Îţi aminteşti cum am muncit amândoi acolo? Deveniserăm una cu oceanul atunci când o refăceam şi amândoi ştiam că oceanul ne chemase pentru ca drumurile noastre să se întâlnească. Au fost momente când am aflat înţelesul fericirii adevărate. Ne-am plimbat împreună noaptea, când apa era atât de

întunecată, iar lumina lunii îţi reflecta frumuseţea. Te priveam cu veneraţie şi în sufletul meu ştiam că vom fi mereu împreună. Oare aşa se întâmplă întotdeauna cu oamenii care se iubesc? Nu ştiu ce să cred, dar de vreme ce această soartă crudă mi te-a luat şi viaţa de atunci încoace nu mai are nicio noimă, cred că ştiu răspunsul. Ştiu că de acum încolo voi fi numai eu, cu singurătatea mea.

Mă gândesc la tine, te visez, te invoc atunci când am nevoie de tine mai mult. Este tot ceea ce pot să fac şi, din păcate, nu mi-e de ajuns. Niciodată nu-mi va fi de ajuns, ştiu asta, şi totuşi ce altceva îmi rămâne de făcut? Dacă ai fi aici, mi-ai spune tu ce să fac, dar şi lucrul acesta mi-a fost luat. Tu ştiai întotdeauna să-mi spui cuvintele potrivite pentru a-mi uşura durerea. Întotdeauna ştiai să mă faci să simt acea pace interioară.

Oare tu poţi şti cum mă simt eu fără tine? Atunci când visez, îmi place să cred că ştii. Înainte să te întâlnesc, viaţa mea nu avea sens. Şi ştiu că fiecare pas pe care l-am făcut încă de când am venit pe lume, a fost un pas către tine. Noi am fost meniţi unul celuilalt.

Dar acum, singur în casă, mă gândesc că soarta poate să coboare un om în abis, aşa cum îl poate ridica în slăvi şi mă trezesc întrebându-mă de ce – din toată această lume – a trebuit să mă îndrăgostesc de cineva care a fost luat de lângă mine.

Garrett

După ce termină de citit, se lăsă pe spate, şi-şi duse degetele la buze. Sunetele care se auzeau dinspre secţia de ştiri păreau că vin de undeva de foarte departe. Scoase din poşetă scrisoarea găsită de ea şi le aşeză pe amândouă, una lângă cealaltă, pe birou. Citi prima scrisoare, după care o citi pe a doua, apoi o luă invers voyeur al destinului, ca şi cum ar fi tras cu urechea la un eveniment intim şi tainic.

Se ridică de la birou şi simţi cum, aşa ca într-o întâmplare stranie, i se lămuriră toate. Îşi cumpără de la un automat o cutie de suc de mere, încercând să desluşească sentimentele care o încercau. Când se întoarse, simţi că nu mai are stabilitate pe picioare şi se lăsă să cadă în fotoliu. Simţi că, dacă scaunul nu ar fi fost aşezat cum trebuie, ar fi căzut cu siguranţă pe podea.

Sperând că mintea i se va lumina, începu, inconştient, să facă ordine prin harababura de pe masă. Îşi puse stilourile în sertar, articolele pe care le folosea în cercetare fuseră îndosariate, puse tuş în tuşieră şi-şi ascuţi creioanele pe care le puse într-o ceaşcă goală de cafea de pe birou. Când termină, văzu că nimic nu era lăsat în dezordine, cu excepţia celor două scrisori pe care nu le mişcase deloc.

Cu o săptămână şi ceva în urmă, găsise prima scrisoare şi cuvintele acelea o impresionaseră foarte mult, în ciuda pragmatismului care o caracteriza şi care o determinase să nu se ambaleze prea tare. Dar acum era altceva. Găsise o a doua scrisoare, scrisă, probabil, de aceeaşi persoană. Oare erau mai multe scrisori de acest fel? Şi ce fel de om era acela care le încredinţa valurilor, înainte de a le pune în nişte simple sticle? I se păru că la mijloc este parcă un miracol, de vreme ce o altă persoană, cu trei ani în urmă, găsise din întâmplare o scrisoare pe care o ţinuse ascunsă în sertarul ei, tocmai pentru că îi atinsese sufletul. Şi aşa s-a întâmplat. Ce însemnau toate aceste lucruri?

Ştia că nu trebuia să-i pese atât de mult, dar, dintr-o dată, toate îi stârniră un real interes. Îşi roti ochii prin încăperea în care se afla, trecându-şi degetele prin păr. Parcă vedea peste tot oameni care se mişcau încoace şi încolo. Îşi deschise cutia de suc de mere şi luă o înghiţitură, încercând să pătrundă, să înţeleagă ce se petrece în mintea ei. Nu era încă prea sigură că ştie şi singura ei dorinţă era ca nimeni să nu o deranjeze în următoarele

două minute, nu până când nu-şi va face o idee clară despre această poveste. Strecură cele două scrisori înapoi în geantă, în timp ce prima frază din a doua scrisoare îi răsuna în minte:

Unde eşti?

Închise programul în care îşi scrisese articolul şi, în ciuda neliniştii care o încerca, alese un program de acces pe Internet. După ce avu o clipă de ezitare, bătu următoarele cuvinte:

PLAJA WRIGHTSVILLE

Şi lansă programul de căutare. Era sigură că îi va afişa ceva şi în mai puţin de cinci secunde îi apărură mai multe articole dintre care putea să aleagă.

Se simţi ridicolă aşa cum stătea şi se holba la ecran. Chiar dacă Deanna avusese dreptate şi Garrett într-adevăr locuia undeva în zona Wrightsville, era imposibil să afle exact unde stă. De ce continua să încerce să-l găsească?

Bineînţeles că ştia motivul. Scrisorile acelea erau scrise de un bărbat care iubea o femeie foarte mult, acel bărbat era acum singur. De mică îşi construise în minte bărbatul ideal, în care credea – un prinţ sau un cavaler al poveştilor ei din copilărie. În lumea reală, totuşi, nu existau asemenea bărbaţi. Bărbaţii din lumea reală aveau timpul programat, pretindeau anumite lucruri de la semenii lor, se aşteptau la un anumit mod de comportament din partea celorlalţi. Era adevărat că existau şi oameni buni, bărbaţi care să iubească din toată inima şi să rămână neclintiţi în faţa obstacolelor vieţii – genul de bărbaţi pe care ea ar fi vrut să-o întâlnească de când se despărţise de David. Dar cum să găseşti un astfel de om?

Aici şi acum, ştia că un astfel de om există – un bărbat care acum era singur – şi indiferent cine ar fi fost femeia din scrisoare – acum era probabil moartă sau cel puţin dispărută fără nicio altă explicaţie. Totuşi Garrett încă o iubea îndeajuns de mult, de vreme ce-i trimitea scrisori de trei ani de

zile. Oricum, mai mult decât orice, lucrul acesta dovedea că era capabil să iubească o femeie cu adevărat, şi mai mult, să-i rămână credincios – chiar şi mult după ce iubita lui dispăruse.

Unde eşti?

Aceste cuvinte îi tot răsunau în minte, asemenea câte unei melodii pe care o auzea dimineaţa devreme, la radio, şi o fredona apoi toată după-amiaza.

Unde eşti?

Nu ştia cu exactitate unde se afla acest bărbat, dar era clar că există şi mai demult învăţase ceva foarte interesant despre viaţă: dacă descoperi ceva care te apasă pe dinăuntru şi nu-ţi dă pace, e bine să afli cât mai multe despre acel lucru. Şi dacă pur şi simplu ai ignora acel sentiment, n-ai afla niciodată ce s-ar fi putut întâmpla şi lucrul acesta este incomparabil mai rău decât dacă ai fi descoperit că te-ai înşelat. Pentru că chiar dacă te-ai înşela într-o anumită privinţă, mai poţi să-ţi continui drumul înainte, în viaţă, fără să te uiţi înapoi şi să te chinui întrebându-te ce ar fi putut să fie.

Dar unde duceau toate acestea de fapt? Şi ce însemnau? Faptul de a descoperi această scrisoare îi era predestinat sau se întâmplase pur şi simplu, ca o coincidenţă. Sau apăruse tocmai ca să-i amintească ceea ce-i lipsea ei în viaţă. Îşi răsuci iarăşi o şuviţă de păr, absentă, gândindu-se la această ultimă întrebare. Bine, se hotărî ea. În definitiv, pot să mă obişnuiesc cu gândul acesta.

Dar era curioasă în legătură cu misteriosul autor al scrisorilor şi nu avea rost să nege – cel puţin în faţa ei. Şi pentru că, oricum, nimeni n-ar fi înţeles (cum puteau să înţeleagă alţii, dacă ei înseşi nu-i era clar?) se hotărî să nu spună nimănui ce simţea ea.

Unde eşti?

În adâncul sufletului ei, ştia că acea căutare pe computer şi fascinaţia ei pentru Garrett nu avea

să ducă la nimic. Se va transforma probabil, treptat, într-o poveste mai puţin obişnuită pe care o va povesti cine ştie cui, din când în când. Va continua să trăiască la fel ca până acum – îşi va scrie articolul săptămână de săptămână, îşi va petrece timpul cu Kevin şi va face tot ceea ce poate să facă un singur părinte.

Şi aproape că avea dreptate. Viaţa ei ar fi urmat calea pe care şi-o imaginase ea. Dar trei zile mai târziu se întâmplă ceva ce o determină să se aventureze într-o căutare în necunoscut, având numai o geantă plină de haine şi un teanc de scrisori care puteau să însemne ceva sau puteau să nu însemne nimic.

Descoperi o a treia scrisoare a lui Garrett.

Capitolul 5

În ziua în care descoperi existenţa celei de-a treia scrisori, Theresa nu se aştepta să se-ntâmple nimic deosebit. În Boston era o zi tipică de miez de vară, toridă şi umedă. Posturile difuzau aceleaşi ştiri care, de obicei, se asortau cu vremea de afară – câteva insulte şi ameninţări cu moartea din pricina unor tensiuni acumulate şi două crime comise de oameni care probabil împinseseră lucrurile prea departe.

Theresa se afla la secţia de ştiri unde căuta tot felul de informaţii legate de copiii autişti. *Boston Times* avea o bază de date excelentă, cu tot felul de articole luate din diverse reviste şi publicate în anii trecuţi. De pe computerul ei avea acces chiar la biblioteca Universităţii Harvard sau Boston şi, luând în considerare, fără exagerare, sute de mii de articole pe care le aveau la dispoziţie, era clar că orice căuta putea fi găsit mult mai simplu şi cu mult mai repede decât în urmă cu câţiva ani.

În numai două ore găsi aproape treizeci de articole, apărute în ultimii trei ani în reviste de care nu auzise niciodată şi alese dintre ele şase titluri care i se părură destul de interesante pentru a le utiliza. Pentru că oricum avea să treacă pe lângă Harvard în drumul ei spre casă, se hotărî să oprească şi să le ia.

Tocmai când se pregătea să-şi închidă computerul, îi veni brusc o idee şi se opri.

Şi în fond de ce nu? se gândi ea. *Şansele sunt mici şi prea îndepărtate, dar ce pierd?*

Se aşeză la biroul ei, intră din nou în baza de date de la Harvard şi tipări următoarele cuvinte:

MESAJ ÎNTR-O STICLĂ

În bibliotecă, articolele erau indexate în funcţie de titlu, pentru a găsi mai repede ce dorea. Căutarea unui subiect anume trimitea la multe articole deodată, în timp ce încercarea de identificare a lui într-un grup presupunea un proces laborios de muncă şi nu avea timp pentru asta acum. După ce scrise cele trei cuvinte, apăsă pe ENTER şi se lăsă pe spate, în aşteptarea informaţiei cerute.

Răspunsul o surprinse – exista o duzină de articole cu acest subiect, care fuseseră publicate în ultimii câţiva ani. Multe dintre ele fuseseră publicate în tot felul de reviste de ştiinţă şi titlurile lor sugerau faptul că sticlele erau folosite în încercările de a afla cât mai multe informaţii despre cum circulă curenţii oceanici.

Trei dintre ele păreau interesante totuşi, şi îşi notă titlurile, cu gândul de a le lua şi pe acestea de la bibliotecă.

Traficul era greu, se mergea încet şi îi trebui mai mult decât crezuse ca să ajungă la bibliotecă şi să fotocopieze cele nouă articole de care avea nevoie. Ajunse acasă târziu şi îşi comandă nişte mâncare de la un restaurant chinezesc din zonă. Se aşeză pe canapea, cu cele trei articole despre mesaje găsite în sticle.

Primul articol pe care-l alese apăruse în revista *Yankee,* în martie, anul trecut; articolul prezenta un fel de istoric al mesajelor în sticle şi consemna ca într-o cronică poveştile despre sticle găsite pe ţărmul din New England, în ultimii câţiva ani. Unele dintre scrisori erau chiar memorabile. Îi plăcu în mod special ceea ce află despre Paolina şi Ake Viking.

Tatăl Paolinei găsise într-o sticlă o scrisoare expediată de către Ake, un tânăr marinar suedez. Ake, plictisit la culme într-una din multele sale călătorii pe mare, trimisese scrisoarea cu rugămintea ca, în cazul în care o femeie frumoasă avea să o găsească, să-i răspundă. Tatăl îi dădu scrisoarea fiicei, care, bineînţeles, îi răspunse lui Ake. Îşi scriseră aşa o bună bucată de vreme, apoi Ake făcu o călătorie în Sicilia, ca să o cunoască pe Paolina. În momentul întâlnirii amândoi şi-au dat seama cât de mult se îndrăgostiseră unul de celălalt şi s-au căsătorit.

Către sfârşitul articolului, dădu peste două paragrafe despre o altă scrisoare găsită pe plajele din Long Island.

Autorii celor mai multe dintre scrisori îi roagă de obicei pe cei care urmează să intre în posesia mesajelor să le răspundă, cu speranţa că această corespondenţă va dura o viaţă întreagă. Alteori, expeditorii nu aşteaptă un răspuns.

O astfel de scrisoare, cu tribut adus iubirii pierdute, fusese descoperită pe ţărmul din Long Island, anul trecut. În parte, suna cam aşa:

„Simt un gol imens în suflet acum, când nu mai eşti în braţele mele. Când sunt pe stradă, caut să-ţi zăresc chipul în mulţimea de oameni şi ştiu că este imposibil, dar nu mă pot stăpâni. Ştiu că această continuă căutare a ta este sortită eşecului. Îmi amintesc că noi doi am vorbit odată despre ce s-ar întâmpla dacă destinul ne-ar despărţi dar, crede-mă, îmi este imposibil să-mi ţin promisiunea pe care ţi-am făcut-o în noaptea aceea. Îmi pare

tare rău, iubito, însă nimeni, niciodată nu te va putea înlocui. Trebuia să-mi fi dat seama că acele cuvinte pe care ţi le-am spus atunci, încet în noapte, erau nişte prostii. Singura fiinţă pe care am dorit-o întotdeauna ai fost tu şi numai tu şi acum, când nu mai eşti lângă mine, mi se pare imposibil să mai fiu vreodată cu altcineva. Îţi aminteşti, în faţa altarului, în biserică, ne-am promis iubire veşnică până când moartea ne va despărţi, şi eu am să respect acest legământ până în ultima zi, până la sfârşit, când voi părăsi această lume".

Se opri din mâncat şi lăsă furculiţa din mână brusc.

Nu se poate! Privea înmărmurită cuvintele acelea. *Nu… e pur şi simplu imposibil…*

Dar…

dar… cine altcineva ar putea să fie, dacă nu el?

Îşi şterse fruntea, conştientă că începuseră să-i tremure mâinile. O altă scrisoare? Sări repede la începutul articolului, acolo unde este trecut numele autorului. Era scris de Arthur Shendakin, profesor de istorie la Colegiul din Boston. Asta însemna că… că e posibil ca el să locuiască în zona aceea. Sări în picioare şi se repezi la cartea de telefoane aflată pe etajera de lângă masa din sufragerie, ca şi când ar fi redobândit un obiect pierdut de mult. Începu să o răsfoiască pentru a găsi numele. Nu erau mai mult de doisprezece persoane cu numele de Shendakin, deşi numai doi păreau să fie ce căuta ea. Amândouă numele aveau iniţiala A. Se uită la ceas înainte de a suna. Era nouă şi jumătate seara. Era târziu, dar nu atât de târziu încât să nu mai poată suna. Formă ambele numere, apăsând tastele cu putere. La primul număr răspunse o femeie care-i spuse că e greşeală şi, când puse receptorul jos, îşi dădu seama că avea gâtul uscat. Se duse la bucătărie, îşi umplu un pahar cu apă şi nu-l luă de la gură până nu-l bău tot, apoi se întoarse să sune la al doilea număr.

Se asigură că a format corect şi aşteptă, în timp ce la capătul celălalt al firului se auzea sunând.

O dată.

De două ori.

De trei ori.

La al patrulea apel, începu deja să-şi piardă speranţa, dar la al cincilea cineva ridică receptorul:

— Alo, se auzi o voce de bărbat, cam la şaizeci de ani.

Theresa îşi drese glasul.

— Alo, numele meu este Theresa Osborne şi sunt de la *Boston Times.* Sunteţi Arthur Shendakin?

— Da, eu sunt, răspunse el surprins.

Fii calmă, îşi spuse ea.

— A, bună ziua. De fapt am sunat la dumneavoastră ca să mă asigur că este vorba de acelaşi Arthur Shendakin care a publicat anul trecut în revista *Yankee* un articol despre manuscrisele găsite în sticle.

— Da, am scris despre subiectul ăsta. Cu ce vă pot ajuta?

Mâinile i se umeziră pe receptor.

— Eram curioasă în legătură cu un manuscris dintr-o sticlă găsită pe una din plajele din Long Island. Ştiţi despre ce scrisoare vorbesc?

— Pot să vă întreb de ce vă interesează?

— Da… începu ea, *Times* intenţionează să publice un articol cu acelaşi subiect şi pur şi simplu eram interesaţi să obţinem o copie a scrisorii.

Se înfioră şi ea de minciuna pe care o spusese, dar ar fi fost mai rău dacă ar fi spus adevărul. Cum ar fi sunat oare? „Bună ziua, ştiţi, sunt îndrăgostită nebuneşte de un bărbat misterios care trimite scrisori în sticle, pe apă, şi mă gândeam dacă autorul scrisorii acesteia este tot el…“

Răspunse rar:

— Ăă… nu ştiu. Scrisoarea aceea m-a inspirat în scrierea articolelor… Trebuie să mă gândesc…

— Deci aveţi scrisoarea? întrebă Theresa cu vocea încordată.

— Da. Am găsit-o acum doi ani de zile.

— Domnule Shendakin, ştiu că o să vi se pară o cerere mai neobişnuită, dar vă asigur că vă vom recompensa cu o sumă de bani în schimbul permisiunii de a utiliza această scrisoare la pregătirea articolului. Şi, de fapt, nu avem nevoie de originalul ei, o copie ne-ar fi suficientă, aşa că practic nu pierdeţi nimic. Theresa simţi că cererea îl surprinsese.

— Despre ce sumă vorbiţi?

Nu ştiu, pregătesc tot scenariul ăsta din zbor. Cât vrei?

— Suntem pregătiţi să vă oferim trei sute de dolari şi, bineînţeles, veţi fi făcut cunoscut ca descoperitor al scrisorii.

Profesorul făcu o pauză, gândindu-se. Theresa interveni repede, înainte ca el să aibă timp să pregătească un răspuns negativ.

— Domnule Shendakin, sunt sigură că vă îngrijoraţi la gândul asemănării articolului dumneavoastră cu cel care va fi pregătit de noi. Vă asigurăm însă că vor fi foarte diferite. Noi intenţionăm să scriem despre cum călătoresc aceste sticle pe apă, în ce direcţie, despre curenţii oceanici, lucruri de genul acesta. Avem nevoie de nişte scrisori reale care să transmită cititorilor un anumit interes pentru latura umană.

De unde mi-o fi venit asta în minte?

— Păi…

— Vă rog, domnule Shendakin. Ar însemna foarte mult pentru mine dacă aţi accepta.

Tăcu din nou pentru o clipă.

— Deci o copie e suficientă?

Am reuşit.

— Sigur că da. Vă pot da numărul de fax sau puteţi s-o trimiteţi prin cineva, sau prin poştă. Să scriu cecul pe numele dumneavoastră?

Făcu iarăşi o pauză înainte de a răspunde:

— Cred… cred că da, răspunse ca şi cum cineva îl manevrase într-un colţ de unde nu mai ştia cum să scape.

— Mulţumesc, domnule Shendakin.

Înainte ca profesorul să mai poată să se răzgândească, Theresa îi dădu repede numărul de fax, îl întrebă ce adresă are şi-şi notă undeva să nu uite să ridice un ordin de plată a doua zi. Se gândi că ar putea crea suspiciuni dacă i-ar trimite un cec semnat de ea.

A doua zi, după ce-i dădu telefon profesorului la colegiu şi-i lăsă un mesaj în care-i confirma că plata fusese făcută, plecă la lucru ameţită încă după convorbirea avută cu o seară în urmă. Faptul că exista o a treia scrisoare de la Garrett o făcea să nu se mai poată concentra la nimic altceva. Era adevărat, nu exista nicio garanţie că scrisoarea aparţinea aceleiaşi persoane, dar dacă era într-adevăr aşa, nu ştia ce-ar fi trebuit să facă. Se gândise la Garrett toată noaptea, încercând să-şi imagineze cum arată, ce lucruri îi plac. Nu-i era foarte clar ce sentimente nutrea faţă de el, dar în final decise să lase acea scrisoare să hotărască. Dacă acest mesaj n-ar fi venit de la Garrett, ar fi pus punct întregii poveşti chiar atunci. N-ar mai sta cu ochii în calculator să caute informaţii despre el, n-ar mai cerceta să vadă care este autorul nu ştiu cărei scrisori. Şi dacă, totuşi, ar continua să se gândească obsesiv la el, ar arunca scrisorile definitiv. Curiozitatea este un lucru firesc atâta vreme cât nu începe să-ţi domine existenţa – şi, cu siguranţă, nu avea să lase să se întâmple aşa ceva.

Dar, pe de altă parte, presupunând că scrisoarea era de la Garrett…

Încă nu se gândise ce-ar fi făcut în această situaţie. O parte din ea spera să nu fie aşa şi să nu

fie nevoită să ia vreo decizie.

Când ajunse la birou, primul lucru pe care-l făcu nu a fost să vadă ce primise pe fax, ci a rămas intenţionat la masa ei de lucru. Îşi deschise calculatorul, chemă doi medici cu care trebuia să vorbească despre articolul ei obişnuit şi notă câteva lucruri despre alte potenţiale subiecte. Încercă să se convingă singură că această ultimă scrisoare nu era de la Garrett şi, când îşi termină treburile, constată că reuşise chiar. Îşi spunea că probabil sunt o mulţime de scrisori care plutesc în apele oceanului. Mai mult ca sigur că este vorba de altcineva.

Într-un final, când nu mai avea la ce altceva să facă, se duse la fax şi începu să se uite prin grămada de hârtii primite. Nu fuseseră sortate încă şi erau câteva adresate altor persoane. Undeva la mijlocul teancului, găsi o scrisoare de introducere adresată ei. Găsi şi următoarele două pagini care făceau parte din acelaşi fax, şi, când privi mai atent, primul lucru care-i sări în ochi – ceea ce se întâmplase şi cu celelalte două scrisori – fu barca cu pânze desenată în relief, în colţul din dreapta sus.

Scrisoarea aceasta însă era mai scurtă decât celelalte şi reuşi să o citească înainte să ajungă la masa ei de lucru.

Ultimul paragraf era cel pe care-l văzuse în articolul lui Arthur Shendakin.

25 septembrie, 1995

Dragă Catherine,

A trecut o lună de când ţi-am scris ultima scrisoare, dar mi se pare că a trecut o veşnicie. Pentru mine viaţa a-nceput să se deruleze asemenea peisajelor pe care le vezi de la fereastra unei maşini. Le priveşti şi atâta tot. Respir, mănânc şi dorm ca şi altădată, dar nu mai am niciun scop în viaţă, nicio motivaţie sufletească de

a realiza ceva, cu sufletul. Pur şi simplu hoinăresc, asemenea scrisorilor pe care ţi le scriu. Nu ştiu încotro mă îndrept, sau când voi ajunge acolo.

Nici când sunt la lucru durerea nu-mi dă pace. Mai fac câteva scufundări din când în când, pentru propria-mi plăcere sau pentru a le arăta altora cum să procedeze, dar când mă întorc la magazin, totul pare extrem de gol fără tine. Fac aprovizionarea şi comenzile, aşa cum le făceam eu întotdeauna, dar chiar şi acum rămân câteodată împietrit, privind undeva în urmă, golit de gânduri, dar chemându-te pe tine. Acum, când îţi scriu aceste rânduri, mă întreb când şi dacă aceste clipe chinuitoare vor înceta vreodată.

Simt un gol imens în suflet acum, când nu mai eşti în braţele mele. Când sunt pe stradă, caut să-ţi zăresc chipul în mulţimea de oameni şi ştiu că este imposibil, dar nu mă pot stăpâni. Ştiu că această continuă căutare a ta este sortită eşecului. Îmi amintesc că noi doi am vorbit odată despre ce s-ar întâmpla dacă destinul ne-ar despărţi dar, crede-mă, îmi este imposibil să-mi ţin promisiunea pe care ţi-am făcut-o în noaptea aceea. Îmi pare tare rău, iubito, dar nimeni, niciodată nu te va putea înlocui. Trebuia să-mi fi dat seama că acele cuvinte pe care ţi le-am spus atunci, încet, în noapte, erau nişte prostii. Singura fiinţă pe care am dorit-o întotdeauna ai fost tu şi numai tu şi acum, când nu mai eşti lângă mine, mi se pare imposibil să mai fiu vreodată cu altcineva. Îţi aminteşti, în faţa altarului, în biserică, ne-am promis iubire veşnică până când moartea ne va despărţi şi eu am să respect acest legământ până în ultima zi, până la sfârşit, când voi părăsi această lume.

Garrett

— Deanna, ai un minut liber? Trebuie să vorbesc cu tine.

Deanna ridică ochii din computer şi-şi luă ochelarii de citit de la ochi.

— Sigur că da. Ce s-a întâmplat?

Theresa puse cele trei scrisori pe biroul Deannei, fără să spună nimic. Deanna le luă una câte una, cu o privire din ce în ce mai surprinsă.

— De unde ai făcut rost de ultimele două scrisori?

Theresa îi explică în amănunt cum dăduse de ele. Când îşi termină povestea, Deanna se apucă de citit în linişte. Theresa stătea pe scaunul din faţa ei.

— Ei, spuse ea lăsând din mână ultima scrisoare, tu ai sigur un secret, nu-i aşa?

Theresa ridică din umeri şi Deanna continuă.

— Theresa, dar tu nu cauţi doar nişte scrisori, nu-i aşa?

— Ce vrei să spui?

— Vreau să spun, continuă ea cu un zâmbet glumeţ, că nu ai venit aici, în biroul meu, pentru că ai găsit nişte scrisori. Ai venit pentru că acest tip, Garrett, te cam interesează.

Theresa rămase cu gura deschisă de mirare şi Deanna râse.

— Nu te uita la mine aşa surprinsă, Theresa. Nu sunt atât de cretină, să ştii. Am simţit că se-ntâmplă ceva cu tine încă de-acum câteva zile. Ai fost atât de absentă aici la birou, de parcă ai fi fost la o sută de mile depărtare. Chiar voiam să te întreb ce se întâmplă, dar mi-am închipuit că atunci când vei fi pregătită, vei veni tu la mine.

— Am crezut că nu se vede nimic.

— Poate că alţi oameni chiar nu observă nimic, dar eu te cunosc destul de bine ca să-mi dau seama imediat că se întâmplă ceva cu tine.

Zâmbi din nou.

— Deci, spune-mi, ce se întâmplă?

Theresa se gândi o clipă.

— Se întâmplă ceva ciudat. Adică, tot timpul mă gândesc la el şi nu ştiu de ce. Mă simt de parcă aş fi din nou la liceu şi mi s-a pus pata pe cineva

cu care n-am mai vorbit niciodată. Numai că acum e mai rău. Nu numai că nu ne-am vorbit niciodată, dar nici nu ne-am văzut. Din datele pe care le am, ar putea avea foarte bine şaptezeci de ani.

Deanna se lăsă pe spate în fotoliu şi clătină din cap gânditoare.

— E-adevărat… dar nu crezi că aşa stau lucrurile, nu?

Theresa scutură din cap:

— Nu, nu chiar.

— Nici eu, îi spuse Deanna, şi luă iar scrisorile în mână.

— El vorbeşte aici despre cum s-au îndrăgostit, în tinereţe, nu a adus vorba despre niciun copil, dă lecţii de scufundări şi scrie despre Catherine ca şi cum ar fi fost căsătorit de puţini ani. Mă îndoiesc să fie atât de bătrân.

— Şi eu mă gândeam la fel.

— Vrei să ştii ce cred eu?

— Absolut.

Deanna rosti aceste cuvinte cu grijă:

— Cred că ar trebui să pleci la Wilmington şi să-ncerci să-l găseşti pe Garrett.

— Dar mi se pare… atât de penibil, chiar şi mie.

— De ce?

— Pentru că nu ştiu nimic despre el.

— Theresa, tu ştii mult mai multe lucruri despre Garrett decât am ştiut eu despre Brian înainte să ne căsătorim. Şi, în plus, eu nu ţi-am spus să te duci şi să te măriţi cu el, am spus să pleci şi să-l găseşti. Poate că-ţi vei da seama că nu-l placi deloc, dar cel puţin ai încercat şi ai văzut cu ochii tăi. Ce rău poate să ţi se întâmple?

— Şi dacă… Theresa tăcu şi Deanna încercă să-i termine fraza.

— Şi dacă nu e aşa cum ţi l-ai imaginat tu? Theresa, eu pot să-ţi garantez că nu este ceea ce tu ai plăsmuit deja în închipuirea ta. Nimeni nu este aşa cum credem noi. Dar, după capul meu, asta n-

ar trebui să-ţi schimbe cu nimic deciziile pe care le-ai luat deja. Dacă vrei să afli mai multe despre el, du-te. Cel mai rău lucru care ţi se poate întâmpla este să afli că nu este genul de bărbat pe care-l cauţi tu. Şi ce-ai să faci atunci? Te vei întoarce la Boston, dar măcar te vei întoarce cu un răspuns clar. Cât de greu crezi că-ţi va fi? Probabil nu mai greu decât îţi este acum.

— Deci nu crezi că e o nebunie să fac asta?

Deanna clătină din cap gânditoare.

— Theresa, de multă vreme doream să începi să cauţi un alt bărbat. Aşa cum ţi-am mai spus când eram în vacanţă, meriţi să găseşti un om cu care să-ţi împărţi viaţa. Acum, ce să-ţi spun, nu ştiu cum va merge toată această poveste cu Garrett. Dacă ar fi să pun pariu, aş spune că s-ar putea să nu ducă la nimic. Dar asta nu înseamnă că nu trebuie să încerci. Dacă toată lumea care şi-ar propune ceva s-ar gândi mai întâi că e posibil să piardă, oare unde crezi că am ajunge?

Theresa tăcu o clipă.

— E prea multă logică în tot ce spui tu.

La protestele Theresei, Deanna răspunse ridicând din umeri.

— Sunt mai bătrână decât tine şi am trecut prin multe până acum. Unul dintre lucrurile pe care le-am învăţat în viaţă a fost şi este că uneori trebuie să-ţi încerci norocul, trebuie să rişti. Şi eu consider că acest risc pe care ţi-l asumi acum nu este atât de mare, înţelegi ce vreau să spun? Tu nu îţi laşi nici bărbatul, nici familia ca să pleci în căutarea acestui om, nu-ţi laşi serviciul ca să te muţi în capătul celălalt al ţinutului. Tu chiar eşti într-o situaţie demnă de invidiat. Nu există nimic din ce ar putea să te tragă în jos, aşa că nu mai face un caz din acest lucru. Dacă simţi că trebuie să te duci, du-te. Dacă nu vrei, nu te duce. Este foarte simplu. În plus, Kevin nu este cu tine aici şi ţi-au mai rămas de luat destule zile de vacanţă.

Theresa începu să-şi răsucească o şuviţă de păr în jurul degetului.

— Şi articolul meu?

— Nu-ţi face griji. Încă îl avem pe acela pe care nu l-am editat atunci când am publicat scrisoarea. După asta, putem să mai scoatem de vreo două ori ceva din anul trecut. Atunci majoritatea publicaţiilor nu ţi-au tipărit articolul aşa că probabil nu vor sesiza diferenţa.

— Totul pare să sune atât de simplu la tine.

— Dar este simplu. Partea cea grea este să-l cauţi şi să-l găseşti. Scrisorile acestea conţin câteva informaţii pe care le putem folosi ca să-ţi venim în ajutor. Ce-ar fi să dăm câteva, telefoane şi să urmărim un pic pe calculator?

Tăcură amândouă ceva vreme.

— Bine, spuse Theresa în final. Dar sper să nu-mi pară rău pentru ce fac acum. Deci, de unde începem?

Îşi împinse scaunul pe partea cealaltă a mesei.

— Întâi şi-ntâi, spuse Deanna, hai să începem cu lucrurile de care suntem mai sigure. În primul rând cred că e corect dacă presupunem că numele lui adevărat este Garrett. Aşa a semnat toate scrisorile şi nu cred că s-ar fi complicat să folosească un alt nume decât al lui. În cazul existenţei unei singure scrisori, poate că ar fi fost posibil, dar fiind vorba de trei scrisori cred că acesta este fie prenumele, al doilea nume. Oricum, este numele pe care-l foloseşte toată lumea care-l cunoaşte.

— Şi, adăugă Theresa, probabil că locuieşte în Wilmington sau lângă plaja din Wrightsville sau o altă aşezare apropiată.

Deanna înclină din cap afirmativ.

— În toate scrisorile lui se vorbeşte despre ocean sau locuri legate de ocean şi bineînţeles că lui îi încredinţează şi scrisorile. Din tonul folosit, se pare că le scrie atunci când rămâne singur sau când se gândeşte la Catherine.

— Aşa m-am gândit şi eu. Nu pare să fi amintit nicio ocazie mai deosebită în aceste scrisori. Vorbeşte cu Catherine despre viaţa lui de zi cu zi şi prin ce a trecut.

— Bine, în regulă, încuviinţă din cap Deanna. Era din ce în ce mai incitată, cu cât înaintau mai mult în această poveste.

— Se vorbeşte la un moment dat şi despre o barcă…

— *Happenstance,* rosti Theresa. În scrisoare spunea că au reparat-o şi că o foloseau amândoi. Deci e posibil să fie vorba de o barcă cu pânze.

— Notează asta, spuse Deanna. Poate că vom reuşi să aflăm mai multe dând vreo două telefoane chiar de aici. Poate că există un loc în care sunt înregistrate bărcile după nume. Cred că pot da un telefon la ziarul local să aflu. Mai era ceva în cea de-a doua scrisoare?

— Nu ceva semnificativ, care ne-ar folosi acum. Dar a treia scrisoare conţine ceva mai multe informaţii. Din ceea ce scrie el, reies două lucruri.

Deanna interveni:

— Primul, că această Catherine a murit într-adevăr.

— Şi, de asemenea, că s-ar putea să aibă un magazin cu costume pentru scafandri şi alte accesorii pentru scufundări, unde lucrau amândoi.

— Un alt lucru important de notat. Vezi, putem să aflăm o mulţime de lucruri despre el şi povestea lui, chiar de aici, de la depărtare. Mai este ceva?

— Nu cred.

— Ei bine, este un început bun. S-ar putea să fie mai uşor decât ne-am imaginat. Haide să dăm nişte telefoane.

Primul ziar la care sună Deanna a fost cel local, *Wilmington Journal.* Se prezentă şi ceru să vorbească cu cineva care cunoştea câte ceva despre ambarcaţiuni. După ce îi făcură mai multe transferuri, ajunse să vorbească cu Zack Norton,

care se ocupa de pescuit şi alte sporturi maritime. După ce îi explică faptul că voia să ştie dacă exista pe undeva vreo înregistrare a numelor ambarcaţiunilor, Zack Norton îi răspunse că nu aveau aşa ceva.

— Bărcile sunt înregistrate aproape ca maşinile, cu un număr de înregistrare, îi spuse el tărăgănat, dar dacă aveţi numele persoanei şi este listat aici, aţi putea găsi numele bărcii. La înregistrare, nu este neapărat necesar să laşi numele, dar mulţi oameni îl scriu oricum.

Deanna mâzgăli pe hârtia din faţa ei şi i-o întinse Theresei:

Bărcile nu sunt înregistrate după nume.

— Nu e un fir bun, spuse Theresa încet.

Deanna puse mâna peste microfonul receptorului şi-i spuse Theresei:

— Poate că da, poate că nu. Nu renunţa aşa de uşor.

După ce-i mulţumi lui Zack Norton pentru timpul acordat, închise telefonul şi se uită peste lista cu indicii călăuzitoare. Se gândi o clipă apoi se hotărî să sune la serviciul Informaţii şi să afle numerele de telefon ale magazinelor de echipamente pentru scufundări din Wilmington. Theresa se uită la Deanna cum nota numele şi numerele a unsprezece magazine.

— Vă mai pot ajuta cu ceva, doamnă? întrebă operatoarea.

— Nu, mi-aţi fost de mare ajutor. Mulţumesc.

Puse receptorul jos, în timp ce Theresa se uită la ea cu un aer curios.

— Ce ai de gând să-i întrebi când vor răspunde?

— Am să întreb de Garrett.

Theresei îi stătu o clipă inima în loc.

— Aşa, pur şi simplu?

— Aşa pur şi simplu, răspunse Deanna zâmbind, în timp ce forma numărul.

O trimise pe Theresa să ridice şi ea din partea cealaltă, de la extensia telefonului, în cazul în care este el, şi amândouă aşteptară calme să răspundă cineva la Atlantic Adventures, primul nume care le fusese dat.

Când în sfârşit răspunse cineva la celălalt capăt, Deanna trase adânc aer în piept şi întrebă afabilă dacă Garrett mai preda ore de scufundări şi dacă mai erau locuri.

— Îmi pare rău, aţi greşit numărul, îi răspunse vocea în grabă.

Deanna îşi ceru scuze şi închise.

Primiră acelaşi răspuns de la cinci adrese.

Fără să pară afectată, coborî în josul listei, la următorul nume şi formă din nou. Deşi se aştepta la acelaşi răspuns, rămase surprinsă că persoana de la celălalt capăt al firului ezită un moment.

— Vă referiţi la Garrett Blake?

Garrett.

Theresa aproape că era să se prăbuşească de pe scaun la auzul numelui. Deanna răspunse că da şi persoana continuă:

— Este plecat cu Island Diving. Sunteţi sigură că nu vă putem ajuta? Sunt locuri libere pentru următoarele cursuri care încep în curând.

Deanna se scuză repede.

— Nu, îmi pare rău, chiar trebuie să lucrez cu Garrett. I-am promis.

Îi zâmbi larg Theresei, în timp ce închise telefonul.

— Deci ne apropiem.

— Nu pot să cred că a fost aşa de uşor…

— Nu a fost atât de uşor, dacă te gândeşti bine, Theresa. Dacă persoana aceea n-ar fi găsit mai de mult de o scrisoare, n-ar fi fost posibil.

— Crezi că este vorba de acelaşi Garrett pe care-l căutăm noi?

Deanna ridică fruntea şi înălţă dintr-o sprânceană.

— Tu nu crezi?

— Încă nu ştiu ce să cred. Poate.

Deanna îi răspunse ridicând din umeri.

— Ei, vom afla destul de curând. Devine amuzantă aventura noastră.

Apoi Deanna sună din nou la informaţii şi obţinu numărul de la oficiul de înregistrare a ambarcaţiunilor din Wilmington. După ce formă acolo şi răspunse cineva, se prezentă şi întrebă dacă ar fi putut să o ajute să verifice nişte informaţii.

— Eram în vacanţă la Wilmington, cu soţul meu, începu ea să-i povestească femeii care răspunsese, când barca noastră s-a defectat şi acest domn foarte amabil ne-a găsit şi ne-a ajutat să ajungem la mal. Numele lui era Garrett Blake. Şi cred că numele bărcii era *Happenstance,* dar vreau să fiu sigură când voi scrie această povestire.

Deanna continuă, nelăsându-i timp femeii să-şi ascută limba şi să pună vreo întrebare. Îi spuse cât de speriată fusese şi cât de mult însemnase pentru ei faptul că Garrett îi salvase. Apoi, după ce o flată puţin spunându-i cât de drăguţi erau oamenii din Sud şi din Wilmington în special, şi că avea de gând să scrie o povestire despre ospitalitatea care te întâmpină aici şi bunătatea străinilor, femeia deveni mult mai dornică să o ajute.

— Pentru că doar verificaţi informaţia şi nu vreţi să aflaţi ceva ce nu ştiţi, sunt sigură că nu va fi nicio problemă. Aşteptaţi o clipă.

Deanna bătea cu degetele în masă, nerăbdătoare, în timp ce din receptor se auzeau sunete din Barry Manilow. Femeia luă receptorul din nou.

— Bine. Să vedem acum… Deanna auzi cum bate într-o tastatură şi apoi un „bip“ ciudat. După o clipă, femeia rosti exact ceea ce Theresa şi Deanna sperau să audă.

— Da. Iată-l. Garrett Blake. Hm… aţi ştiut numele, cel puţin a coincis cu informaţiile noastre.

Aici spune că barca se numeşte *Happenstance.*

Deanna nu mai conteni cu mulţumirile şi o întrebă şi pe doamna respectivă cum o chema, ca să mai scrie despre o persoană care, prin ajutorul pe care l-a dat, a contribuit la crearea unei imagini complete despre ospitalitatea localnicilor.

După ce îl pronunţă şi ea literă cu literă ca să se asigure că l-a înţeles corect, puse receptorul jos, radiind de bucurie.

— Garrett Blake, spuse ea cu un surâs victorios. Scriitorul nostru misterios se numeşte Garrett Blake.

— Nu pot să cred că l-ai găsit.

Deanna încuviinţă ca şi când ar fi dus la bun sfârşit ceva de a cărui reuşită se îndoise la un moment dat.

— Să crezi. Bătrâna ta prietenă încă ştie cum să găsească informaţiile de care are nevoie.

— Şi încă cum.

— Mai doreşti să afli ceva despre acest subiect?

Theresa se gândi o clipă.

— Poţi să găseşti ceva despre Catherine?

Deanna ridică din umeri şi se pregăti pentru rezolvarea noii probleme apărute.

— Nu ştiu, dar putem încerca. Haide să sunăm la ziar, să vedem dacă există ceva în articolele lor. Dacă a murit. Dacă a murit în mod neaşteptat, s-ar putea să găsim ceva.

Deanna sună din nou la ziar şi ceru departamentul de ştiri. Din nefericire, după ce vorbi cu vreo două persoane, i se răspunse că ziarele vechi de câţiva ani de zile erau arhivate pe microfişe şi nu puteau fi accesate uşor fără cunoaşterea unei date specifice. Deanna întrebă un nume pe care Theresa avea să-l folosească atunci când va ajunge acolo, în cazul în care ar fi vrut să facă această descoperire singură.

— Cred că este cam tot ce-am putut să facem de-aici, de la distanţă. Restul depinde de tine,

Theresa. Dar cel puţin ştii unde să-l găseşti.

Deanna ridică bucăţica de hârtie cu numele. Theresa ezită. Deanna o privi o clipă, apoi puse hârtia pe masă. Ridică receptorul încă o dată.

— Acum pe cine mai suni?

— Agenţia mea de voiaj. Ai nevoie de o rezervare de zbor şi de un loc unde să stai.

— Nici măcar nu am spus că m-am hotărât să plec.

— Ba da, vei pleca.

— Cum poţi să fii atât de sigură?

— Pentru că n-am să te mai tolerez aici, anul viitor, la secţia de ştiri, cu gândul la ce ar fi putut să fie. Nu lucrezi bine când eşti împrăştiată.

— Deanna…

— Nicio Deanna… Ştii bine că această curiozitate te va scoate din minţi. Deja mă înnebuneşti pe mine.

— Dar…

— Nu vreau s-aud nimic. Făcu o pauză, apoi cuvintele ei veniră mai calde. Theresa, aminteşte-ţi că nu ai nimic de pierdut. Cel mai rău lucru care ţi se poate întâmpla este să zbori înapoi acasă după numai două zile. Asta-i tot. Nu pleci într-o călătorie să descoperi un trib de canibali. Te duci pur şi simplu să afli dacă curiozitatea ta a fost îndreptăţită.

Rămaseră amândouă tăcute, privindu-se reciproc.

Deanna avea un uşor zâmbet afectat, iar Theresa simţea cum i se accelerează pulsul, pentru că decizia finală o surprinsese.

Dumnezeule, mă duc să termin treaba aceasta. Nu-mi vine să cred că plec pentru acest lucru.

Încă mai încercă cu jumătate de gură să nege.

— Nici nu ştiu ce va trebui să spun când îl voi întâlni.

— Sunt convinsă că vei găsi tu ceva. Acum, lasă-mă să preiau această legătură. Du-te şi ia-ţi

geanta. Voi avea nevoie de un număr de carte de credit.

Capitolul 6

Theresa se trezi devreme, după cum îi era obiceiul, şi se dădu jos din pat ca să privească pe fereastră. Soarele Carolinei de Nord formase raze aurii prin perdeaua de pâclă a dimineţii, iar ea deschise larg uşa balconului, ca aerul, proaspăt să intre în cameră.

În baie, îşi scoase pijamaua şi dădu drumul la duş. Când intră sub el se gândi cât de uşor fusese să ajungă până acolo. Cu mai puţin de patruzeci şi opt de ore înainte stătuse cu Deanna, studiind scrisorile, dând telefoane şi căutându-l pe Garrett. Imediat ce ajunsese acolo, vorbise cu Ella, care acceptase din nou să aibă grijă de Harvey şi să-i ridice corespondenţa.

A doua zi se dusese la bibliotecă şi citise tot ce găsise despre scufundări. I se păruse pasul cel mai logic. Anii de ziaristică o învăţaseră să nu accepte nimic ca pe ceva de la sine înţeles, ci să-şi facă din vreme un plan şi să se pregătească cât mai bine pentru orice.

Planul pe care-l concepuse în cele din urmă era foarte simplu. Avea să meargă până la Island Diving şi avea să se uite prin magazin, cu speranţa că aşa avea să-l zărească şi pe Garrett Blake. Dacă reieşea că era de fapt un moşneag de şaptezeci de ani, sau un student cu caş la gură, atunci pur şi simplu avea să facă drumul înapoi spre casă. Dar, dacă Garrett avea aproximativ aceeaşi vârstă cu ea, decisese deja că avea să încerce să intre în vorbă cu el. De aceea îşi pierduse vremea căutând să afle cât mai multe despre scufundări – voia să arate că avea habar despre ce discuta. Dacă putea discuta cu el despre ceea ce-l interesa, atunci probabil că

avea să afle mai multe despre persoana lui, fără să fie nevoită să dezvăluie ceva despre ea însăşi. Atunci avea să vadă totul dintr-o altă perspectivă.

Şi după aceea? Aceasta era partea despre care nu mai era deloc sigură. Nu voia să-i spună lui Garrett adevărul, ce anume căuta ea acolo – prea ar fi părut o nebunie. *Bună, am citit scrisorile tale pentru Catherine şi, ştiind cât de mult ai iubit-o, m-am gândit că s-ar putea să fii tocmai bărbatul pe care îl căutam.* Nu, nici nu se punea problema, şi nici cealaltă variantă nu părea mai bună – *Bună, sunt de la Boston Times şi ţi-am găsit scrisorile. Aş putea face un articol despre tine?* Nici aşa nu părea prea nimerit. La fel ca şi celelalte idei care-i veneau prin minte.

Dar nu bătuse atâta cale doar ca să renunţe tocmai acum, deşi încă nu avea habar ce să-i spună. În afară de asta, aşa cum spusese şi Deanna, dacă nu ieşea nimic, n-avea decât să se întoarcă la Boston.

Ieşi de la duş, se şterse bine şi se unse cu loţiune pe braţe şi pe picioare înainte să-şi pună o bluză albă fără mâneci, blugi scurţi şi o pereche de sandale albe. Dorise să arate cât mai degajată şi chiar aşa arăta. Nu voia însă să iasă în evidenţă imediat. În fond, nici nu ştia la ce să se aştepte şi dorea să aibă posibilitatea să evalueze întreaga situaţie în felul ei, fără să mai fie nevoită să ţină cont de altcineva.

Când fu gata de plecare, găsi cartea de telefoane, o frunzări apoi notă pe o bucată de hârtie adresa magazinului Island Diving. Oftă de două ori şi o porni pe hol. Repetă iar mantra Deannei.

Prima oprire a fost la un magazin universal de unde şi-a cumpărat o hartă a Wilmington-ului. Vânzătorul îi dăduse şi indicaţiile necesare, aşa că se descurcă cu uşurinţă, deşi oraşul era mai mare decât crezuse. Străzile erau înghesuite din cauza maşinilor, mai ales pe lângă podurile care duceau

spre insulele de lângă coastă. Kure Beach, Caroline Beach şi Wrightsville Beach erau legate de oraş prin poduri mari, şi spre ele părea să fie traficul cel mai aglomerat.

Island Diving trebuia să fie aproape de port. Imediat ce reuşi să traverseze centrul, traficul păru ceva mai liber, iar când întoarse pe şoseaua de care avea nevoie, încetini şi începu să caute din priviri magazinul.

Nu era prea departe de locul unde întorsese ea. Aşa cum sperase, pe partea cu clădirea nu erau parcate decât câteva maşini. Parcă într-un spaţiu aflat la câteva locuri de parcare faţă de intrare.

Era o clădire veche de lemn albit din cauza soarelui şi a aerului sărat. Firma de lemn scrisă de mână era atârnată la intrare de două lanţuri ruginite, iar ferestrele păreau să fi trecut prin o mie de furtuni.

Coborî din maşină, îşi dădu la o parte părul din ochi şi porni spre intrare. Se opri o clipă înainte să deschidă uşa, cât să-şi tragă sufletul şi să-şi adune gândurile, după care intră, făcând tot posibilul să pară o clientă oarecare.

Începu să se uite prin magazin, trecând printre rafturi, urmărindu-i pe ceilalţi clienţi cum scoteau şi puneau la loc diverse obiecte. Era foarte atentă la oricine părea să lucreze acolo. Privea pe furiş la fiecare bărbat aflat în magazin, întrebându-se: *Oare tu eşti Garrett?* Numai că majoritatea păreau să fie doar clienţi.

Tot plimbându-se, ajunse la peretele din spate, şi se trezi privind la o serie de articole din ziare şi reviste care fuseseră înrămate şi agăţate apoi deasupra raftului. După ce trecu în revistă totul, se apropie ca să privească mai bine, dându-şi seama că reuşise să afle răspunsul la prima întrebare despre misteriosul Garrett Blake. În fine, ştia şi ea cum arăta.

Primul articol, o reproducere după un ziar, era despre scufundări, iar titlul de sub fotografie

spunea simplu: „Garrett Blake de la Island Diving, pregătindu-şi elevii pentru prima scufundare în ocean.“

În fotografie, el tocmai aranja bretelele care susţineau butelia de oxigen din spatele unuia dintre elevi, şi, după imaginea din faţa ei, putea să-şi dea seama că ea şi Deanna avuseseră dreptate în privinţa lui. Părea să aibă în jur de treizeci de ani, cu un chip prelung şi un păr castaniu tuns scurt şi uşor decolorat de soare. Era mai înalt decât elevul lui cu câţiva centimetri, iar cămaşa fără mâneci pe care-o purta îi punea în evidenţă muşchii masivi ai braţelor.

Pentru că fotografia era uşor neclară, nu putea să-şi dea seama ce culoare aveau ochii lui, deşi vedea destul de bine că faţa purta amprenta timpului. I se părea că observase câteva riduri în jurul ochilor, deşi acestea poate că apăruseră numai din cauză că ţinea ochii mijiţi.

Citi articolul cu atenţie, reţinând când îşi ţinea de obicei orele şi cum se putea obţine un permis. Cel de-al doilea articol nu avea nicio fotografie, dar subiectul principal era scufundarea după epave, ceva popular în Carolina de Nord. Se părea că zona Carolinei de Nord avea mai mult de cinci sute de epave cunoscute şi însemnate pe hartă şi fusese denumită Cimitirul Atlanticului. Din cauza Bancurilor Exterioare şi a insulelor aflate chiar pe cursul coastei, navele se scufundaseră mereu, vreme de secole.

Cel de-al treilea articol, tot fără niciun fel de fotografie, avea ca subiect *Monitor,* prima navă de linie federală construită din fier, încă de pe timpul războiului civil. În drum spre Carolina de Sud, se scufundase la Capul Hatteras în 1862, după ce se luptase cu un vas cu aburi. Epava fusese în fine descoperită, iar Garrett Blake, alături de alţi scufundători de la Institutul Marin Duke fuseseră invitaţi să se scufunde până în adâncul oceanului

pentru a explora dacă există posibilitatea aducerii ei la suprafaţă.

Cel de-al patrulea articol avea ca subiect *Happenstance.* Fuseseră făcute opt fotografii ale vasului, din diverse unghiuri, pe dinafară şi pe dinăuntru, cu toate detaliile despre restaurarea şi repararea lui. Din articol află că ambarcaţiunea era oarecum unică pentru că fusese construită în întregime din lemn şi fusese fabricată la Lisabona, Portugalia, în 1927. Proiectată de Herreschoff, unul dintre cei mai buni ingineri maritimi din această perioadă, avea o istorie lungă şi aventuroasă (inclusiv faptul că fusese folosită în cel de-al doilea război mondial pentru a studia garnizoanele nemţeşti de pe ţărmul Franţei). În cele din urmă ambarcaţiunea ajunsese la Nantucket, unde fusese cumpărată de un negustor din partea locului. Când o cumpărase Garrett Blake, cu patru ani înainte, vasul era în paragină, dar în articol scria că el şi soţia lui, Catherine îl reparaseră şi-l restauraseră.

Catherine…

Theresa căută data la care fusese publicat articolul. Aprilie 1992. Articolul nu menţiona deloc moartea lui Catherine, şi, cum una dintre scrisori fusese descoperită în Norfolk cu trei ani înainte, însemna că moartea lui Catherine se întâmplase în cursul anului 1993.

— Pot să vă ajut cu ceva?

Theresa se întoarse instinctiv în direcţia de unde venise glasul. În spate îi surâdea un tânăr, iar Theresa se bucură sincer că văzuse cu numai câteva momente înainte fotografia lui Garrett. Pentru că persoana de lângă ea nu era el.

— V-am speriat? o întrebă omul, iar Theresa scutură din cap.

— Nu… mă uitam doar la fotografii.

Tânărul dădu din cap spre ele.

— E ceva cu totul deosebit, nu?

— Cine?

— *Happenstance.* Garrett – patronul magazinului – aproape c-a reconstruit-o. E o ambarcaţiune minunată. Una dintre cele mai frumoase pe care le-am văzut, mai ales de când a fost refăcută.

— *Ele aici?* Mă refer la Garrett.

— Nu, e jos, pe docuri. N-o să vină pe aici decât ceva mai târziu în dimineaţa asta.

— Aha…

— Pot să vă ajut să găsiţi ce aveţi nevoie? Ştiu că magazinul e cam înghesuit, dar aici găsiţi tot ce vă trebuie ca să mergeţi la scufundări.

Theresa scutură din cap.

— Nu, de fapt doar mă uitam.

— Bine, dar dacă vă pot ajuta cu ceva, să-mi spuneţi.

— S-a făcut, rosti ea în vreme ce tânărul dădea vesel din cap, îndreptându-se spre tejgheaua din partea din faţă a magazinului. Înainte să-şi poată reţine cuvintele, se pomeni Întrebând:

— Parcă ai spus că Garrett e la docuri?

Tânărul se întoarse cu faţa spre ea, continuând să meargă cu spatele.

— Mda – în josul străzii. În port. Ştiţi pe unde vine?

— Cred c-am trecut pe lângă el în drum spre magazin.

— Acolo ar trebui să fie pentru încă un ceas şi jumătate, dar, cum am mai zis, dacă vă întoarceţi mai târziu, îl găsiţi aici. Vreţi să-i transmit vreun mesaj?

— Nu, nicio problemă. Nu e nimic important.

Următoarele trei minute se prefăcu interesată de obiectele din rafturi, după care ieşi, făcându-i semn cu mâna tânărului.

Numai că, în loc să se îndrepte spre maşină, o porni pe jos spre port.

*
* *

Cum ajunse în port, începu să privească cu atenţie, încercând să descopere *Happenstance.* Cum majoritatea erau albe, iar cel căutat de ea era de culoarea lemnului natural, îl descoperi destul de uşor şi se îndreptă spre rampa cuvenită.

Deşi era un pachet de nervi în vreme ce se apropia de vas, măcar acum, după ce citise articolele acelea, avea câteva idei despre ce să discute cu el. Imediat ce avea să-l întâlnească îi va explica cum citise articolul despre *Happenstance* şi cum dorise să-l vadă mai de aproape. Avea să pară ceva credibil şi putea prelungi totul într-o conversaţie serioasă. Apoi, desigur, avea să-şi facă o idee mai clară despre el ca persoană. Iar după aceea… ei bine, o să vadă ea.

Cum se apropie de vas, observă imediat că nu părea să fie cineva acolo. Nu era nimeni la bord şi nici pe docuri, şi se părea că nu trecuse nimeni pe acolo toată dimineaţa. Vasul părea închis, pânzele strânse şi acoperite şi nimic nu părea în dezordine. După ce privi în jur după el, verifică numele vasului, scris în spate. Era *Happenstance.* În vreme ce stătea şi se minuna de una singură, îşi dădea la o parte părul aruncat pe faţă de briza caldă. Ce ciudat, se gândi, tipul de la magazin mi-a spus că-i pe aici.

În loc să se întoarcă imediat la magazin, mai rămase câteva clipe să admire vasul. Era minunat – bogat ca velatură spre deosebire de toate celelalte care-l înconjurau. Şi avea mai multă personalitate decât celelalte vase cu pânze care fuseseră legate la docurile vecine; era de înţeles de ce un ziar scosese un articol despre el. Într-un fel, îi amintea de vasele piraţilor, cum le văzuse în filme, deşi în variantă mult mai mică. Se plimbă pe doc câteva minute, studiind vasul din diverse unghiuri, întrebându-se cât de deteriorat fusese înainte de restaurare. În mare parte părea nou, dar bănuia că nu se înlocuise tot lemnul. Probabil c-o

raşchetaseră şi înlocuiseră porţiunile stricate, iar atunci când se uită mai bine, observă nituri mici în bordaj, care îi întăreau teoria.

Decise să încerce iar la Island Diving ceva mai târziu. Acum era clar că băiatul de la magazin se înşelase. După ce mai privi încă o dată la vas, se întoarse să plece.

Pe rampă, la câţiva paşi de ea stătea un bărbat care o cerceta curios.

Garrett…

Părea asudat tot din cauza căldurii, iar cămaşa i se umezise în câteva locuri. Mânecile fuseseră suflecate, descoperind braţele groase şi musculoase. Mâinile îi erau negre de ceea ce părea să fie unsoare, iar ceasul de scufundător de pe încheietură era zgâriat şi pătat de parcă l-ar fi folosit de mulţi ani. Avea pe el pantaloni scurţi şi nişte sandale, fără şosete, şi arăta ca cineva care-şi petrecea aproape tot timpul lângă ocean.

O privea în timp ce ea tresări şi făcu fără voie un pas în spate.

— Pot să te ajut cu ceva? o întrebă. Îi zâmbi, dar nu se apropie de ea, ca să n-o facă să se simtă prinsă în cursă.

Dar ea exact aşa se simţise atunci când îi întâlnise prima dată privirea.

Pentru o clipă, Theresa îl privi fără grai. În pofida faptului că văzuse o fotografie cu el, arăta cu mult mai bine decât se aşteptase, deşi nu era sigură de ce. Era înalt şi avea umeri laţi. Deşi nu uimitor de frumos, chipul i se asprise din cauza soarelui şi a vânturilor. Ochii lui nu erau hipnotici ca ai lui David, dar în mod sigur era extrem de atrăgător. Avea un aer de absolută masculinitate aşa cum stătea în faţa ei.

Amintindu-şi de planul ei, inspiră adânc. Arătă spre *Happenstance.*

— Îţi admiram vasul. E foarte frumos.

Frecându-şi palmele pentru a scăpa de excesul de unsoare, Garrett îi răspunse politicos:

— Mulţumesc, eşti foarte amabilă.

Privirea lui fixă părea să scoată în evidenţă realitatea situaţiei, iar Theresa îşi aminti deodată totul – cum găsise sticla, curiozitatea care o măcinase, cercetările pe care le făcuse, călătoria până la Wilmington şi în fine acea întâlnire faţă-n faţă. Copleşită, închise ochii încercând să-şi păstreze cumpătul. Nu prea se aşteptase ca totul să se petreacă aşa de repede. O clipă simţi un fior de teroare.

Garrett făcu un pas în faţă.

— Te simţi bine? o întrebă îngrijorat.

Inspirând adânc şi încercând să se relaxeze, Theresa răspunse:

— Mda, aşa cred. Am ameţit o clipă.

— Sunteţi sigură?

Theresa îşi trecu stânjenită mâna prin păr.

— Da. Acum sunt bine. Zău că da.

— Bine, răspunse el de parcă ar fi aşteptat să vadă dacă-i spusese adevărul. Apoi, după ce se asigură că părea să se simtă mai bine, o întrebă curios: Ne-am mai întâlnit cumva şi înainte?

Theresa scutură uşor din cap.

— Nu prea cred.

— Şi atunci de unde ai ştiut că vasul e al meu?

Uşurată, îi răspunse:

— Păi… ţi-am văzut poza la magazin, în articolele acelea de pe pereţi, laolaltă cu pozele vasului. Tânărul din magazin a spus că eşti aici, şi m-am gândit atunci să profit de ocazie ca să mă conving cu ochii mei că ambarcaţiunea e la fel de frumoasă pe cât a fost descrisă.

— Ţi-a spus că sunt aici?

Theresa rămase tăcută o clipă, amintindu-şi cuvintele lui exacte.

— De fapt, mi-a spus că eşti pe docuri. Eu am presupus că eşti aici.

Garrett încuviinţă din cap.

— Eram la cealaltă barcă – cea pe care o folosim pentru scufundări.

Se auzi sirena unei bărci mici de pescuit, iar Garrett se întoarse şi-i făcu cu mâna omului de pe punte. După plecarea ei, se întoarse spre ea şi o privi în faţă, rămânând de astă dată uluit de cât de drăguţă era. Arăta şi mai bine de aproape decât păruse când o văzuse prima dată, din cealaltă parte a portului. Coborî privirea dintr-o dată şi se întinse după basmaua roşie pe care o avea în buzunarul de la spate, îşi şterse cu ea sudoarea adunată pe frunte.

— Ai făcut o treabă minunată cu restaurarea, rosti încet Theresa.

El surâse în vreme ce-şi vâra basmaua la loc în buzunar.

— Mulţumesc, e frumos ce spui.

Theresa privi spre *Happenstance şi* apoi din nou spre el.

— Ştiu că nu e treaba mea, rosti pe un ton degajat, dar dacă tot eşti aici, te-ar deranja dacă ţi-aş pune câteva întrebări?

Theresa vedea bine după expresia lui că nu era prima dată când îi cerea cineva să vorbească despre vas.

— Ce anume te-ar interesa?

Theresa făcu tot posibilul să pară cât mai degajată.

— Când ai cumpărat-o, era într-o stare aşa de rea precum spune articolul?

— De fapt, era chiar mai rău. Garrett făcu un pas înainte şi începu să arate spre diverse porţiuni, în vreme ce explica: lemnul putrezise bine de tot pe lângă catarg, existau o mulţime de fisuri în bord – a fost de mirare că încă mai plutea. În cele din urmă a trebuit să înlocuim o porţiune serioasă din carenă şi din punte, iar restul a fost raşchetat, apoi barca a fost cârpită şi călăfătuită iar. Şi asta numai pe dinafară. Am fost nevoiţi să refacem şi interiorul, ceea ce a luat mult timp.

Deşi Theresa observase că el vorbise la plural, decise că nu era cazul să comenteze.

— Cred că ai muncit pe brânci.

Ea îi zâmbi, iar Garrett simţi cum se strânge ceva în el. *La naiba, ce drăguţă e!*

— Da, dar a meritat. E mult mai plăcut să navighezi cu ea decât cu oricare alt vas.

— De ce?

— Pentru că a fost construită de oameni care îl foloseau ca să-şi câştige traiul. A fost proiectată cu mare atenţie şi de aceea e mai uşor s-o conduci – o ambarcaţiune bună.

— Să înţeleg deci că ai navigat de multe ori.

— De când eram puşti.

Theresa încuviinţă din cap. Tăcu o clipă, apoi făcu un pas spre vas.

— Te deranjează dacă mă uit de-aproape?

Garrett scutură din cap.

— Nu, nici vorbă.

Theresa se apropie şi-şi trecu palmele peste carenă. Garrett observă că nu avea nicio verighetă, deşi n-ar fi trebuit să-l intereseze aşa ceva. Fără să se întoarcă, Theresa îl întrebă:

— Ce fel de lemn este acesta?

— Mahon.

— Tot vasul?

— Mare parte. Cu excepţia catargelor şi a unei părţi din interior.

Theresa dădu din cap, iar Garrett rămase s-o privească cum păşea pe lângă *Happenstance.* În vreme ce ea mergea, nu putu să nu observe ce siluetă avea şi cum părul negru şi drept îi ajungea până la umeri. Dar nu numai felul în care arăta îi atrăsese atenţia – mai mult încrederea pe care o degaja cu fiecare mişcare. De parcă ar fi ştiut exact ce anume gândeau bărbaţii atunci când era aproape de ei, se gândi el deodată. Scutură din cap.

— Chiar au folosit vasul ca să-i spioneze pe nemţi în cel de-al doilea război mondial? îl întrebă, fără să se întoarcă spre el.

Garrett începu să râdă încet, căutând să-şi limpezească mintea.

— Asta-i ceea ce mi-a spus fostul proprietar, deşi nu ştiu dacă e adevărat sau dacă nu cumva a vrut să mai umfle preţul.

— Poate, dar, chiar şi aşa, este o frumuseţe. Cât a durat s-o restaurezi?

— Aproape un an.

Theresa se uită pe unul dintre hublouri, dar înăuntru era prea întuneric ca să poată desluşi ceva.

— Şi cu ce ai navigat câtă vreme ai reparat vasul ăsta?

— N-am ieşit deloc în larg. Nici n-aveam vreme cu munca de la magazin, orele de scufundare şi cu treaba de aici.

— Deci ai trecut prin crize de abstinenţă de la ieşitul în larg? îl întrebă Theresa zâmbind, iar Garrett îşi dădu seama pentru prima dată cât de mult îi plăcea să discute cu ea.

— Absolut. Dar toate astea au trecut imediat ce-am terminat cu reparaţiile şi am scos vasul în larg.

Din nou acel plural.

— Sunt sigură că aşa a fost.

După ce mai admiră vasul câteva clipe, Theresa reveni lângă el. Un moment, niciunul dintre ei nu vorbi. Garrett se întreba dacă ea-şi dădea seama că o privea cu coada ochiului.

— Ei bine, rosti ea în cele din urmă, încrucişându-şi braţele la piept, cred că ţi-am răpit destul timp.

— Nicio problemă, o linişti el, simţind cum i se aduna iar sudoarea pe frunte. Îmi place la nebunie să vorbesc despre navigaţie.

— Şi mie. Întotdeauna mi s-a părut ceva deosebit.

— Vorbeşti de parcă n-aţi ieşit niciodată în larg.

Theresa ridică din umeri.

— Nu, n-am fost. Mi-am dorit întotdeauna, dar nu mi s-a ivit niciodată ocazia.

Cât vorbise, Theresa se uitase la el, şi, atunci când li se întâlniră privirile, Garrett se pomeni scoţând basmaua din buzunar a doua oară. *Fir-ar să fie, ce cald e aici!* Îşi şterse fruntea şi auzi cuvintele care-i ieşiră din gură înainte să le fi putut opri:

— Ei bine, dacă ai vrea să mergi, scot vasul în larg seara, după ce termin cu munca. Eşti binevenită să mergi cu mine în seara asta.

De ce-o spusese, nu mai era nici el sigur. Poate, cugetă el, era dorinţa de a avea companie feminină, după atâţia ani de singurătate, chiar dacă numai pentru un scurt răstimp. Sau poate din cauza felului în care ei i se luminau ochii de fiecare dată când vorbea. Numai că, indiferent de motiv, tocmai o invitase să meargă cu el şi nu mai putea schimba nimic.

Şi Theresa fusese luată prin surprindere, dar hotărî imediat să accepte. În fond, acesta era şi motivul pentru care venise la Wilmington, să-l cunoască mai bine pe Garrett.

— Mi-ar face mare plăcere, răspunse. La ce oră?

Garrett puse basmaua în buzunar, simţindu-se oarecum stânjenit din cauza a ceea ce făcuse.

— Ce-ai zice de ora şapte? Atunci soarele va fi la asfinţit, un moment ideal de ieşit în larg.

— E perfect atunci. O să aduc ceva de mâncare. Spre uimirea lui Garrett, părea mulţumită şi încântată la gândul ieşirii în larg.

— Nu e nevoie.

— Ştiu, dar măcar atâta lucru să fac şi eu. În fond, nu era nevoie să te oferi să mă iei cu tine. Ce-ai zice de nişte sandvişuri?

Garrett făcu un pas în spate, simţind nevoia de puţin spaţiu în jur.

— Da, e foarte bine. Nu sunt mofturos.

— Bine, rosti ea, după care tăcu o clipă. Îşi mută greutatea de pe un picior pe altul, aşteptând ca el să mai spună ceva. Cum Garrett rămase mai departe mut, îşi aranjă poşeta pe umăr. Atunci ne vedem diseară. Chiar aici, lângă vas, da?

— Chiar aici, răspunse el, dându-şi seama cât de încordat vorbea. Îşi drese glasul şi zâmbi. O să fie frumos. O să-ţi placă.

— Sunt sigură că da. Ne vedem mai târziu.

Theresa se întoarse şi-o porni din loc, cu părul fluturând în vânt. În vreme ce se îndepărta, Garrett îşi dădu seama că uitase ceva.

— Hei! strigă.

Theresa se opri şi se întoarse cu faţa spre el, umbrindu-şi ochii cu palma.

— Da?

Chiar şi de la depărtare era drăguţă.

Garrett făcu doi paşi în direcţia ei.

— Am uitat să întreb. Cum te cheamă?

— Eu sunt Theresa. Theresa Osborne.

— Numele meu este Garrett Blake.

— În regulă, Garrett, ne vedem la şapte.

După ce termină de vorbit, Theresa se întoarse şi se îndepărtă grăbită. Garrett rămase locului, privindu-i silueta care se îndepărta, încercând să-şi pună puţină ordine în emoţiile contradictorii care-l asaltaseră. Deşi o parte din el era mulţumită de ceea ce se petrecuse, cealaltă parte simţea că era ceva rău la mijloc. Ştia că n-avea niciun motiv să se simtă vinovat, dar sentimentul persista şi tare mult ar fi vrut să poată face ceva ca să scape de el.

Dar, desigur, n-avea ce face. Niciodată nu exista leac pentru aşa ceva.

Capitolul 7

Era aproape ora şapte seara, trecuse de ora mesei, însă pentru Garrett timpul parcă se oprise în loc, acum trei ani, când Catherine alunecase de pe bordura aceea şi fusese accidentată mortal de un şofer în vârstă care pierduse controlul volanului. Cursul vieţii a două familii avea să se schimbe atunci pentru totdeauna. În săptămânile care urmară, ura lui Garrett împotriva acelui şofer căpătase conturul unor adevărate planuri de răzbunare pe care, însă, nu le dusese niciodată la bun sfârşit. Durerea pe care o simţea era atât de mare încât nici n-ar fi fost capabil de aşa ceva. Începuse să nu mai doarmă decât trei ore pe noapte, plângea ori de câte ori dădea cu ochii de hainele ei din dulap. Se hrănea numai cu biscuiţi Ritz şi cafea. Slăbise aproape nouă kilograme. Luna următoare se apucă de fumat, lucru pe care nu-l făcuse niciodată până atunci, iar nopţile, când durerea devenea de nesuportat, îşi îneca amarul în băutură.

Tatăl lui îi preluase afacerile în timp ce el petrecea ore în şir pe veranda din spatele casei, încercând să-şi imagineze viaţa fără Catherine.

Nu mai avea nici dorinţa să trăiască şi, uneori, aşa cum stătea acolo, îşi dorea să se risipească pur şi simplu în aerul acela sărat şi umed şi să nu mai fie nevoit să înfrunte viitorul de unul singur.

Şi mai dureros era că nu-şi amintea nici măcar un moment în care ea să nu fi fost în preajma lui. Petrecuseră împreună cea mai mare parte din viaţă, copii fiind, merseseră chiar la aceleaşi şcoli. În anul al treilea de şcoală primară erau cei mai buni prieteni, el chiar îi trimisese două felicitări de ziua îndrăgostiţilor, dar mai apoi se despărţiseră şi deveniseră pur şi simplu colegi. Catherine era cea mai micuţă din clasă, cu silueta ei slabă şi fragilă, şi, deşi ocupa un loc deosebit în inima lui Garrett, el nu observase niciodată că ea se făcea din ce în ce mai atrăgătoare. Nu merseseră niciodată împreună la un concert sau la un film,

însă după patru ani de zile, ca proaspăt absolvent al şcolii de Biologie Marină de la Chapel Hill, se întâmplă să o întâlnească pe plaja din Wrightsville şi, brusc, îşi dădu seama ce fraier fusese. Catherine nu mai era fata firavă pe care o ştia el. Într-un cuvânt, era frumoasă. Formele-i armonioase făceau ca bărbaţi şi femei deopotrivă să întoarcă privirile după ea atunci când trecea pe lângă ei. Avea părul blond, iar ochii adânci ascundeau atâta mister. După ce se dezmetici, intră în vorbă cu ea şi o întrebă ce planuri avea pentru mai târziu; atunci începu relaţia lor, care în cele din urmă dusese la căsătorie, şase ani frumoşi petrecuţi împreună.

În noaptea nunţii, într-o cameră de hotel, cu lumânări aprinse, ea îi întinse cele două felicitări pe care i le trimisese odată, de ziua îndrăgostiţilor şi râse zgomotos de faţa pe care o făcu Garrett la vederea lor.

— Bineînţeles că le-am păstrat, îi şopti la ureche, în timp ce îl lua în braţe. A fost pentru prima dată când am iubit pe cineva. Dragostea nu cunoaşte vârsta. Am ştiut atunci că, dacă îţi voi lăsa timp, te vei întoarce la mine.

De câte ori se gândea la Catherine, Garrett şi-o amintea aşa cum era în seara aceea, a nunţii, sau cum arăta atunci când au mers pentru prima oară să se plimbe cu barca. Chiar şi acum avea foarte limpede în minte seara aceea şi pe Catherine care râdea tumultos, atât de fericită, cu părul răvăşit sălbatic de briza mării.

— Simţi briza?! strigă ea de la prora bărcii. Se agăţase de o frânghie şi se aplecase în afară, cu faţa în contra vântului, cu profilul care prinsese contur parcă pe fondul unui cer sclipitor.

— Fii atentă! striga el în timp ce ţinea cârma.

Atunci ea se aplecă şi mai tare, aruncându-i lui Garrett un zâmbet şmecher.

— Vorbesc serios. Fii atentă! striga el din nou. Avu impresia pentru o clipă că nu se mai ţinea foarte strâns de frânghie şi, într-o fracţiune de secundă, Garrett se desprinse de cârmă, repezindu-se către ea, numai că în acel moment o văzu cum se ridică, râzând şi cum începe să se dea înapoi, spre cârmă cu paşi mici şi uşori şi cum vine să-l înlănţuie cu braţele.

Îi şopti jucăuşă, în timp ce îi săruta urechea:

— Te-am neliniştit?

— Întotdeauna mă nelinişteşti când te joci astfel.

— Nu-mi mai vorbi aşa, îl certa ea. Nu acum, când suntem singuri şi îmi aparţii cu totul numai mie.

— Sunt al tău, în fiecare noapte.

— Dar nu sunt nopţi ca aceasta, spuse ea în timp ce îl săruta din nou.

Aruncă o privire în jur şi-l întreba zâmbind:

— De ce nu strângem velele şi nu ancorăm?

— Acum?

Ea încuviinţă.

— Bineînţeles, dacă nu preferi să mergem toată noaptea. Aruncându-i lui Garrett o privire complice, fără însă a lăsa să se vadă că, de fapt, încercase să insinueze ceva, deschise uşa cabinei şi dispăru înăuntru. În doar câteva minute, Garrett ancoră şi coborî în cabină la Catherine…

Deşi putea să-şi amintească întâmplările acestei seri, îşi dădu seama că, pe măsură ce trecea timpul, îi era din ce în ce mai greu să reconstituie exact chipul ei. Încetul cu încetul, trăsăturile ei începură să i se şteargă din memorie şi, deşi ştia că uitarea l-ar ajuta să nu mai sufere atât de mult, tot ceea ce-şi dorea mai mult şi mai mult era să o revadă. În trei ani de zile, deschisese albumul de fotografii o singură dată şi simţise o durere atât de mare încât îşi jurase atunci că nu va mai face acest lucru niciodată.

De la o vreme, începuse să o viseze foarte clar, noaptea Îi plăcea tare mult când o visa, pentru că era ca şi cum ar fi fost în viaţă. Ea vorbea, se mişca, iar el o ţinea în braţe şi, pentru o clipă, părea că totul este aievea. Însă aceste vise aveau un efect distructiv asupra lui pentru că atunci când se trezea se simţea epuizat şi deprimat. Uneori, la magazin, se încuia în birou câte o dimineaţă întreagă ca să nu fie nevoit să vorbească cu nimeni.

Tatăl lui făcea tot posibilul să-l ajute. Şi el îşi pierduse soţia. Aşa că ştia bine prin ce trecea fiul său. Garrett încă îl mai vizita o dată pe săptămână şi întotdeauna se simţea bine în compania tatălui său. Era singura persoană cu care Garrett se înţelegea cu adevărat, sentiment împărtăşit şi de tatăl său. Anul trecut îl sfătuise pe Garrett să înceapă să iasă cu cineva.

— Nu este bine, eşti prea singur tot timpul, îi spunea. E ca şi cum te-ai dat deja bătut.

Garrett ştia că era un sâmbure de adevăr în asta. Dar adevărul era că nu avea nicio dorinţă să găsească pe altcineva. Nu mai făcuse dragoste cu o femeie de când murise Catherine şi, mai mult de-atât, nici nu simţise nevoia. Era ca şi cum o parte din el murise. Când îl întrebă pe tatăl său de ce i-ar accepta sfatul de vreme ce el însuşi nu se recăsătorise niciodată, acesta îi evita pur şi simplu privirea. Altădată, tatăl său îi spuse ceva ce îi lovi pe amândoi, ceva ce şi-ar fi dorit să nu fi spus niciodată.

— Crezi că este posibil să găsesc pe cineva care să o poată înlocui?

Cu timpul, Garrett începu să meargă din nou la magazin şi să lucreze din nou, dându-şi silinţa să-şi trăiască viaţa în continuare.

Stătea la magazin cât de târziu putea, făcându-şi ordine în dosare şi reamenajându-şi biroul, şi asta pentru că era mai puţin dureros decât să meargă acasă. Descoperise că, dacă atunci când

ajungea acasă este destul de întuneric şi aprindea doar câteva lumini, nu putea să-i observe lucrurile foarte bine, şi astfel prezenţa ei nu mai era atât de puternică, începu să se deprindă din nou să trăiască singur, să-şi gătească, să-şi spele, să facă ordine şi chiar să lucreze în grădină, aşa cum obişnuia ea, cu toate că nu-i plăcea atât cât îi plăcea ei.

La un moment dat, chiar se gândi că îi este mai bine, dar când veni timpul să împacheteze lucrurile lui Catherine, nu avu puterea să o facă. Tatăl lui îl ajută şi de data aceasta.

După ce petrecu un weekend făcând scufundări, Garrett se întoarse acasă. Lucrurile ei dispăruseră. Însă fără acestea, casa era goală şi Garrett nu mai găsi niciun motiv să locuiască acolo. O vându în mai puţin de o lună de zile şi se mută într-o căsuţă pe plaja din Carolina, cu gândul că, plecând de acolo, va putea în sfârşit să continue să-şi trăiască viaţa mai departe. Şi, într-un fel, reuşi; se împlineau acum trei ani de zile de când locuia acolo.

Tată lui nu găsise însă totul. Într-o cutie mică pe care Garrett o ţinuse într-un sertar al unei mese, păstrase câteva lucruri de care n-ar fi suportat să se despartă – felicitările pe care i le dăduse de ziua îndrăgostiţilor, verigheta ei şi alte lucruri pe care oamenii nu le-ar fi putut înţelege. Noaptea târziu, îi plăcea să le ţină în mână. Chiar dacă uneori tatăl lui spunea că i se părea că-i merge mai bine, el continua să zacă acolo, gândindu-se că nu era adevărat. Pentru el, nimic nu avea să mai fie la fel ca înainte.

Garrett Blake se duse în portul de ambarcaţiuni cu câteva minute mai devreme pentru a o pregăti pe *Happenstance.* Dădu la o parte prelata, descuie cabina şi verifică totul.

Tocmai când ieşise pe uşă să plece spre port îl sunase tatăl lui şi acum rememora întreaga conversaţie pe care o avuseseră.

— Ai vrea să vii la cină? îl întrebă acesta.

Garrett îi răspunse că nu poate.

— Merg cu cineva la o plimbare cu barca, diseară.

Tatăl lui rămase tăcut pentru o clipă. Apoi continuă:

— Ieşi cu o femeie?

Garrett îi povesti pe scurt cum se întâlnise cu Theresa.

— Mi se pare că eşti puţin încordat din cauza întâlnirii, remarcă el.

— Nu, tată, nu sunt încordat. Şi nu e o întâlnire propriu-zisă. Este aşa cum ţi-am spus. Mergem la o plimbare cu barca. Mi-a spus că ea n-a mai fost niciodată.

— E drăguţă?

— Ce contează lucrul acesta?

— Nu contează. Dar pentru mine, totuşi, pare a fi o întâlnire.

— Tată, nu e o întâlnire.

— Bine, dacă spui tu.

Puţin după ora şapte seara, Garrett o văzu venind către port, îmbrăcată în pantaloni scurţi şi o bluză roşie fără mâneci, cu un coşuleţ, ca de picnic, într-o mână şi cu o cămaşă şi o jachetă subţire în cealaltă. Ea nu arăta a fi neliniştită, aşa cum părea el, chipul ei nu trăda nimic din ceea ce simţea şi gândea în timp ce se apropia de el. Când îi făcu cu mâna, simţi un soi de mustrări de conştiinţă care-i erau foarte familiare şi se grăbi să-i răspundă cu acelaşi gest, înainte de a termina de dezlegat frânghiile. Bombănea singur şi încerca pe cât posibil să-şi limpezească gândurile, înainte să se urce ea în barcă.

— Bună, spuse ea calm. Sper că nu aştepţi de mult.

Îşi scoase mănuşile din mână pe când îi răspundea.

— Bună. A, nu, nici vorbă. Nu am aşteptat deloc. Am venit puţin mai devreme ca să o pregătesc de plecare.
— Ai terminat tot ce ţi-ai propus?
Aruncă o privire atentă peste tot ca să se asigure că e în regulă şi-i răspunse:
— Cred că da. Vrei să te ajut?
Îşi lăsă mănuşile la o parte şi îi întinse mâna. Theresa îi dădu lucrurile şi el le aşeză pe unul dintre scaunele înşirate pe punte.
Când o prinse de mâini pentru a o ridica sus în barcă, Theresa îi simţi bătăturile din palme. După ce o văzu în siguranţă, Garrett se îndreptă către cârmă şi, la un moment dat, se opri şi se întoarse puţin către ea, întrebând-o:
— Eşti gata de plecare?
— Oricând spui tu.
— Atunci ia-o înainte şi stai jos. Eu am să scot barca în larg. Vrei să bei ceva înainte? Am nişte sifon în frigider.
Clătină din cap în semn că nu voia.
— Nu, mulţumesc. Mi-e foarte bine acum.
Se uită în jurul ei, prin toată barca, înainte de a-şi găsi un loc, undeva într-un colţ. Îl privi cum răsucea cheia în contact şi auzi zgomotul motorului care prinsese viaţă. Apoi Garrett făcu un pas lateral pe lângă cârmă şi dădu drumul celor două parâme care ţineau barca pe loc. Încet, încet, *Happenstance* începu să se mişte înapoi. Puţin surprinsă, Theresa spuse:
— N-am ştiut că este acţionată de un motor.
Se întoarse şi îi răspunse peste umăr, tare, ca să fie sigur că îl aude.
— Este un motor mic, însă suficient de puternic ca să putem intra şi ieşi din cala de lansare. L-am înlocuit atunci când am refăcut barca.
Happenstance părăsi cala de lansare, apoi portul. O dată ce ieşiră în largul canalului navigabil, îndreptă barca cu faţa către vânt şi opri

motorul. Îşi puse mănuşile, ridică vela repede, *Happenstance* se înălţa o dată cu briza oceanului pe o coastă de val şi, într-o fracţiune de secundă, Garrett se repezi la Theresa şi se apropie foarte tare de ea.

— Ai grijă la cap, la încrucişarea tangonului. E chiar deasupra ta. Se aplecă ca să poată vedea ce se întâmplă acolo sus. Totul mergea aşa cum spusese el mai devreme. Tangonul se mişcă pe deasupra capului ei, trăgând după el vela pentru a prinde vântul puternic. Când aceasta ajunse în poziţia corectă folosi frânghiile pentru a o fixa bine. Nici nu apucă Theresa să clipească, că Garrett se şi întoarse la cârmă, pe care o potrivi şi apoi se uită către velă pentru a se asigura că făcuse totul corect. Toate acestea nu durară mai mult de treizeci de secunde.

— N-am ştiut că totul trebuie făcut atât de repede. Eu am crezut că mersul cu barca e un sport de plăcere.

Se uită iarăşi ia ea, peste umăr. Catherine obişnuia să stea în acelaşi loc în care stătea acum Theresa şi, în acel joc de lumini şi umbre al soarelui care apunea, Garrett avu impresia că era chiar Catherine. Îşi îndepărtă însă repede acest gând şi îşi drese glasul.

— Este un sport de plăcere, dar când eşti în largul oceanului, fără nimic în jurul tău. Chiar acum suntem în zona intercostală şi trebuie să ne străduim să păstrăm o linie maritimă care să nu fie în calea altor ambarcaţiuni.

Ţinea cârma aproape nemişcată şi Theresa simţea cum *Happenstance* prinde viteză încet, încet. Theresa se ridică de la locul ei, o luă înapoi către Garrett şi se opri atunci când ajunse în dreptul lui. Briza era puternică şi, deşi ea simţea cum îi adie pe faţă, nu părea să fie de ajuns ca să umfle pânza.

— E-n regulă, cred c-am reuşit, spuse el zâmbind uşor, aruncându-i o privire Theresei. Ar

trebui să putem s-o ţinem aşa, fără să fie nevoie să schimbăm mersul manevrând pânza în direcţia vântului. Numai dacă nu se schimbă vântul, bineînţeles.

Barca înaintă mai departe. Stătea liniştită şi tăcută alături de el, pentru că ştia că el se concentra la tot ceea ce făcea. Îl privea cu coada ochiului – mâinile puternice erau aşezate pe cârmă, iar picioarele-i lungi balansau întregul trup, după cum barca se înălţa şi cobora în bătaia vântului.

Într-o pauză de conversaţie, Theresa se uită în jurul ei. Asemenea multor bărci cu motor, aceasta avea două nivele – puntea exterioară, de jos, unde stăteau ei şi puntea din faţă, cam la patru picioare înălţime, care se îngusta înspre partea din faţă a bărcii. Acolo era cabina şi văzu două gemuleţe, acoperite pe dinafară cu un strat fin de sare, ceea ce te împiedica să vezi înăuntru. O uşă mică, aşa de joasă că trebuia să pleci capul ca să nu te loveşti în timp ce intri, ducea la cabină.

Întorcându-se către Garrett, se gândi câţi ani avea. Oricum, în jur de treizeci de ani probabil – nu putea să ştie mai exact de atât. Nu ajuta la nimic să-l priveşti mai de aproape – faţa lui era puţin mai aspră din cauza vântului, ceea ce îl făcea să arate mai bătrân decât era în realitate.

Se gândi că nu era cel mai bine bărbat pe care-l întâlnise vreodată, dar era ceva fermecător la el care te frapa, ceva nedefinit.

Când vorbise cu Deanna la telefon, mai devreme, încercase să i-l descrie, dar pentru că nu arăta la fel ca majoritatea bărbaţilor din Boston pe care-i cunoştea ea, îi veni foarte greu s-o facă. Îi spusese Deannei că era cam de vârsta ei, bine făcut în felul lui şi potrivit, dar că ceea ce-l făcea deosebit era naturaleţea lui ca şi cum toată acea forţă pornea din viaţa pe care singur şi-o alesese să o trăiască. Era tot ceea ce văzuse la el la prima întâlnire, deşi, când îl cercetă din nou îndeaproape, se gândi că nu se înşelase.

Deanna se emoţionă foarte tare când auzi că aveau să facă o plimbare cu barca, târziu, noaptea, deşi imediat după ce acceptase această propunere, Theresa trecu printr-o perioadă de îndoială. Pentru o clipă îşi făcu griji că avea să rămână singură cu un bărbat pe care nu-l cunoştea – mai ales departe, în largul oceanului – dar reuşi să se convingă singură că aceste griji erau neîntemeiate.

Este ca orice altă întâlnire pe care ţi-ai dat-o cu alţi bărbaţi, îşi repetă sieşi aproape toată după-amiaza. *Încearcă să accepţi că nu a fost chiar aşa mare lucru.* Când venise vremea să plece către port, să se întâlnească cu el, aproape că nu mai voia. Dar într-un sfârşit decise că era ceva ce trebuia să facă, în primul rând pentru ea însăşi şi mai apoi pentru Deanna, care s-ar fi supărat pe ea.

Înainte de intrarea în golf, Garrett roti cârma astfel încât se depărtară cât putură de maluri şi ajunseră unde era apa cea mai adâncă, la mijlocul distanţei între cele două coaste. Apoi propti cârma, menţinând-o nemişcată şi începu să se uite cu atenţie într-o parte şi-ntr-alta, pentru a evita o posibilă ciocnire cu alte bărci. În ciuda vântului care înclina barca destul de mult, Garrett părea să ţină totul sub control şi Theresa îl simţea sigur pe el în tot ceea ce făcea.

Rândunelele de mare se roteau deasupra lor, ţinând pasul cu barca ce-şi croia drum, alunecând condusă de curenţii de aer. Pânzele vâjâiau puternic în bătaia vântului iar apa se învolbura înspumată, de o parte şi de alta a bărcii care-şi urma cursul. Totul părea a se mişca o dată cu ei şi cu barca, sub cerul care începuse să se înnoreze.

Theresa îşi strânse mâinile în jurul trupului, înfrigurată, îşi căută tricoul pe care-l adusese cu ea şi-l îmbrăcă, fericită că avusese inspiraţia să-l ia. Şi aerul se mai răcise de când plecaseră. Soarele apunea mai repede decât se aşteptase şi lumina care îşi pierduse din intensitate desena pete de umbră pe toată întinderea portului.

Apa ţâşnea şuierător din spatele bărcii în mişcare, formând vârtejuri, iar Theresa, fascinată, se apropie să vadă mai bine apa spumegândă care aproape că o hipnotiza. Se prinse mai bine cu mâna de balustradă şi simţi ceva aspru, asemeni unei scrijelituri peste care se aşezase un praf de nisip. Uitându-se cu atenţie, observa că pe suprafaţa ei era o inscripţie: *„Construită în 1934 – Restaurată în 1991“.*

Valurile făcute de o barcă mai mare care trecu pe lângă ei îi legănară puţin şi Theresa se întoarse lângă Garrett. Acesta roti din nou timona, de astă dată mai cu putere şi-i adresă Theresei un zâmbet scurt, în timp ce barca îşi luă din nou avânt îndreptându-se înspre largul oceanului. Îl privi pe Garrett şi toate mişcările pe care acesta le făcea, până când trecură de strâmtoare cu bine.

Pentru prima dată în ceea ce părea a fi fost o veşnicie, făcuse ceva într-adevăr spontan, ceva ce acum o săptămână părea imposibil chiar şi de imaginat. Şi acum, că se împlinise ceea ce-şi dorise atât de mult, nu ştia la ce să se aştepte. Dar dacă Garrett nu era nici pe departe aşa cum şi-l imaginase ea? Categoric, se va întoarce la Boston, liniştită că măcar îşi dăduse un răspuns la toate întrebările… dar acum, încă spera că nu va fi nevoită să plece aşa de repede. Deja se întâmplaseră o mulţime de lucruri…

Când *Happenstance* se distanţă destul de mult de celelalte bărci, Garrett îi ceru Theresei să ţină cârma.

— Ţine-o nemişcată îi spuse el.

Potrivi din nou pânzele, parcă mai repede decât o făcuse prima dată. Apoi le dădu drumul, asigurându-se că barca era îndreptată în direcţia bună a vântului. Înnodă nu foarte strâns frânghia de schimbare a direcţiei pânzelor în jurul timonei, lăsând un joc de aproximativ un inch[1].

— E-n regulă, acum ar trebui să meargă, spuse el, lovind cârma uşor cu mâna, asigurându-

se că nu se mai mişcă. Acum putem să stăm jos, dacă vrei.

— Nu e nevoie să o ţii?

— Pentru asta am făcut nodul. E-adevărat, câteodată, când bate vântul foarte tare, trebuie să ţii de cârmă tot timpul. Dar în seara aceasta avem noroc de vreme bună. Putem merge în direcţia asta ore în şir.

În spatele lor, soarele apusese, lăsând loc înserării şi Garrett o conduse pe Theresa la locul unde ea stătuse mai devreme. După ce se asigură că nu era nimic în spatele ei care să-i agaţe hainele, se aşezară în colţ, ea într-o parte, el în cea opusă, cu trupurile înclinate astfel încât să se poată vedea. Vântul îi bătea în faţă, şi Theresa îşi dădu părul pe spate, privind către apă.

Garrett o urmări făcând acest gest. Era puţin mai mică de înălţime decât el, avea cam 1,54 m, avea un chip încântător, iar înfăţişarea ei în general îl trimitea cu gândul la fotomodelele din reviste. Dar, pe lângă faptul că era frumoasă, altceva îi atrase atenţia lui Garrett. Îi puteai citi în priviri că este o femeie inteligentă, şi el sesiză imediat acest lucru, părea şi foarte sigură pe ea, asemenea oamenilor care nu depind de nimeni, fiind capabili să-şi asigure propriul trai. De fapt, pentru el asta era cel mai important. Fără aceste calităţi, frumuseţea nu avea nicio valoare.

Într-un fel, în timp ce o privea, expresia chipului ei îi amintea de Catherine. Aşa cum stătea şi privea înspre apă, părea că visează cu ochii deschişi şi gândurile lui Garrett se întoarseră în timp, la ultima dată când ieşise împreună cu Catherine la o plimbare cu barca. Se simţi din nou vinovat, deşi făcuse eforturi să înveţe să-şi reprime sentimentele de acest fel. Scutură din cap pentru a-şi alunga aceste gânduri şi, inconştient, începu să-şi aranjeze cureaua de la ceas, desfăcând-o de la mână şi prinzând-o înapoi la loc.

— Este într-adevăr frumos aici, spuse ea într-un târziu, întorcându-se către el. Îţi mulţumesc pentru invitaţie.

Garrett se simţi fericit că rupsese ea prima tăcerea.

— Cu plăcere. Îmi pare bine să mai ies aşa, câteodată, cu cineva, la o plimbare.

Theresa zâmbi, întrebându-se dacă vorbise serios.

— De obicei ieşi singur cu barca?

Garrett se lăsă pe spate, întinzându-şi picioarele în faţă pentru a şi le dezmorţi.

— De obicei, da. Este o metodă bună de a-ţi reveni, de a te relaxa după orele de lucru. Indiferent de cât de stresantă a fost ziua respectivă, o dată ce ajung aici, mă eliberez de toate.

— E greu să te scufunzi?

— A, nu scufundatul în sine e dificil. Tocmai aici e partea amuzantă. Toate celelalte lucruri care trebuiesc făcute, actele, să tratezi cu oamenii care-şi amână lecţiile în ultimul moment, aprovizionarea magazinului, sunt mai mult sau mai puţin greu de acoperit. Am zile care par că nu se mai termină niciodată.

— Sunt convinsă. Dar îţi place, nu-i aşa?

— Da. Îmi place. Nu mi-aş schimba această ocupaţie cu nimic altceva. Se opri şi-şi potrivi cureaua ceasului la încheietura mâinii.

— Şi tu, Theresa, tu cu ce te ocupi? Era unul dintre puţinele lucruri la care se gândise toată ziua să o întrebe.

— Sunt ziaristă, scriu pentru *Boston Times.*

— Şi aici, în vacanţă, ai venit tot în interes de serviciu?

Stătu puţin înainte de a-i răspunde.

— Aşa s-ar spune.

Garrett înclină din cap afirmativ, ca şi cum s-ar fi aşteptat la acest răspuns.

— Despre ce scrii?

Theresa zâmbi.

— Despre creşterea copiilor.

Îi văzu privirea surprinsă, era aceeaşi privire pe care o vedea ori de câte ori îşi dădea întâlnire cu cineva pentru prima dată. *Ai putea foarte bine să treci peste subiectul ăsta imediat,* îşi spuse ea.

— Am un băiat, continua Theresa. Are doisprezece ani.

Garrett ridică mirat din sprâncene.

— Doisprezece ani?

— De ce eşti aşa mirat?

— Pentru că arăţi mult prea tânără ca să ai un copil atât de mare.

— Am s-o iau ca pe un compliment, zâmbi ea cu un aer afectat, fără să muşte din momeală. Încă nu voia să-i spună ce vârsta avea.

— Şi totuşi, are doisprezece ani. Vrei să-ţi arăt o poză?

— Sigur.

Îşi căută portmoneul, scoase fotografia din el şi i-o întinse lui Garrett. Acesta se uită cu atenţie întâi la fotografie şi apoi la Theresa.

— Semănaţi, spuse el întinzându-i fotografia. E un băiat frumos.

— Mulţumesc. În timp ce-şi punea poza la loc, îl întrebă. Dar tu? Ai copii?

El scutură din cap.

— Nu. Nu am copii. Cel puţin nu despre care să ştiu eu.

Theresa chicoti la auzul răspunsului.

— Cum îl cheamă? continuă el.

— Kevin.

— E cu tine, aici?

— Nu, este cu tatăl lui în California. Am divorţat de câţiva ani de zile.

Garrett încuviinţă din cap, fără să pară că ar fi avut vreo opinie, apoi se întoarse şi privi către o altă barcă ce trecea în depărtare. Theresa privi şi ea pentru o clipă în aceeaşi direcţie şi, în liniştea aceea, observă cât de plăcut era să fii în largul oceanului, comparativ cu relativa agitaţie din golf.

Singurele zgomote care se auzeau erau cele făcute de pânzele umflate de vânt şi de valurile printre care *Happenstance* îşi croia drumul. Theresei i se părea că vocile lor sunau diferit acum faţă de momentul în care se întâlniseră în port.

Aici parcă erau mai libere, ca şi cum aerul le-ar fi redat eternităţii.

— Vrei să vizitezi barca? o întrebă Garrett.

— Mi-ar plăcea tare mult, încuviinţă Theresa.

Garrett se ridică şi verifică pânzele, înainte să o conducă pe Theresa înăuntru. Când deschise uşa, se opri o clipă, străfulgerat de amintirea unui fragment din trecut, îngropat demult, dar care acum îl scutură puţin, probabil datorită acestei noi apariţii feminine.

Catherine stătea la masa aceea mică, aşteptându-l cu o sticlă de vin roşu desfăcută. În faţa ei se aflau o floare într-un vas şi o lumânare mică ce-şi revărsa toată lumina asupra ei. Flacăra se legăna în ritmul bărcii, astfel că toată încăperea era un joc de lumini şi umbre. În acel semiîntuneric, nu putu să distingă decât un zâmbet abia schiţat.

— M-am gândit că îţi voi face o surpriză plăcută, spuse ea. N-am mai mâncat demult la lumina lumânării.

Garrett se uită la plita aceea mică. Două farfurii împachetate în poleială erau puse lângă ea.

— Când le-ai adus în barcă?

— Când tu erai la magazin.

Theresa se plimbă în linişte, lăsându-l cu intimitatea gândurilor lui. Garrett îi era recunoscător pentru asta, deşi poate că ea observase acea ezitare, totuşi se prefăcuse indiferentă, ca şi cum nimic nu se întâmplase. În stânga ei, Theresa observă un scaun, destul de lung pentru ca cineva să poată să doarmă confortabil în

el. În capătul opus, se afla o masă mică, la care aveau destul loc două persoane. Lângă uşă era o chiuvetă şi o plită cu un frigider mic dedesubt şi chiar în faţă era o uşă care ducea la cabina de dormit.

În timp ce ea se uita cercetător la fiecare lucru din cabină, Garrett stătu deoparte cu mâinile pe şolduri. Nu o sufocase stând aproape şi privind de undeva de peste umărul ei, aşa cum mulţi bărbaţi ar fi făcut, ci îi lăsă spaţiu să se învârtă primprejur. Totuşi, îl simţea cum îi urmăreşte fiecare mişcare, deşi o făcea foarte discret.

— De afară n-ai spune că este atât de spaţioasă, spuse ea.

— Ştiu. Te surprinde, nu-i aşa?

— Da. Aşa este. Şi totuşi, aici găseşti tot ce ai putea avea nevoie.

— Aşa este. Dacă aş vrea, aş putea merge cu ea prin toată Europa, dar nu este recomandabil. Pentru mine este minunată.

O ocoli pe Theresa şi se îndreptă către frigider, de unde scoase o cutie de Coca Cola.

— Vrei să bei ceva acum?

— Sigur, răspunse ea, în timp ce ridică mâinile spre perete şi pipăi calitatea lemnului.

— Ce-ai vrea să bei? Am Seven Up şi Coca Cola.

— Un Seven Up.

Se ridică şi-i întinse o cutie. Theresa o luă şi degetele lor se atinseră uşor.

— Nu am gheaţă aici. Dar este rece.

— Încerc să mă împac cu ideea, glumi ea şi el îi zâmbi.

O deschise şi luă o înghiţitură, apoi o puse pe masă.

În timp ce-şi desfăcea şi el o cutie de sifon, Garrett o privea şi se gândea la ce-i spusese ea mai devreme. Avea un băiat de doisprezece ani… şi era redactor, asta însemna că probabil terminase colegiul. Dacă se măritase şi făcuse copilul după

terminarea acestuia, asta însemna că era mai mare decât el cu patru sau cinci ani. Nu arăta aşa de în vârstă sigur, nu era foarte tânără, dar nici nu arăta să aibă vârsta care reieşea din calculele lui – în schimb, nu avea acel comportament caracteristic fetelor de douăzeci şi ceva de ani pe care le cunoştea el în oraş. Gesturile ei aveau acea maturitate a oamenilor care sunt trecuţi prin suişurile şi coborâşurile vieţii.

În fine, acest lucru nu contează foarte mult, se gândi el.

Theresa privi atentă o fotografie înrămată de pe perete. În ea era Garrett Blake, pe un dig, cu un peşte în mână, pe care probabil că tocmai îl prinsese. În poză arăta cu mult mai tânăr decât era acum. Zâmbea cu toată faţa şi parcă plutea de fericire. Expresia lui îi amintea de Kevin în momentul în care marca un gol la fotbal.

În această pauză a conversaţiei, Theresa îl întrebă dintr-o dată, arătând spre fotografie.

— Văd că-ţi place să pescuieşti. Făcu doi trei paşi şi când ajunse lângă ea, Theresa simţi căldura ce radia din trupul lui. Mirosea a sare şi a vânt.

— Da. Îmi place, spuse el încet. Tata a fost pescuitor de creveţi şi am fost crescut mai mult în preajma apei.

— Când ai făcut poza?

— Acum zece ani – am făcut această fotografie chiar înainte să încep anul al patrulea la colegiu. Era un concurs de pescuit, iar eu cu tata ne-am hotărât să petrecem vreo două nopţi în largul golfului şi am prins peştele ăsta, la aproape şaizeci de mile depărtare de mal. Mi-au trebuit cam şapte ore să-l scot din apă şi asta pentru că tata voia să procedez aşa, în stilul vechi, cum învăţase el.

— Adică?

Râse.

— Adică, atunci când în sfârşit am terminat, parcă-mi tăiase cineva mâinile şi a doua zi nici nu

puteam să-mi mişc umerii. Cârligul de la undiţă nu era destul de mare pentru un peşte de mărimea aceea, aşa că a trebuit să-l alergăm până s-a oprit, apoi l-am învârtit încet ca să ameţească, apoi l-am alergat din nou, toată ziua, până a obosit şi nu a mai putut să lupte.

— Parcă ar fi în *Bătrânul şi marea* a lui *Hemingway.*

— Da. Numai că nu mă simţisem niciodată aşa de bătrân şi neputincios ca a doua zi după ce prinsesem peştele. Tata, în schimb, ar fi putut să o ia oricând de la capăt.

Se uită din nou la fotografie.

— Este tatăl tău cel care stă alături de tine?

— Da. El este.

— Semănaţi, remarcă Theresa.

Garrett zâmbi, întrebându-se dacă acesta era sau nu un compliment. Se duse spre masă să se aşeze pe un scaun, iar Theresa se aşeză pe celălalt, în faţa lui. După ce-şi găsi o poziţie confortabilă, îl întrebă:

— Ai spus că ai terminat colegiul?

Se uită în ochii ei.

— Da. M-am specializat în biologie marină. Nu m-a interesat nimic în mod deosebit în viaţă, dar tata îmi spusese să nu mă întorc acasă fără o diplomă, aşa că m-am gândit să învăţ ceva care mi-ar fi putut folosi mai târziu.

— Şi ai cumpărat magazinul…

Clatină din cap.

— Nu. Cel puţin nu imediat. După absolvire, am lucrat pentru Institutul de Marină Duke, ca specialist în scufundări, dar nu prea au ieşit bani din asta. Aşa că am obţinut un certificat pedagogic şi am început să lucrez cu studenţii la sfârşit de săptămâna. Magazinul l-am cumpărat câţiva ani mai târziu. Dar tu, povesteşte-mi despre tine, îi spuse el ridicând cu interes dintr-o sprânceană.

Theresa mai luă o gură de Seven Up înainte să înceapă.

— Viaţa mea nu este atât de interesantă şi palpitantă ca a ta. M-am născut şi am crescut în Omaha, Nebraska şi am făcut şcoala la Brown. După absolvire, m-am mutat de colo colo şi am încercat câteva lucruri diferite, până la urmă m-am stabilit la Boston. Sunt la *Times* de nouă ani, dar am devenit redactor numai de puţină vreme. Înainte eram reporter.

— Îţi place meseria aceasta de ziarist?

Se gândi o clipă la întrebare, ca şi cum şi-ar fi pus problema pentru prima dată.

— E o slujbă bună, răspunse ea într-un sfârşit. Oricum, este mult mai bine acum decât la început. Am timp să-l iau pe Kevin de la şcoală şi am libertatea să scriu despre orice, atâta vreme cât se încadrează în tematica articolelor mele. Se plăteşte bine munca aceasta, aşa că nu pot să mă plâng, dar…

Se opri din nou.

— Nu mai simt acea provocare… Nu mă înţelege greşit, îmi place ceea ce fac, dar câteodată simt că scriu aceleaşi şi-aceleaşi lucruri. Nici asta n-ar fi atât de rău dacă n-aş avea atât de multe de făcut cu Kevin. Cred că acum îţi par genul de femeie tipică, divorţată, extenuată. Înţelegi ce vreau să-ţi spun?

— Viaţa nu ia întotdeauna întorsătura pe care ne-o dorim noi, nu-i aşa? spuse el cu o voce caldă.

— Nu, cred că nu, spuse ea şi îl surprinse din nou cum o fixa cu privirea. Felul cum se uita la ea o determină să se întrebe dacă nu făcea oricui asemenea remarci. Zâmbi şi se înclină către el.

— Vrei să mâncăm? Am adus câte ceva cu mine, în coş.

— Când vrei tu.

— Sper că-ţi plac sandviciurile şi salata rece. Sunt singurele lucruri la care m-am gândit că nu se strică.

— Sună mai bine decât ceea ce ţi-aş fi propus eu. Dacă ar fi fost după mine, aş fi oprit să iau

nişte hamburgeri înainte de întâlnire. Vrei să mâncăm aici sau afară?

— Afară, neapărat.

Îşi luară cutiile de sifon şi ieşiră afara. Înainte de a ieşi, Garrett înşfăcă repede un impermeabil dintr-un cui, de lângă uşă şi o îndemnă să urce fără el.

— Lasă-mă un minut să cobor ancora, spuse el, ca să putem mânca în linişte, fără să fim nevoiţi să verificăm barca tot timpul.

Theresa ajunse la locul ei şi deschise coşul pe care-l adusese cu ea. La orizont, soarele se scufunda într-o masă de nori cumulus. Scoase două sandviciuri împachetate în celofan, două salate de varză în nişte recipiente de plastic, precum şi salată de cartofi.

Îl urmări pe Garrett cum se dezbracă de impermeabil şi coboară pânzele. Barca se opri şi ea imediat din mers. Lucra stând cu spatele la ea şi Theresa observă încă o dată cât de bine făcut era. De acolo de unde-l privea, muşchii umerilor se vedeau mult mai dezvoltaţi, comparativ cu talia foarte subţire, decât îi păruseră ei la început. Nu-i venea să creadă că acum este cu acest bărbat, într-o barcă, în largul oceanului, când acum două zile era la Boston. Totul părea ireal. În timp ce Garrett îşi vedea de treabă, Theresa privi în sus.

Briza începuse să nu mai adie prea tare acum, că scăzuse temperatura şi se întuneca încet încet.

Când barca se opri de tot, Garrett coborî ancora. Aşteptă o clipă pentru a se asigura că va ţine şi după ce văzu că totul este în regulă, veni şi se aşeză lângă Theresa.

— Aş fi vrut să te fi putut ajuta cu ceva, spuse ea zâmbind. Îşi aruncă părul într-o parte, spre umărul lui, aşa cum obişnuia şi Catherine, şi nu mai spuse nimic.

— S-a întâmplat ceva? îl întrebă.

Dădu din cap şi din nou parcă nu era în apele lui.

— Aici stăm bine. Dar mă gândeam că, dacă vântul va slăbi în continuare, va trebui ca la întoarcere să schimbăm puţin mai des mersul, manevrând pânzele.

Puse pe o farfurie salata de cartofi şi salata de varză, alături de sandvici şi i le întinse lui Garrett. Constată că se aşezase mai aproape de ea decât prima dată.

— O să ne ia mult până o să ajungem acasă?

Garrett luă o furculiţă de plastic şi gustă din salata de varză. Îi răspunse după un timp.

— Nu foarte mult, dar nu va fi o problemă. Numai că, dacă vântul se opreşte de tot, rămânem aici.

— Pun pariu că ţi s-a mai întâmplat.

— O dată sau de două ori. Se-ntâmplă rar, dar se întâmplă.

Theresa se uită la el fără să înţeleagă.

— De ce rar? Vântul nu bate întotdeauna, nu-i aşa?

— Bate, de obicei, în larg.

— Cum vine asta?

Garrett zâmbi amuzat, şi lăsă sandviciul pe farfurie.

— De obicei vânturile se nasc din diferenţele de temperatură, când aerul rece se întâlneşte cu cel cald, de exemplu. Pentru ca vântul să nu mai bată când eşti în largul oceanului, e nevoie ca, pe o distanţă de câteva mile, temperatura aerului să fie egală cu cea a apei. Aici, aerul este de obicei foarte cald în timpul zilei, dar imediat ce soarele începe să apună, temperatura scade repede. De aceea, cea mai bună vreme de mers cu barca este când se-ngână ziua cu noaptea. Temperatura se schimbă în mod constant, şi poţi prinde un timp minunat pentru navigat.

— Ce se întâmplă dacă se opreşte vântul?

— Pânzele nu mai iau vânt şi barca se opreşte. În momentul acela nu ai nicio putere

pentru a schimba lucrurile, nu mai poţi mişca nimic.

— Şi ai spus că ţi s-a mai întâmplat?

El aprobă.

— Şi ce ai făcut?

— Nimic în mod special. Am stat culcat pe spate şi am savurat liniştea. Nu exista niciun pericol şi ştiam că treptat temperatura va scădea. Aşa că am aşteptat. După o oră şi ceva am prins puţină briză şi am reuşit să mă întorc.

— Sună ca şi cum ai petrecut o zi plăcută, totuşi.

— Da. Se desprinse de privirea intensă a Theresei şi se uită fix la uşa cabinei. După un timp, adaugă, ca pentru sine: una dintre cele mai plăcute.

Catherine stătea pe scaun ghemuită, cu picioarele sub ea.

— Hai, vino şi aşează-te lângă mine.

Garrett închise uşa cabinei şi se îndreptă către ea.

— N-am mai petrecut demult o zi aşa de frumoasă împreună şi… nu ştiu…

— Pur şi simplu am vrut să fac ceva deosebit pentru noi, spuse ea cu o voce scăzută.

Privind-o cum vorbea, lui Garrett i se păru că soţia lui avea pe chip aceeaşi expresie tandră pe care o remarcase în noaptea nunţii lor.

Garrett se aşeză în faţa ei şi turnă vinul în pahare.

— Îmi pare rău că am fost aşa de ocupat cu magazinul în ultima vreme.

— Ştiu, zâmbi ea şi-şi puse mâna peste a lui.

— În curând o să fie mai bine.

Catherine îl privi aprobator şi-şi luă paharul de vin.

— Hai să nu vorbim despre asta acum. Acum vreau să ne bucurăm unul de celălalt, numai noi doi. Fără nimic care ar putea să ne distragă.

— Garrett?

Trezit ca dintr-un vis, Garrett o privi pe Theresa.

— Îmi pare rău…? începu el.

— S-a întâmplat ceva? Se uita la el cu îngrijorare şi nedumerire.

— Nu s-a întâmplat nimic… mi-am amintit ceva de care trebuie să nu uit, improviză Garrett. Oricum, spuse el, frământându-şi mâinile de unul din genunchi. Gata despre mine. Theresa, dacă nu te superi, gata despre mine… spune-mi ceva despre tine.

Nedumerită şi puţin nesigură de ceea ce voia să ştie despre ea, începu chiar cu începutul, străduindu-se pe cât posibil să amintească toate momentele mai importante din viaţa ei, dar nu cu lux de amănunte. Îi spuse despre educaţia pe care o primise, slujba ei, îndeletnicirile favorite. Cel mai mult însă vorbi despre Kevin, despre ce copil minunat era şi cât şi-ar fi dorit să petreacă mai mult timp cu el. Garrett nu interveni cu nimic, cât timp povestise ea, însă la sfârşit o întrebă:

— Şi ai spus că ai fost căsătorită la un moment dat?

— Am fost căsătorită timp de opt ani de zile, răspunse ea, însă David, fostul meu soţ, s-a îndepărtat la un moment dat de mine, de noi, şi… a sfârşit prin a-şi face o relaţie. Pur şi simplu n-am putut să accept acest lucru şi să rămân în continuare cu el, ca şi cum nu s-ar fi întâmplat nimic.

— Nici eu n-aş putea, spuse Garrett cu înţelegere. Însă, oricum, nici chiar faptul că te desparţi de omul care te-a rănit atât de tare nu-ţi poate uşura suferinţa.

— Nu. Nimic nu te poate vindeca de această durere. Făcu o pauză şi mai luă o gură de sifon. Dar în ciuda a tot ceea ce s-a întâmplat, suntem totuşi în relaţii bune. Se poartă bine cu Kevin şi, de fapt, asta este tot ce mai vreau de la el acum.

Un vânt puternic se abătu asupra întregii bărci şi Garrett se asigură că ancora va ţine. Când se întoarse către Theresa, aceasta îi spuse:

— Gata. Acum este rândul tău. Mai spune-mi despre tine.

Garrett începu şi el la fel, cu începutul, povestindu-i despre copilăria pe care o petrecuse la Wilmington, ca singurul copil la părinţi. Îi povesti cum mama lui murise când el avea doisprezece ani, şi, pentru că tatăl lui era tot timpul plecat cu barca, putea afirma că el crescuse şi copilărise în preajma apei. Îi povesti despre anii de colegiu, sărind bineînţeles peste poveştile mai furtunoase care ar fi făcut-o pe Theresa să-şi facă o impresie greşită despre el, despre cum a fost şi când şi-a deschis magazinul şi, în general, despre cum îşi petrecea el zilele acum. Ciudat, dar nu adusese deloc vorba despre Catherine, ceea ce nu putea decât s-o mire pe Theresa.

Începu să se întunece şi ceaţa se lăsa încet-încet. Legănatul acela dulce al bărcii dădea o stare de linişte şi intimitate. Aerul proaspăt, briza care le mângâia chipurile şi mişcarea aceea uşoară a bărcii, toate la un loc împrăştiară acea stare de nervozitate care îi dominase mai devreme.

Mai târziu, Theresa încercă să-şi amintească când avusese ultima dată o astfel de întâlnire. Nici măcar o clipă nu simţise din partea lui Garrett vreo aluzie de a se mai întâlni cu ea pe viitor sau că s-ar fi aşteptat la ceva mai mult în seara aceea. Majoritatea bărbaţilor cu care se întâlnise în Boston păreau să împărtăşească acea atitudine conform căreia dacă făcuseră efortul de a ieşi să petreacă o seară plăcută în compania unei femei, li se cuvenea să primească ceva în schimb mai apoi. Era o atitudine adolescentină, dar, fără îndoială tipică – aşa că această schimbare pe care o întâlnise la Garrett era înviorătoare.

Când se aşternu iarăşi liniştea între ei şi niciunul nu mai spuse nimic, Garrett se lăsă pe

spate şi-şi trecu mâinile prin păr. Închisese ochii şi părea că savurează acea clipă de linişte numai pentru el. Intre timp, Theresa strânse farfuriile şi şervetelele şi le puse înapoi în coş pentru a nu le zbura vântul în ocean. Când se trezi din acel moment de visare, Garrett se ridică în picioare.

— Cred că e timpul să ne întoarcem, spuse cu un uşor regret că excursia se apropia de sfârşit.

Câteva minute mai târziu, barca se îndrepta înapoi, către port şi Theresa observă că vântul era mai puternic decât fusese mai devreme. Garrett stătea la timonă, conducând-o pe *Happenstance.* Theresa era lângă el, ţinându-se de balustradă şi rememorând întreaga conversaţie. Niciunul nu mai vorbi un timp şi Garrett se întreba de ce se simţea aşa de nesigur.

La ultima lor ieşire cu barca, Catherine şi Garrett vorbiră în linişte ore întregi, savurând şi masa pe care Catherine o pregătise. Marea era calmă şi legănatul plăcut al apei transmitea o stare de confort.

În noaptea aceea, târziu, după ce făcură dragoste, Catherine stătea întinsă alături de Garrett şi îl mângâia uşor pe piept, fără să spună nimic.

— La ce te gândeşti? o întrebă el într-un sfârşit.

— Mă gândeam că n-am crezut niciodată că am să pot iubi pe cineva aşa cum te iubesc pe tine, îi şoptise ea.

Garrett îi mângâie obrazul uşor, iar Catherine îl privea neîncetat.

— Nici eu nu am crezut că este posibil, răspunse el încet.

— Nu ştiu ce m-aş face dacă tu n-ai mai fi.

— Îmi promiţi ceva?

— Orice.

— Dacă vreodată are să mi se întâmple ceva, promite-mi că n-ai să rămâi singur şi te vei

căsători cu altcineva.

— Nu cred că aş mai putea iubi o altă femeie în afară de tine.

— Promite-mi, te rog.

Garrett răspunse târziu.

— Bine, dacă asta te face fericită, atunci îţi promit. Şi-i zâmbi tandru.

Catherine se ghemui şi se lipi de el.

— Sunt fericită, Garrett.

După ce se stinse amintirea aceea, Garrett îşi drese glasul şi o atinse pe Theresa pe umăr, pentru a o face atentă. Îi arătă cerul:

— Priveşte, îi spuse el, făcând tot posibilul să nu se simtă nimic în felul cum vorbea. Înainte de apariţia sextanţilor şi a busolei, oamenii se călăuzeau pe mare după stele, vezi, acolo este steaua polară. Întotdeauna ea arată nordul.

Theresa se uita pe cer.

— De unde ştii ce stea este?

— Există nişte repere pentru a găsi stelele. Vezi Carul Mare?

— Sigur.

— Imaginează-ţi Carul Mare asemenea unei linguri. Dacă tragi o linie dreaptă şi uneşti cele două stele care formează bolta lingurii, ele îţi vor arăta care e Nordul.

Theresa se uita către stelele pe care el i le arăta, amuzându-se de lucrurile care-l interesau pe Garrett. Toate erau legate de ocean – naviga, se scufunda, pescuia, ştia să citească în stele pentru a nu se rătăci pe mare – şi de dorinţa lui de a petrece cât mai mult timp singur.

Îşi luă mantaua albastră pe care o lăsase mai devreme lângă timonă şi o puse pe el.

— Istoria arată că fenicienii au fost poate cei mai mari exploratori ai oceanelor. În anul 600 înainte de Hristos, ei au afirmat că făcuseră o călătorie în jurul Africii, dar nimeni nu i-a crezut pentru că, la jumătatea călătoriei, nu mai văzuseră

Steaua Polară pe cer şi, la vremea respectivă, nu ştiuseră să explice fenomenul. Dar, într-adevăr, ei făcuseră înconjurul Africii.

— Cum aşa?

— Pentru că trecuseră în emisferă sudică. Aşa au demonstrat istoricii că fenicienii avuseseră dreptate. Până atunci nu se mai întâmplase niciodată un asemenea lucru sau, dacă se întâmplase, nu fusese menţionat nicăieri. Au trebuit să treacă aproape 2000 de ani pentru ca să se dovedească veridicitatea faptelor lor.

Ea dădea din cap, gândindu-se la acele călătorii îndepărtate. Se întreba de ce ea nu învăţase asemenea lucruri, şi se minuna de bărbatul acesta de lângă ea, care le cunoştea atât de bine. Îşi dădea seama de ce Catherine se îndrăgostise de el. Nu atât pentru că ar fi fost neobişnuit de atrăgător sau ambiţios sau fermecător, ci pentru o parte din toate astea şi pentru că îşi trăia viaţa într-un fel foarte propriu şi acesta era cel mai important lucru. Era ceva aparte şi straniu în modul în care se comporta, ceva foarte masculin. Şi asta îl făcea să se deosebească complet de restul bărbaţilor pe care-i cunoscuse Catherine.

Garrett se uită la ea pentru că nu-i mai răspunsese şi observă încă o dată cât era de încântătoare. În întuneric, chipul ei pal părea a fi nepământesc şi încercă să-şi imagineze cum ar fi fost să-şi plimbe mâna uşor pe obrazul ei. Scutură din cap şi încercă să-şi alunge imediat acel gând.

Însă nu putu. Briza nopţii îi adia în păr şi Garrett simţi ca şi cum ceva îl apăsa pe abdomen, de emoţie. Cât timp trecuse de când nu mai simţise aşa ceva? Era sigur că multă vreme. Dar nu-şi putea reprima ceea ce simţea acum, privind-o. Însă nu, nu era nici momentul, nici locul potrivit… poate că nu era nici persoana potrivită. În sufletul său, se întrebă dacă va fi vreodată ca înainte.

— Sper că nu te plictisesc, spuse el la un moment dat, forţându-se să pară calm. Întotdeauna mi-au plăcut poveştile de genul acesta.

Ea îl privi şi-i zâmbi.

— Nu. Nici vorbă. Mi-a plăcut povestea, numai că mă gândeam la oamenii aceia, prin ce au trecut ei; cred că nu este uşor să încerci să pătrunzi lucrurile complet necunoscute.

— Nu. Nu este uşor, adăugă el, gândindu-se că Theresa aproape că-i citise gândurile.

Începură să distingă prin ceaţă licăritul luminilor din port. *Happenstance* plutea încet, dusă de valuri şi se apropia de intrarea în golf. Theresa se uită în spate după lucrurile ei. Jacheta era aruncată undeva într-un colţ, lângă cabină. Se gândi să n-o uite când va ajunge în port.

Chiar dacă el îi spusese că nu se mai plimbase cu nimeni în afară de ea şi Catherine, Theresa se întrebă dacă era adevărat şi, dacă era aşa cum spunea el, ce însemna asta? Ştia că o urmărise îndeaproape toată seara, deşi el nu voise să pară evident. Chiar dacă era curios să cunoască mai multe despre ea, nu lăsase nimic să se vadă. Nu insistase să afle lucruri pe care ea nu ar fi vrut să le spună, nu o întrebase dacă acum avea pe cineva. Nu făcuse absolut nimic din ce ar fi putut s-o determine să creadă că simţea ceva mai special pentru ea. Se purtase ca şi cu orice altă persoană faţă de care ar fi manifestat un interes superficial.

Garrett răsuci un buton şi deodată nişte luminiţe multe şi mici se revărsară asupra bărcii. Nu-şi puteau distinge chipurile prea bine, dar era suficientă lumină pentru a fi văzuţi de celelalte ambarcaţiuni. Garrett arătă cu mâna înspre întuneric.

— Intrarea este acolo, între lumini, şi răsuci de cârmă în direcţia aceea. Pânzele fremătară şi traversa se înclină, după care reveni la poziţia originală.

— Deci, întrebă el, cum ţi-a plăcut prima plimbare cu barca?

— Mi-a plăcut. A fost minunat.

— Îmi pare bine. Nu a fost o călătorie în emisfera sudică, dar a fost tot ce-am putut să fac.

Stăteau unul lângă celălalt, gânditori. În întuneric apăru o altă barcă cu pânze, cam la un sfert de milă depărtare de ei. Şi aceasta mergea tot în port. Lăsându-i spaţiu suficient pentru voltă, Garrett se uită în toate părţile pentru a se asigura că nu mai venea nimic. Theresa observă că ceaţa se îndesise şi nu se mai putea vedea nimic în zare.

Se întoarse spre el şi văzu că avea părul dat pe spate, din cauza vântului. Impermeabilul îi ajungea până la jumătatea coapsei şi era descheiat. Arăta purtat şi puţin uzat, ca şi cum l-ar fi avut de ani de zile. Îl făcea să arate mai solid decât era în realitate şi această imagine avea să-i rămână în memorie pentru totdeauna.

În drumul înspre port, Theresa se gândi că nu aveau să se mai vadă niciodată. În câteva minute urmau să ajungă în port şi îşi vor lua la revedere. Se îndoia la gândul că Garrett avea s-o întrebe dacă va mai ieşi cu el şi altă dată şi ea n-avea de gând să-l întrebe. Oricum, ştia că nu era cel mai potrivit lucru.

Se întorceau în golf şi păstrară acelaşi drum de la venire. Garrett conducea barca pe mijloc şi Theresa observă că în apă erau nişte triunghiuri care formau ca o cale pe care trebuia s-o păstrezi. În acelaşi loc în care mai devreme ridicaseră pânzele, le lăsă în jos acum, cu aceeaşi putere şi încordare cu care condusese barca în seara aceea. Porni motorul şi în câteva minute trecură de bărcile care erau ancorate şi ajunseră la docul lui. Theresa rămase pe punte până când Garrett sări din barcă şi o legă pe *Happenstance* de mal.

Îşi luă coşul şi jacheta de la pupa bărcii, însă se opri o clipă, gândindu-se. Cu mâna rămasă liberă, îndesă jacheta sub perna unui scaun de pe

punte şi, când Garrett o întrebă dacă totul era în ordine, îşi drese glasul şi-i spuse:

— Îmi luam lucrurile.

Coborând din barcă, Garrett se oferi să o ajute şi simţi din nou acea putere a mâinilor lui pe care o ghicise mai devreme.

Se priviră o clipă, întrebându-se amândoi ce avea să urmeze. Garrett se deplasă înspre barcă.

— Trebuie să o încui pe timpul nopţii şi asta o să-mi ia ceva vreme, spuse el şi Theresa aprobă.

— M-am gândit că vei spune asta.

— Dar întâi pot să te conduc la maşină?

— Sigur, spuse ea şi porniră, unul alături de celălalt, pe malul docurilor. Când ajunseră la maşină, Theresa începu să bâjbâie în coş după chei şi, după ce le găsi, descuie uşa.

— Aş vrea să-ţi spun încă o dată că m-am simţit foarte bine.

— Şi eu la fel.

— Ar trebuie să te obişnuieşti să ieşi mereu însoţit, nu singur. Le-ai face o mare bucurie celor care ar merge cu tine.

— Am să mă gândesc, răspunse el cu un zâmbet forţat.

Privirile lor se întâlniră, pentru o clipă o văzu pe Catherine în întuneric.

— Ar fi bine să mă întorc, spuse el repede, puţin stingherit. Mâine trebuie să mă trezesc devreme. Neştiind ce altceva să facă, Garrett îi întinse mâna.

— Mi-a părut bine să te cunosc, Theresa. Sper să ai o vacanţă plăcută în continuare.

Faptul că dăduse mâna cu el i se păru puţin ciudat după seara pe care o petrecuseră împreună, dar ar fi surprins-o orice alt gest pe care Garrett l-ar fi făcut.

— Îţi mulţumesc pentru tot. Şi mie mi-a făcut plăcere să te cunosc.

Se aşeză la volan şi răsuci cheia în contact. Garrett îi închise portiera şi mai stătu puţin până

porni motorul. Aruncându-i un ultim zâmbet, îşi potrivi oglinda retrovizoare şi dădu încet înapoi. În timp ce Theresa ieşea din port Garrett îi făcu cu mâna. Aşteptă să se îndepărteze, apoi se întoarse la docuri, întrebându-se de ce se simţea aşa de neliniştit.

Douăzeci de minute mai târziu, în timp ce Garrett îşi încheiase treaba pe *Happenstance,* Theresa intră în camera de la hotel. Îşi aruncă lucrurile pe pat şi se duse la baie. Se spălă cu apă rece pe faţă şi se spălă pe dinţi înainte de a se pregăti de culcare. Apoi se aşeză în pat, cu lampa de pe noptieră aprinsă, şi închise ochii, gândindu-se la Garrett.

David ar fi procedat cu totul altfel dacă ar fi mers cu el la o plimbare cu barca. Ar fi încercat toată seara să-şi construiască acea imagine încântătoare – „Am luat din întâmplare nişte vin, vrei să-ţi torn un pahar?“ – şi bineînţeles că ar fi vorbit un pic mai mult despre el. Dar ar fi fost subtil – David ştia să anticipeze momentul în care destăinuirile începeau să semene a aroganţă – şi şi-ar fi luat toate măsurile să nu facă această greşeală atât de curând.

Dacă n-ai fi avut ocazia să-l cunoşti mai bine, n-aveai cum să înţelegi că el se pricepea să-şi orchestreze un plan în aşa fel încât să facă cea mai bună impresie. La Garrett se vedea foarte clar că totul era natural, el nu-şi juca rolul şi tocmai acest lucru o intriga. Dar ceea ce făcuse ea, era oare bine? Nu era sigură. Încă i se părea că tot ceea ce făcuse venea din altă parte, că gesturile ei urmăreau ceva şi nu-i plăcea deloc în postura aceasta.

Dar faptul era consumat. Luase o decizie şi nu mai era cale de întoarcere acum. Stinse lampa şi după ce se obişnui cu întunericul, privi prin fâşia de fereastră care se vedea dintre draperii. Era lună nouă şi o rază de lumină străpunsese perdeaua, luminând o porţiune mică de pe pat. Theresa privi

nemişcată pata aceea de lumină şi nu reuşi să se mai mişte în nicio parte; când trupul ei se relaxă în sfârşit, închise ochii şi adormi.

Capitolul 8

— Şi după aceea ce s-a întâmplat?

Jeb Blake se aplecase peste cana cu cafea, vorbind răguşit. La aproape şaptezeci de ani, era subţire şi înalt – aproape prea slab – iar chipul îi era brăzdat de riduri adânci.

Părul rar din cap era aproape alb, iar mărul lui Adam îi ieşea în afară ca o prună mică. Braţele îi erau tatuate şi asprite, acoperite de pete de soare, iar încheieturile degetelor îi rămăseseră umflate după ce ani de zile muncise la prinsul creveţilor. Dacă n-ar fi fost ochii, oricine l-ar fi privit, l-ar fi considerat fragil şi bolnav, deşi în realitate nici vorbă de aşa ceva. Încă mai muncea în fiecare zi, chiar dacă numai jumătate de normă, plecând de acasă înainte de răsăritul soarelui şi întorcându-se la amiază.

— Nu s-a mai întâmplat nimic. S-a urcat în maşină şi a plecat.

Răsucind prima ţigară din duzina pe care o fuma zilnic, Jeb Blake îşi aţinti fiul cu privirea. Ani de zile doctorul îi spusese că se sinucidea lent dacă nu se lăsa de fumat dar, pentru că doctorul murise la şaizeci de ani în urma unui atac de cord, bătrânul nu prea mai avea încredere în asemenea sfaturi medicale. După cum stăteau lucrurile, Garrett avea sentimentul că bătrânul avea să-l depăşească până şi pe el ca longevitate.

— Mă rog, o pierdere de vreme, nu crezi?

Garrett fu uimit de francheţea lui.

— Nu, tată, n-a fost deloc pierdere de vreme. M-am simţit foarte bine seara trecută. Mi-a venit

foarte uşor să discut cu ea şi mi-a făcut plăcere c-am avut-o alături de mine.

— Dar n-ai de gând s-o mai revezi.

Garrett sorbi din cafea şi scutură din cap.

— Mă îndoiesc. Cum am mai zis, a venit aici în vacanţă.

— Şi cât stă?

— Habar n-am. Nu m-am gândit s-o întreb.

— De ce?

Garrett se întinse după un alt pacheţel de lapte condensat pe care-l turnă în cafea.

— Da' pe tine ce te interesează aşa tare? Am ieşit în larg cu cineva şi m-am simţit foarte bine. Nu văd ce altceva ar mai fi de zis.

— Ba sigur că mai e.

— Cum ar fi?

— De pildă, întâlnirea de aseară ţi-a plăcut destul de mult ca să începi din nou să te vezi şi cu alte persoane.

Garrett se apucă să-şi amestece cafeaua, căzut pe gânduri. Deci asta era. Deşi se obişnuise cu interogatoriile tatălui de-a lungul anilor, în dimineaţa aceea n-avea deloc chef să reia aceeaşi discuţie veche.

— Tată, am mai discutat despre toate astea şi înainte.

— Ştiu, dar eu tot îmi fac griji pentru tine. În ultima vreme parcă petreci tot mai mult timp singur cuc.

— Da' de unde!

— Ba da, rosti bătrânul cu o blândeţe surprinzătoare, aşa faci.

— Tată, n-am chef să ne mai certăm acum.

— Nici eu. Am mai încercat tactica asta fără rezultate. Zâmbi. După câteva clipe de linişte, Jeb Blake încercă o altă abordare: Bun, ia spune-mi acum cum arată.

Garrett stătu să se gândească o clipă. Fără să vrea, se gândise la ea multă vreme înainte să se culce.

— Theresa? E atrăgătoare şi inteligentă. Şi fermecătoare, în felul ei.

— E singură?

— Aşa cred. E divorţată, şi nu prea cred c-ar fi venit aici dacă ar fi avut pe cineva.

Cât timp vorbi Garrett, bătrânul îi studie cu grijă expresia feţei. Când termină, se aplecă iar peste masă.

— O cam placi, nu?

Privindu-şi tatăl drept în ochi, Garrett îşi dădu seama că n-avea cum să-i ascundă adevărul.

— Mda, mi-a plăcut de ea. Dar, cum am mai spus, probabil că nici n-o s-o mai văd a doua oară. Habar n-am pe unde stă şi e foarte posibil să plece acasă chiar azi.

Bătrânul îşi privi fiul cu atenţie înainte să-i pună următoarea întrebare:

— Dar dacă ar mai fi aici şi tu ai şti unde stă, ţi-ar plăcea să te mai vezi cu ea?

Garrett întoarse capul fără să răspundă, dar Jeb întinse mâna peste masă ca să-l prindă de braţ. Chiar şi la şaptezeci de ani, tot avea mâini puternice, strânsoarea mâinii lui îi atrase atenţia lui Garrett.

— Au trecut de atunci trei ani, băiete. Ştiu c-ai iubit-o, dar acum trebuie s-o laşi să se odihnească în pace. Cred că-ţi dai seama, nu? Trebuie să fii în stare să te desprinzi de ea.

Garrett nu răspunse imediat.

— Da, tată, ştiu. Dar nu e aşa uşor.

— Nimic din ce merită cu adevărat nu e vreodată uşor. Să nu care cumva să uiţi.

Câteva minute mai târziu îşi terminară cafelele. Garrett aruncă pe masă câţiva dolari şi ieşi din restaurant după bătrân, îndreptându-se spre camioneta din parcare. Când ajunse la magazin, mintea îi era ocupată de o duzină de gânduri. Incapabil să se concentreze la toate hârtiile pe care trebuia să le rezolve, se decise să meargă la docuri ca să lucreze la motorul pe care începuse să-l

repare cu o zi înainte. Deşi trebuia neapărat să stea şi la magazin să rezolve problemele pe ziua aceea, pe moment simţea nevoia de puţină singurătate.

*
*   *

Garrett scoase din spatele camionetei cutia de scule şi o cără până la barca pe care o folosea la lecţiile de scufundare. O veche Boston Whaler, era destul de mare ca să poată duce opt studenţi plus tot echipamentul necesar pentru scufundări.

Munca la motor îi lua multă vreme, dar nu era dificilă, şi deja luase un avans bun cu o zi înainte. În vreme ce scotea carcasa motorului, se gândea la conversaţia pe care o avusese cu tatăl lui. Desigur, bătrânul avea mare dreptate. N-avea niciun afurisit de motiv să continue să se simtă vinovat, dar – avându-l drept martor chiar pe Dumnezeu – nici nu ştia cum să înceteze. Catherine însemnase totul pentru el. Era destul să-l privească ca să-l facă să simtă că totul în lume era în bună rânduială. Iar atunci când zâmbea… Doamne, era ceva ce nu mai văzuse la nimeni altcineva. Şi ceva aşa minunat să-i fie răpit… pur şi simplu nu era drept. De ce, dintre toţi oamenii, tocmai ea? Şi de ce el? Luni de zile zăcuse noaptea în pat, întrebându-se „Dar dacă?“ Dar dacă ea ar fi aşteptat o secundă mai mult înainte să traverseze strada? Dacă ar mai fi întârziat amândoi la micul dejun pentru câteva minute? Dar dacă ar fi mers cu ea în dimineaţa aceea, în loc să plece direct spre magazin? O mie de astfel de întrebări şi tot nu putea înţelege ceva din tot ce se petrecuse, aşa cum nu pricepuse nici atunci.

Încercând să-şi limpezească mintea, se concentră la ceea ce avea de făcut. Scoase şuruburile care ţineau carburatorul, după care-l scoase din motor. Începu să-l desfacă cu grijă, asigurându-se că nicio piesă nu era prea veche sau

stricată. Nu era convins că acolo se afla sursa problemelor lui, deşi voia să se uite mai bine ca să fie sigur.

Soarele se înălţa pe cer în vreme ce el continua să muncească, şi pe când îşi ştergea fruntea asudată, îşi aminti că ieri, cam pe la aceeaşi oră, o văzuse pe Theresa mergând pe doc spre *Happenstance.* Îi atrăsese atenţia imediat doar pentru că venise singură. Femeile care arătau ca ea nu veneau acolo neînsoţite aproape niciodată. De regulă îi aveau alături pe domnii bogaţi şi bătrâni care aveau iahturile andocate în cealaltă parte a portului. Când ea se oprise lângă vasul lui, fusese oarecum surprins, deşi se aşteptase să se oprească măcar o clipă înainte să plece mai departe spre destinaţia ei. Cam aşa procedau majoritatea oamenilor. Dar, după ce-o mai urmărise o vreme, îşi dăduse seama că venise până acolo special pentru *Happenstance,* şi, după felul în care se învârtea pe acolo, îi fusese evident că mai voia şi altceva.

Stârnit de curiozitate, se dusese acolo ca să vorbească cu ea. În clipa aceea nu observase, dar seara, când pregătise vasul pentru noapte, îşi dăduse seama că fusese ceva deosebit în felul în care-l privise prima dată. Ca şi cum ar fi recunoscut la el ceva ce, de regulă, era îngropat undeva în străfundul sufletului ei. Mai mult, avusese impresia că ea ştia despre el mai multe decât pretindea.

Scutură din cap, ştiind că era o aiureală. Ea singură îi spusese că citise articolele de la magazin – poate de acolo şi privirea ciudată. Se gândi o clipă, apoi ajunse la concluzia că asta trebuia să fie. Era sigur că n-o mai întâlnise înainte – şi-ar fi amintit mai mult ca sigur o femeie ca ea – şi, în afară de asta, ea venise în vacanţă tocmai de la Boston. Era singura explicaţie plauzibilă pe care o găsise, dar chiar şi aşa, era ceva care parcă nu se potrivea în întreaga situaţie.

Deşi nu conta.

Ieşiseră împreună în larg, se simţiseră bine, după care îşi luaseră rămas bun. Aici se încheiase totul. Şi, după cum îi spusese şi tatălui său, nici dacă ar fi vrut, tot n-avea de unde s-o ia. În clipa aceea ea poate că deja o pornise înapoi spre casă, sau avea să plece în câteva zile, iar el avea o mie de lucruri de rezolvat numai în acea săptămână. Vara era sezonul potrivit pentru lecţiile de scufundare, iar el avea deja elevi pentru fiecare weekend până la finele lui august. Nu avea nici timpul nici energia să sune pe la toate hotelurile din Wilmington ca s-o găsească, şi, chiar dacă ar fi dat peste ea, ce anume să-i spună? Ce ar fi putut să-i spună, fără să pară ridicol?

Cu aceste întrebări în minte, continuă să lucreze la motor. După ce descoperi şi înlocui o pompă fisurată, instală la loc carburatorul şi carcasa motorului. Îl porni de probă. Cum suna mult mai bine, eliberă barca de parâme şi o scoase pentru un tur de probă în larg. Încercă toate vitezele, porni şi opri motorul de mai multe ori, şi, când se declară mulţumit, patruzeci de minute mai târziu, reveni la docuri. Mulţumit că totul durase mai puţin decât crezuse, îşi strânse uneltele, cutia o puse la loc în spatele camionetei, apoi se întoarse la Island Diving.

Ca de obicei, pe birou erau o mulţime de hârtii de rezolvat, aşa că se apucă să le treacă în revistă. Majoritatea erau formulare pentru comenzi, deja completate, pentru diverse lucruri necesare la magazin. Erau şi câteva note de plată şi, după ce se aşeză pe scaun, le verifică şi pe acestea.

Puţin înainte de unsprezece termină aproape tot ce avusese de făcut, aşa că ieşi în faţa magazinului. Ian, unul dintre angajaţii lui sezonieri, tocmai vorbea la telefon atunci când ieşi el din birou şi, cum îl văzu, îi dădu trei foi de hârtie. Primele două erau din partea furnizorilor şi,

după mesajele trecute acolo în grabă, se părea că se făcuseră nişte încurcături cu ultimele comenzi. Altă belea pe care trebuia s-o rezolve, cugetă Garrett, pornind înapoi spre birou.

Cel de-al treilea mesaj îl citi în timpul mersului şi, când îşi dădu seama din partea cui era, se opri deodată. După ce se asigură că nu era vorba de o greşeală, intră în birou şi închise uşa în urma lui. Formă numărul şi ceru interiorul scris pe hârtie.

Theresa Osborne citea ziarul când sună telefonul şi răspunse de-abia după cel de-al doilea apel.

— Bună, Theresa, Garrett la telefon. Am primit un mesaj că ai sunat.

Theresa părea mulţumită să-i audă glasul.

— Oho, bună, Garrett. Mulţumesc că m-ai sunat. Ce mai faci?

Auzindu-i glasul, amintirile din seara precedentă îi invadară mintea. Surâzând în sinea lui, încercând să-şi imagineze cum arăta ea stând în camera de la hotel.

— Bine, mulţumesc. Mă ocupam de nişte hârtii când am primit mesajul să te sun. Cu ce pot să te ajut?

— Păi, seara trecută mi-am lăsat haina pe vas şi mă întrebam dacă nu cumva ai găsit-o.

— N-am găsit-o, dar nici nu m-am uitat după aşa ceva. Ai lăsat-o în cabină?

— Nu sunt sigură.

Garrett tăcu o clipă.

— Ei bine, atunci lasă-mă să dau o fugă până acolo şi să arunc o privire. Te sun după aceea ca să-ţi spun dacă am găsit-o sau nu.

— Nu e prea mare deranjul?

— Deloc. Nu durează mai mult de câteva minute. Te mai găsesc la hotel?

— Cred că da.

— S-a făcut, te sun puţin mai încolo.

Garrett îi spuse la revedere şi plecă din magazin, mergând repede spre port. După ce urcă pe *Happenstance,* descuie uşa cabinei şi coborî. Negăsind haina, se întoarse şi privi atent pe punte, descoperind-o în cele din urmă lângă pupă, parţial ascunsă de una dintre pernele banchetei. O luă, o controlă să nu se fi pătat şi reveni la magazin.

Întors în birou, formă numărul notat pe hârtie. De această dată Theresa răspunse la primul apel.

— Garrett sunt. Ţi-am găsit haina.

Theresa părea uşurată.

— Mulţumesc. Apreciez efortul.

— Niciun fel de problemă.

Theresa rămase tăcută o clipă, de parcă ar fi încercat să se hotărască ce să facă mai departe. În cele din urmă rosti:

— Poţi s-o ţii la tine? Aş putea ajunge la magazin în douăzeci de minute ca s-o iau.

— Cu mare plăcere, răspunse el. După ce închise, Garrett se lăsă pe spate în scaun, gândindu-se la ceea ce tocmai se întâmplase. Deci n-a plecat încă din oraş, cugetă, şi o s-o revăd. Deşi nu pricepea cum de putuse să îşi uite haina când nu avusese prea multe lucruri la ea, ceva îi era foarte clar: Se bucura sincer că se întâmplase aşa.

Deşi, desigur, nu conta absolut deloc.

*
* *

Theresa apăru douăzeci de minute mai târziu, îmbrăcată într-o pereche de pantaloni scurţi şi o bluză cu decolteu generos şi fără mâneci, care-i punea în evidenţă silueta. Când intră în magazin, atât Garrett cât şi Ian se holbară câteva clipe la ea, înainte să fie descoperiţi. Când Theresa îl zări în cele din urmă, îi zâmbi şi îl strigă, făcându-l pe Ian să-l privească pe Garrett cu sprâncenele ridicate de parcă ar fi vrut să întrebe: „Ce anume nu mi-ai

spus despre asta?“ Garrett îl ignoră şi o porni spre Theresa cu haina în mână. Ştia că Ian nu avea să-i scape din ochi pentru ca apoi să-l bată la cap mai târziu, deşi el n-avea de gând să spună absolut nimic.

— E ca nouă, rosti el, oferindu-i haina atunci când ajunse destul de aproape de ea. Înainte de venirea ei, Garrett îşi spălase mâinile de unsoare şi se schimbase într-unul dintre tricourile pe care le avea magazinul la vânzare. Nu era ceva deosebit, dar oricum arăta mai bine decât înainte. Cel puţin acum era curat.

— Îţi mulţumesc că ai căutat-o, îi zise ea, şi strălucirea din ochii ei, care-l atrăsese aşa de mult cu o zi înainte, îşi făcu iar efectul. Absent, începu să-şi scarpine obrazul.

— Mi-a făcut plăcere. Bănuiesc că vântul a aruncat-o pe banchetă.

— Probabil, rosti ea, dând din umeri şi apoi aranjându-şi bluza care-i alunecase într-o parte. Garrett nu ştia dacă se grăbea, şi nu era sigur că voia s-o vadă plecând aşa de repede. Aşa că rosti cuvintele care-i trecură prin minte:

— M-am simţit foarte bine seara trecută.

— Şi eu la fel.

Theresa îl privi drept în ochi, făcându-l să-i zâmbească. Garrett nu mai ştia ce altceva să spună – trecuse prea multă vreme de când nu se mai aflase într-o asemenea situaţie. Deşi în general se descurca de minune cu clienţii şi cu străinii, situaţia aceea era cu totul altceva. Se pomeni mutându-şi greutatea de pe un picior pe altul, simţindu-se ca la şaisprezece ani. În cele din urmă, Theresa a fost cea care vorbi iar:

— Am sentimentul că ţi-am rămas datoare pentru timpul pe care l-ai pierdut pentru mine.

— Nu fi ridicolă. Nu-mi eşti datoare cu absolut nimic.

— Poate nu numai pentru că mi-ai recuperat haina, dar şi pentru seara trecută.

Garrett scutură din cap.

— Nu e cazul. M-am bucurat foarte mult că ai venit.

M-am bucurat foarte mult că ai venit. Cuvintele îi răsunau în minte imediat după ce le spusese. Cu numai două zile în urmă nu şi-ar fi închipuit că ar fi putut să le spună cuiva.

Undeva în spate, sună telefonul şi-l smulse din gânduri. Încercând să mai câştige timp, întrebă:

— Ai făcut drumul până aici numai pentru haină, sau aveai oricum de gând să te şi plimbi?

— Nu chiar. E aproape vremea prânzului, aşa că intenţionam să intru pe undeva să gust ceva. Îl privi aşteptând. Ceva recomandări?

Garrett se gândi un moment înainte să-i răspundă.

— Mie-mi place la Hank's, în jos lângă doc. Mâncarea este proaspătă şi priveliştea parcă nu-i de pe lumea asta.

— Dar unde anume?

El făcu semn peste umăr.

— La Wrightsville Beach. O iei pe podul care duce spre insulă şi o iei la dreapta. Nu se poate să-l ratezi – caută semnele docului. Restaurantul e chiar acolo.

— Ce fel de mâncare au?

— În general cu specific marin. Au creveţi foarte buni şi stridii, dar dacă ai chef de altceva, au şi burgeri şi altele asemenea.

Theresa aşteptă ca el să mai spună şi altceva, dar cum el continua să tacă, întoarse privirea spre fereastră. Rămase locului şi, pentru a doua oară în câteva minute, Garrett se simţi stânjenit în prezenţa ei. Ce naiba avea de-l făcea să se simtă aşa? În cele din urmă, adunându-se, rosti:

— Dacă vrei, îţi arăt eu unde e. Şi mie mi-e cam foame, şi te duc acolo cu plăcere, dacă nu te deranjează compania.

Theresa zâmbi.

— Mi-ar face mare plăcere, Garrett.

El păru uşurat.

— Camioneta mea e în spate. Vrei să mergi cu mine?

— Tu ştii drumul mai bine decât mine, răspunse ea, iar Garrett o conduse prin magazin până la uşa din spate. Mergând în urma lui în aşa fel încât să nu-i observe expresia, Theresa nu se putu abţine să nu zâmbească în sinea ei.

*

* *

Hank's se deschisese de când se construise docul şi era frecventat atât de localnici, cât şi de turişti. Sărăcuţ în ambianţă dar cu faimă bogată, semăna foarte bine cu restaurantele mici de pe docurile de la Cape Cod – podele de lemn crăpat de atâtea picioare pline de nisip, ferestre largi care se deschideau spre Atlantic, poze cu trofee de peşti pe pereţi. Într-o parte era uşa care ducea la bucătărie, iar Theresa văzu platouri cu fructe de mare de-abia scoase din apă încărcate pe tăvi mari, cărate de chelneri şi chelneriţe în pantaloni scurţi şi tricouri albastre cu emblema restaurantului pe ele. Mesele şi scaunele erau de lemn solid, decorate cu tot felul de desene făcute de sutele de foşti vizitatori. Acolo nu era nevoie să vii îmbrăcat elegant, iar Theresa observă că majoritatea oamenilor de pe la mese arătau de parcă făcuseră plajă toată dimineaţa.

— Crede-mă, îi zise el în vreme ce se îndreptau spre o masă, mâncarea este excelentă, indiferent de cum arată localul.

Se aşezară la o masă în colţ şi Garrett împinse la margine două sticle de bere goale, care nu fuseseră strânse. Meniul fusese aşezat între o serie de condimente care includeau ketchup, tabasco, sos tartar şi sos cocktail, toate în sticle de plastic, plus un alt sos pe sticluţa căruia scria simplu

Hank's. Ambalat în plastic ieftin, meniul nu mai părea să se fi schimbat de ani de zile. Privind în jur, Theresa observă că aproape fiecare masă fusese ocupată.

— E destul de aglomerat, rosti ea, aşezându-se mai comod.

— Întotdeauna e plin. Chiar înainte ca Wrightsville Beach să devină un punct de atracţie pentru turişti, restaurantul ăsta era o legendă. Nici nu poţi veni aici în serile de vineri sau sâmbătă, decât dacă eşti dispus să aştepţi cel puţin două ceasuri ca să prinzi o masă.

— Dar ce-i atrage aşa de mult pe oameni?

— Mâncarea şi preţurile. Hank primeşte în fiecare dimineaţă câte un transport proaspăt de peşte şi creveţi, iar tu poţi pleca de aici sătul şi lăsând pe masă doar zece dolari, în care incluzi şi bacşişul. Şi vreo două beri.

— Dar cum de reuşeşte?

— Din cauza numărului mare de clienţi, aşa cred. Cum am mai spus, restaurantul e mereu aglomerat.

— Atunci înseamnă c-am avut noroc c-am prins o masă.

— Mda, am avut. Dar am ajuns aici înaintea localnicilor, şi turiştii nu zăbovesc niciodată prea mult. Intră să mănânce ceva, repede, şi apoi aleargă din nou pe plajă.

Theresa mai aruncă o privire prin restaurant înainte să cerceteze meniul.

— Bun, tu ce mi-ai recomanda?

— Îţi plac specialităţile marine?

— Foarte mult.

— Atunci ia ton sau delfin. Sunt delicioase.

— Delfin?

Garrett începu să râdă.

— Nu Flipper. E vorba de peştele-delfin. Noi aşa-i spunem pe aici.

— Cred c-o să cer ton, îi zise ea, făcându-i cu ochiul, ca să fiu mai sigură.

— Adică mă crezi în stare să inventez aşa ceva?

Theresa începu să-l necăjească:

— Nu ştiu ce să cred. Nu uita că ne-am cunoscut de abia ieri. Nu te cunosc destul de bine ca să ştiu precis de ce eşti capabil şi de ce nu.

— Mă simt jignit, îi răspunse el pe acelaşi ton, făcând-o să râdă. Râse şi el, iar după o clipă tresări atunci când ea întinse mâna peste masă şi-i atinse uşor braţul. Brusc, realiză că şi Catherine făcea acelaşi gest când voia să-i atragă atenţia.

— Uită-te acolo, îi zise ea repede, făcând semn cu capul spre fereastră. Garrett întoarse capul. Pe doc era un bătrân care ducea în mână echipament de pescuit şi care părea perfect normal, excepţie făcând papagalul mare care-i stătea cocoţat pe umăr.

Garrett scutură din cap şi zâmbi, simţindu-i încă atingerea pe braţ.

— Avem parte de tot felul de oameni pe aici. Nu e chiar ca în California, dar stai să vezi cum va fi peste câţiva ani.

Theresa continua să privească cum omul cu pasărea pe umăr se îndrepta spre capătul docului.

— Ar trebui să-ţi iei şi tu un papagal ca să-ţi ţină de urât când ieşi în larg.

— Şi să-mi strice liniştea şi tihna? Aşa cum mă ştiu, probabil că afurisita de pasăre nici n-ar vorbi. Ar cârâi numai şi probabil că m-ar ciupi de ureche la prima schimbare a vântului.

— Dar ai arăta ca un pirat.

— Da, aş arăta ca un dobitoc.

— Uf, nu eşti deloc amuzant, zise Theresa, încruntându-se în joacă. După o clipă privi în jur. Deci, au pe cineva care să te servească, sau trebuie să mergi să-ţi prinzi singur prânzul şi apoi să-l găteşti?

— Yankei afurisiţi, mormăi el scuturând din cap, făcând-o iar să râdă şi să se întrebe dacă şi el se distra la fel de bine, bănuia că probabil aşa era.

Câteva momente mai târziu veni o chelneriţă care le luă comanda. Atât Theresa, cât şi Garrett cerură bere şi fata, după ce dădu comanda lor la bucătărie, reveni la masă cu două sticle.

— Fără pahare? se miră ea, după plecarea chelneriţei.

— Neh. Localul ăsta are stil.

— Acum văd de ce-ţi place aşa mult.

— E vreun comentariu cu privire la lipsa mea de bun gust?

— Numai dacă te simţi nesigur în privinţa asta.

— Acum ai început să vorbeşti ca un psihiatru.

— Nu sunt psihiatru, dar sunt mamă, ceea ce mă face un fel de expert în natura umană.

— Chiar aşa?

— Cel puţin asta îi spun mereu lui Kevin.

Garrett luă o duşcă de bere.

— Ai vorbit cu el astăzi?

Theresa dădu din cap şi luă un gât de bere.

— Doar câteva minute. Când am sunat se pregătea să plece spre Disneyland. Făcuse de dimineaţă câteva pase şi ca atare nu mai avea timp de vorbit. Oricum voia să fie printre primii la rând pentru circuitul Indiana Jones.

— Se distrează bine cu tatăl lui?

— Se distrează de minune. David a fost întotdeauna foarte bun cu el, iar acum cred că încearcă să compenseze cumva că nu-l poate vedea aşa de des. De câte ori se duce la el, Kevin se aşteaptă să aibă câteva aventuri excepţionale.

Garrett se uită la ea curios.

— Vorbeşti de parcă n-ai fi sigură.

Theresa ezită o clipă înainte să continue:

— Ei bine, sper numai ca asta să nu ducă mai târziu spre dezamăgire. David şi soţia lui şi-au întemeiat deja o familie şi au un copil, iar când bebeluşul o să crească, cred că o să le fie tot mai greu să petreacă ceva timp numai ei doi.

Garrett se aplecă uşor în faţă atunci când îi zise:

— E imposibil să-ţi fereşti copiii de dezamăgirile vieţii.

— Da, ştiu, pe cuvânt că da. Doar că… se opri, iar Garrett termină în locul ei:

— Dar e fiul tău şi nu vrei să-l vezi suferind.

— Exact. Pe sticla de bere se formaseră deja stropi mari de condens, iar Theresa se apucă să cojească eticheta. Din nou, acelaşi lucru pe care obişnuia să-l facă şi Catherine, iar Garrett, sorbi din bere şi încercă să-şi concentreze gândurile asupra conversaţiei.

— Nu văd ce aş putea să-ţi spun în afară de faptul că, dacă Kevin seamănă oarecum cu tine, atunci nu văd cum n-ar răzbi fără probleme mai departe.

— Ce vrei să spui?

Garrett dădu din umeri.

— Viaţa nu-i uşoară pentru nimeni – nici pentru tine. Ai avut deja partea ta de necazuri. Cred că dacă el te-a văzut pe tine trecând peste necazuri, va învăţa cum să se descurce şi el.

— Acum tu ai început să vorbeşti ca un psihiatru.

— Eu îţi spun numai ce-am învăţat cât am crescut. Tot uitându-mă la tata, am priceput că viaţa merge înainte indiferent de ce se întâmplă.

— Tatăl tău s-a mai recăsătorit?

— Nu, răspunse Garrett scuturând din cap. Cred că şi-a dorit asta de câteva ori, dar niciodată n-a ajuns să o şi facă.

Deci de aici ţi se trage, cugetă Theresa. Cum e tatăl, aşa şi fiul.

— El stă tot aici, în oraş? îl întrebă.

— Mda, tot aici. În ultima vreme ne-am văzut deseori, încercăm să ne întâlnim cel puţin o dată pe săptămână. Îi place să ştie că n-am călcat strâmb.

Theresa zâmbi.

— Toţi părinţii sunt la fel.

*
* *

Mâncarea sosi câteva minute mai târziu, iar ei îşi continuară conversaţia şi în timpul mesei. De această dată, Garrett vorbi mai mult decât ea, povestindu-i cum crescuse el în sud şi ce înseamnă asta, şi de ce n-ar pleca niciodată de acolo dacă ar putea. Îi mai povesti şi câteva aventuri din timpul scufundărilor sau al ieşirilor în larg. Ea îl asculta fascinată. În comparaţie cu poveştile pe care le spuneau bărbaţii din Boston – care se concentrau de obicei asupra succeselor reputate în afaceri – poveştile lui erau ceva cu totul nou pentru ea. Garrett îi vorbi despre miile de creaturi pe care le văzuse în timpul scufundărilor şi despre navigaţia pe o furtună neaşteptată şi care aproape că-i răsturnase vasul. O dată chiar fusese urmărit de un rechin cap-de-ciocan şi fusese nevoit să se ascundă chiar sub epava pe care o studia.

— Aproape c-am rămas fără oxigen până să pot urca din nou la suprafaţă, rosti el, scuturând din cap la această amintire.

Theresa îl privise cu mare atenţie cât vorbise, mulţumită că părea ceva mai relaxat faţă de seara de dinainte. Observase din nou aceleaşi lucruri pe care le văzuse şi cu o seară înainte – chipul prelung, ochii de un albastru deschis şi felul agil în care se mişca. În plus, acum când îi vorbea, o făcea energic, iar schimbarea era foarte plăcută. Parcă nu-şi mai cântărea cu grijă fiecare cuvânt pe care-l spunea.

Terminară prânzul – avusese dreptate, mâncarea fusese delicioasă – şi cerură a doua sticlă de bere în vreme ce ventilatoarele din tavan bâzâiau pe deasupra capetelor lor. Cum soarele se ridicase tocmai în înaltul cerului, restaurantul se încinsese, dar aglomeraţia nu slăbise. După ce

primiră nota de plată, Garrett puse banii pe masă şi-i făcu semn că venise vremea să plece.

— Mergem?

— Când vrei. Mulţumesc pentru prânz. A fost grozav.

Ieşind pe uşă, Theresa se aştepta ca Garrett să se întoarcă imediat la magazin, de aceea el izbuti s-o surprindă atunci când sugeră cu totul altceva.

— Ce-ai zice dacă am face o plimbare pe plajă? Pe lângă apă e ceva mai răcoare.

Cum ea încuviinţă, Garrett o conduse până într-o parte a docului şi începu să coboare scara, alături de ea. Treptele erau tocite şi acoperite de un strat de nisip, obligându-i să se ţină bine de balustrade în timpul coborârii. După ce ajunseră la plajă, se îndreptară spre apă, trecând pe sub doc. Umbra era plăcută în arşiţa miezului de zi, şi, când ajunseră aproape de zona cu nisip compact, se opriră amândoi să-şi scoată încălţările. În jurul lor erau zeci de familii tolănite pe prosoape sau zbenguindu-se în apă.

Începură să se plimbe tăcuţi, unul alături de celălalt, în vreme ce Theresa admira împrejurimile.

— Ai stat destul pe plajă de când eşti aici? o întrebă Garrett.

Theresa scutură din cap.

— Nu. De abia am venit alaltăieri. E prima dată când pun piciorul pe o plajă de aici.

— Şi cum ţi se pare?

— E frumos.

— Seamănă cu plajele din nord?

— Cu unele, dar apa de aici e mult mai caldă. N-ai fost niciodată pe coasta din nord?

— N-am ieşit niciodată din Carolina de Nord.

Theresa îi zâmbi.

— Ce mai călător!

El chicoti încântat.

— Poate că nu, dar n-am avut niciodată impresia c-am pierdut mare lucru din cauza asta. Îmi place aici şi nu cred să fie vreun alt loc mai

frumos ca ăsta. Şi nici n-aş vrea să mă aflu în altă parte. După câţiva paşi, o privi şi apoi schimbă subiectul.

— Cât ai de gând să stai în Wilmington?

— Până duminică. Luni trebuie să merg din nou la birou.

Încă cinci zile, se gândi el imediat.

— Mai cunoşti şi pe altcineva din oraş?

— Nu. Am venit aici singură.

— De ce?

— Am vrut să vizitez locurile. Am auzit multe lucruri frumoase despre oraşul ăsta şi am vrut să mă conving că e chiar aşa.

El încă nu se lămurise ce era cu ea.

— De obicei pleci de una singură în vacanţă?

— De fapt, e prima oară.

În faţa lor apăru o femeie care făcea jogging, alergând iute urmată de un labrador negru. Câinele părea istovit din cauza căldurii, şi limba îi cam atârna printre dinţi. Fără să ia în seamă starea câinelui, continua să alerge, în cele din urmă ocolind-o de aproape pe Theresa. Garrett se abţinu cu greu să nu-i zică câteva femeii atunci când trecu pe lângă ei, dar se gândi că nu era treaba lui.

Trecură câteva clipe înainte ca Garrett să deschidă iar gura.

— Pot să-ţi pun o întrebare cu caracter personal?

— Depinde de întrebare.

Se opri din mers şi culese din nisip câteva scoici care-i atrăseseră atenţia. După ce le învârti în palmă, i le dădu ei.

— Ai pe cineva în Boston?

Theresa luă scoicile chiar în vreme ce răspundea.

— Nu.

Aşa cum stăteau pe mal valurile slabe se loveau de picioarele lor. Deşi Garrett se aşteptase la un asemenea răspuns, tot nu înţelegea cum era

posibil ca o femeie ca ea să-şi petreacă singură serile.

— De ce nu? O femeie ca tine ar trebui să aibă de unde alege.

Ea zâmbi şi o porni mai departe la plimbare.

— Mulţumesc, eşti foarte drăguţ. Numai că nu e chiar aşa de simplu, mai ales când ai un fiu. Trebuie să ţin cont de foarte multe lucruri atunci când mă văd cu cineva. Tăcu o clipă. Dar tu? Ai pe cineva acum?

Garrett scutură din cap.

— Nu.

— Atunci e rândul meu să te întreb – de ce?

Garrett ridică din umeri.

— Cred că încă n-am întâlnit pe cineva cu care să doresc să întreţin relaţii regulate.

— Asta-i tot?

Venise momentul adevărului şi Garrett o ştia. Nu trebuia decât să-şi întărească spusele de dinainte şi cu asta ar fi încheiat. Dar, timp de câţiva paşi, nu spuse nimic.

Aglomeraţia de pe plajă se mai subţiase acum, că se îndepărtaseră de doc, şi singurul sunet constant era murmurul valurilor. Garrett zări un grup de pescăruşi, aflaţi pe marginea apei care deja începuseră să se împrăştie la apropierea lor. Soarele, aflat deasupra capetelor lor, strălucea pe nisip făcându-i să mijească ochii. Garrett nu se uită spre ea atunci când începu să vorbească, iar Theresa se apropie de el ca să-l audă mai bine.

— Nu, asta nu-i tot. Ca să fiu sincer, nici măcar n-am încercat să-mi caut pe cineva.

Theresa nu-l mai slăbea din priviri. El se uita drept înainte, de parcă ar fi încercat să-şi adune gândurile, deşi ea-i simţea foarte bine ezitările atunci când continuă:

— Mai este ceva ce nu ţi-am spus seara trecută.

Theresa simţi cum i se strângea stomacul, pentru că ştia exact ce avea să urmeze. Încercând

să pară neştiutoare, rosti numai:

— Da?

— Şi eu am fost căsătorit, îi mărturisi el. Vreme de şase ani. Se întoarse spre ea cu o expresie care o făcu să tresară. Dar soţia mea a murit.

— Îmi pare rău, murmură Theresa.

El se opri iar ca să culeagă scoici, doar că de această dată nu i le mai dădu Theresei. După ce le inspectă absent, aruncă una în valul care se pregătea să se spargă de mal. Theresa o urmări până când dispăru, înghiţită de apă.

— S-a întâmplat cu trei ani în urmă. De atunci, nu m-au mai interesat întâlnirile cu alte femei, ba nici nu m-am mai uitat la altele. Se opri o clipă, stânjenit.

— Cred că te simţi foarte singur uneori.

— Aşa e, dar încerc să nu mă gândesc prea mult la asta. Am multă treabă la magazin – e mereu ceva de făcut acolo – şi aşa zilele trec mai uşor. Până să-mi dau bine seama, s-a şi făcut ora de culcare, apoi a doua zi o iau de la capăt.

Când termină, o privi cu un zâmbet palid. Gata, o spusese. Ani de zile dorise să spună asta şi altcuiva decât lui taică-său, şi iată că ajunsese să-i mărturisească totul unei femei din Boston pe care de abia dacă o cunoştea. O femeie care fusese în stare să deschidă uşi pe care el singur le zăvorâse cu străşnicie.

Theresa rămase tăcută. Când el nu mai adăugă nimic, îşi luă inima în dinţi şi întrebă:

— Cum era?

— Catherine? Garrett simţi cum i se usca gâtul. Chiar vrei să ştii?

— Da, vreau, răspunse Theresa blând.

Garrett aruncă o altă scoică, adunându-şi gândurile. Cum putea el spera s-o descrie prin cuvinte? Cu toate astea, o parte din el dorea să încerce, dorea ca tocmai Theresa, dintre toţi

oamenii, să-l înţeleagă. În pofida lui, era tras înapoi în timp încă o dată.

— Hei, scumpule, îi zise Catherine, ridicând privirile din grădină. Nu te aşteptam acasă aşa devreme.

— A fost linişte la magazin în dimineaţa asta, aşa că m-am gândit să vin la prânz să văd cum te mai simţi.

— Mult mai bine.

— Crezi că gripa e de vină?

— Nu ştiu. Cred că am mâncat ceva ce nu mi-a priit. Cam la un ceas după ce ai plecat m-am simţit destul de bine ca să lucrez puţin în grădină.

— Văd şi eu.

— Cum ţi se par florile? îi făcu semn cu mână spre bucăţica de pământ la care lucrase.

Garrett admiră o clipă panseluţele proaspăt sădite în faţa verandei. Zâmbi.

— Arată grozav, dar nu crezi c-ar fi trebuit să laşi pământul în straturile de flori?

Catherine îşi şterse fruntea cu dosul mâinii şi se ridică, mijind ochii ca să-l vadă mai bine în lumina puternică a amiezii.

— Arăt chiar aşa de rău?

Genunchii îi erau negri din cauză că stătuse cu ei direct pe pământ, avea o dungă şi pe un obraz. Părul îi scăpase din coada de cal prost prinsă, iar chipul îi era roşu şi transpirat din cauza efortului.

— Arăţi perfect.

Catherine îşi scoase mănuşile şi le aruncă pe verandă.

— Nu sunt chiar perfectă, Garrett, dar mulţumesc. Gata, hai să-ţi fac ceva de mâncare. Ştiu că trebuie să te întorci la magazin.

Garrett oftă şi întoarse capul. Theresa îl privea, aşteptând. Începu să-i vorbească încet:

— Era aşa cum îmi doream eu. Era frumoasă şi fermecătoare, avea simţul umorului şi mă susţinea în tot ce făceam. Ne ştiam de mici copii – am fost împreună la şcoală. Ne-am căsătorit la un an după ce am absolvit Universitatea din Carolina de Nord. Am fost căsătoriţi vreme de şase ani înainte de accident şi au fost cei mai grozavi ani din viaţa mea. Iar de când mi-a fost luată… Se opri de parcă nu ar mai fi avut cuvinte. Nu ştiu dacă o să mă obişnuiesc vreodată cu gândul că am rămas fără ea.

După felul în care Garrett îi vorbise despre Catherine, Theresa suferi pentru el mai mult decât şi-ar fi imaginat. Nu numai glasul lui, dar şi expresia pe care o avusese pe chip înainte să înceapă să vorbească – de parcă ar fi fost sfâşiat între frumuseţea amintirilor şi durerea pe care i-o aduceau acestea. Deşi scrisorile fuseseră mişcătoare, nu o pregătiseră pentru aşa ceva. N-ar fi trebuit să aduc vorba, cugetă. Ştiam deja ce simţea pentru ea. N-avea niciun rost să-l pun să vorbească despre ceea ce a pierdut.

Dar aveai motive, auzi un glas interior. *Trebuia să-i vezi reacţia cu ochii tăi. Trebuia să afli dacă este gata să lase trecutul în urma lui.*

După câteva momente, Garrett aruncă distrat şi celelalte scoici.

— Îmi pare rău, rosti.

— De ce?

— N-ar fi trebuit să-ţi vorbesc despre ea. Sau aşa de mult despre mine.

— Nicio problemă, Garrett. Voiam să ştiu. Eu te-am întrebat, sau ai uitat?

— Nu voiam să sune totul aşa. Îi vorbea de parcă ar fi făcut ceva rău.

Reacţia Theresei a fost aproape instinctivă.

Se apropie de el şi-l prinse de mână. Ţinând-o în palmele ei, i-o strânse uşor. Când îl privi, îl văzu uimit, deşi nu încercă să-şi retragă mâna.

— Ai pierdut o soţie – ceva ce oamenii de vârsta ta nu au habar şi poate nici nu înţeleg. El îşi plecă ochii în vreme ce se chinuia să găsească vorbele potrivite. Sentimentele tale spun multe despre tine. Eşti genul de om care iubeşte pe cineva pentru totdeauna… Nu e un motiv de ruşine.

— Ştiu. Doar că au trecut trei ani…

— Într-o bună zi vei găsi iar pe cineva special. Oamenii care iubesc găsesc mereu pe cineva. Asta-i natura lor.

Îi strânse mâna, iar Garrett se simţi încălzit de gestul ei. Dintr-un motiv necunoscut, n-ar fi vrut ca ea să-i mai dea drumul vreodată.

— Sper să ai dreptate, rosti în cele din urmă.

— Am. Şi mă pricep la aşa ceva. Nu uita că sunt mamă.

Garrett începu să râdă, căutând să mai alunge o parte din tensiunea pe care o simţea.

— N-am uitat. Şi probabil că eşti şi o mamă bună.

Făcură cale întoarsă spre doc, ţinându-se mai departe de mână şi discutând despre ceea ce se petrecuse în ultimii trei ani. În timp ce se îndreptau spre camionetă şi apoi spre magazin, Garrett era mai tulburat ca niciodată. Evenimentele din ultimele două zile veniseră pe neaşteptate. Theresa nu mai era doar o străină, şi nu era doar o prietenă. Şi era foarte clar că el se simţea extrem de atras de ea. Dar în câteva zile avea să plece şi poate că era mai bine aşa.

— La ce te gândeşti? îl întrebă Theresa.

Garrett acceleră atunci când începură să traverseze podul spre Wilmington şi spre Island Diving. Haide, se îndemnă singur, spune-i ce-ţi trecea prin minte adineauri.

— Mă gândeam, zise în cele din urmă, uimindu-se singur, că, dacă nu ţi-ai făcut niciun plan pentru diseară, mi-ar plăcea să te invit la mine la cină.

Theresa zâmbi încântată.

— Speram să spui ceva de genul ăsta.

În drum spre magazin, Garrett încă se mai minuna de ce făcuse.

— Crezi că poţi veni la mine pe la opt? Mai am câteva lucruri de făcut şi nu cred să termin aşa de repede.

— E perfect. Unde stai?

— Pe Carolina Beach. O să-ţi dau toate indicaţiile când ajungem la magazin.

Lăsară camioneta în parcare şi Theresa îl urmă până în birou. El îi scrise adresa şi toate celelalte indicaţii pe o bucăţică de hârtie. Încercând să nu-şi arate tulburarea, îi zise:

— Nu cred să ai probleme ca să găseşti casa – oricum uită-te după camioneta mea, o las mereu în faţă. Dar, dacă ai ceva probleme, vezi că am trecut numărul de telefon chiar în josul foii.

După plecarea ei, Garrett căzu pe gânduri din cauza serii care-l aştepta. Cum stătea în birou, două întrebări nu-i dădeau pace, pentru că nu le găsea răspunsul. Prima, de ce se simţea aşa de atras de Theresa? Şi a doua, de ce avea deodată impresia c-o trăda pe Catherine?

Capitolul 9

Theresa petrecu restul după-amiezii explorând împrejurimile în vreme ce Garrett lucra la magazin. Pentru că nu cunoştea deloc Wilmington-ul, întrebă cum putea ajunge în centrul istoric al oraşului, unde petrecu câteva ceasuri colindând prin magazine. Majoritatea acestora fuseseră deschise special pentru turişti, găsi aici câteva lucruri care ar fi fost pe gustul lui Kevin, dar care pe ea n-o atrăgeau deloc. După ce-i cumpără câteva perechi de pantaloni scurţi pe care să-i poarte la întoarcerea din California,

reveni la hotel, gata pentru un pui de somn. Cum ultimele zile fuseseră foarte obositoare, adormi aproape imediat.

Garrett, pe de altă parte, traversa criză după criză. Imediat ce se întorsese la magazin primise un transport de echipamente noi, şi, după ce pusese deoparte tot ce nu-i trebuia, fusese obligat să sune la compania care le fabricase şi să aranjeze rambursarea echipamentelor în plus. După aceea, află că trei dintre cei care se înscriseseră la cursul de scufundători urmau să plece din oraş în acel weekend şi, ca atare, contramandaseră orele cu el. După ce verifică în grabă lista de aşteptare constată că suferise un eşec pe toată linia.

La şase şi jumătate, scoase un suspin de uşurare când închise, în sfârşit, magazinul. În drum spre casă se opri la băcănie ca să cumpere toate ingredientele necesare pentru cină. Ajuns acasă, făcu un duş şi se schimbă într-o pereche de pantaloni curaţi şi o bluză subţire de bumbac, apoi îşi luă o bere din frigider. Desfăcu sticla şi ieşi pe terasa din spatele casei, trântindu-se pe unul dintre scaunele de fier forjat. Se uită la ceas şi îşi dădu seama că trebuia să apară şi Theresa.

Garrett se afla tot pe terasă când auzi în fine murmurul unui motor dinspre stradă. Coborî de pe terasă şi dădu colţul casei exact la timp s-o vadă pe Theresa parcând maşina lângă bordură, chiar în spatele camionetei lui.

Când coborî din maşină, Garrett observă că, deşi era îmbrăcată în blugi, avea pe ea aceeaşi bluză pe care o purtase şi ceva mai devreme, aceea care-i sublinia aşa de bine silueta frumoasă. În vreme ce se apropia de el cu mişcări calme, zâmbindu-i cu căldură, Garrett îşi dădu seama că acum se simţea şi mai atras de ea decât fusese în timpul prânzului, ceea ce-l tulbură oarecum, dintr-un motiv pe care nici nu voia să-l admită.

O porni în direcţia ei, încercând să pară degajat, şi se întâlniră undeva la mijlocul

drumului. Theresa ţinea într-o mână o sticlă cu vin. Când ajunse în faţa ei, simţi o undă de parfum seducător, ceva nou la ea.

— Am adus nişte vin, rosti ea, dându-i sticla. M-am gândit că ne-ar prinde bine la cină. Tăcu o clipă, apoi continuă: Cum a fost după-amiaza?

— Agitată. Am avut clienţi până la închidere şi în plus a trebuit să rezolv şi toată hârţogăria. De fapt, nici eu n-am venit de prea multă vreme. O porniră împreună spre uşa din faţă. Mai bine spune-mi ce-ai făcut tu? Cu ce te-ai ocupat până acum?

— Până la urmă am tras un pui de somn, rosti ea pe un ton de glumă, făcându-l să râdă.

— Am uitat să te întreb mai devreme, dar ai chef de ceva cu totul special pentru cină?

— Tu ce plănuiai să faci?

— M-am gândit la nişte fripturi la grătar, apoi m-am întrebat dacă o să vrei să mănânci aşa ceva.

— Glumeşti? Ai uitat că am crescut în Nebraska? Îmi plac la nebunie fripturile, mai ales dacă sunt bine făcute.

— Atunci te aşteaptă o surpriză plăcută.

— Serios?

— Din întâmplare eu fac cele mai bune fripturi din lume.

— Nu te lauzi?

— Las' c-o să vezi tu, rosti el, iar ea râse melodios.

În vreme ce se apropiau de uşă, Theresa se uită pentru prima dată la casă cu ceva mai multă atenţie. Era destul de mică – numai parter şi de formă dreptunghiulară – cu pereţii laterali căptuşiţi cu lemn de pe care vopseaua începuse să se scorojească în mai multe locuri. Spre deosebire de celelalte case din Wrightsville Beach, cea din faţa ei era aşezată direct pe pământ. Când îl întrebă de ce nu fusese ridicată pe piloni ca şi celelalte, el îi povesti că cea din faţa lui fusese clădită înainte să

fi intrat în vigoare regulile pentru construcţiile sigure împotriva uraganelor.

— Acum, casele trebuie ridicate pe piloni pentru ca valurile mari de flux şi cele de furtună să poată trece fără probleme pe sub structurile principale, fără să le afecteze. Probabil că viitorul uragan mai mare va duce casa asta veche în mijlocul oceanului, dar până acum am avut noroc.

— Şi nu-ţi faci probleme din cauza asta?

— Nu prea. Nu e mare lucru de capul ei, acesta fiind şi unicul motiv pentru care mi-am putut permite s-o cumpăr. Cred că fostul proprietar se săturase de tot stresul în care intra de fiecare dată când se stârnea vreo furtună prin Atlantic.

Urcară treptele crăpate ale verandei şi intrară în casă. Atenţia Theresei fu atrasă imediat de panorama care se deschidea în faţa ei din salonul încăpător. Ferestrele largi, din podea până la tavan, se întindeau pe toată lungimea peretelui din spatele casei, dând spre terasă şi spre plaja Carolina.

— Priveliştea e de-a dreptul incredibilă, murmură ea uimită.

— Nu-i aşa? Deşi stau aici de câţiva ani, tot nu m-am săturat de ea.

Pe-o latură a camerei, unde fusese ridicat un şemineu mare, se aflau şi o duzină întreagă de fotografii subacvatice. Theresa se îndreptă spre ele.

— Te superi dacă arunc şi eu o privire în jur?

— Nu, deloc. Oricum trebuie să scot grătarul şi să-l curăţ puţin.

Garrett dispăru în spatele uşii glisante de sticlă, undeva pe terasă.

După plecarea lui, Theresa admiră timp de câteva momente fotografiile, apoi porni să facă turul casei. Ca toate casele de pe plajă, nici aceasta nu făcea excepţie, neputând găzdui în spaţiul mic mai mult de doi oameni. Nu exista decât un singur dormitor a cărui uşă se deschidea direct în salonul cel mare, şi, ca şi acesta, avea un întreg perete

format numai din geamuri mari care dădeau spre plajă. Partea din faţa casei – cea care dădea spre stradă – era împărţită într-o bucătărie, un fel de mică sufragerie deschisă şi o baie. Deşi totul era foarte curat, casa arăta de parcă nu mai fusese renovată de ani de zile.

Întorcându-se în salon, se opri în pragul dormitorului şi aruncă o privire înăuntru. Observă imediat că pereţii fuseseră şi ei decoraţi cu fotografii făcute sub apă. În plus, deasupra patului era agăţată o hartă mare a coastei Carolinei de Nord pe care fuseseră marcate locurile a peste cinci sute de naufragii. Coborî privirile spre noptieră şi observă fotografia înrămată a unei femei. Asigurându-se că Garrett era încă afară, ocupat cu grătarul, intră în dormitor ca să se uite mai bine la fotografie.

Catherine avusese probabil vreo douăzeci şi cinci de ani când murise. Ca şi fotografiile de pe pereţi, şi cea de pe noptieră părea făcută de Garrett, iar Theresa se întrebă dacă o înrămase înainte sau după accident. O ridică de pe noptieră ca s-o vadă mai bine şi constată că femeia fusese frumoasă – ceva mai scundă decât ea – cu păr blond şi lung, revărsat peste umeri. Deşi fotografia părea uşor granulată, probabil o copie mărită a uneia mai mici, tot putea vedea bine ochii Catherinei. De un verde adânc, aproape felini, care-i dădeau un aer exotic, păreau s-o privească ţintă. Puse fotografia la loc, asigurându-se că o aşezase în acelaşi unghi de dinainte. Se întoarse cu sentimentul că ochii aceia verzi continuau s-o urmărească.

Ignorând strania senzaţie, Theresa se privi în oglinda mare de deasupra comodei. Deşi era uimitor, în toată casa nu mai descoperi decât încă o fotografie în care apărea Catherine. Una în care era alături de Garrett, amândoi zâmbeau larg de pe puntea lui *Happenstance.* Pentru că ambarcaţiunea părea renovată, putea presupune că poza aceea

fusese făcută cu numai câteva luni înainte de moartea ei.

Ştiind că el putea intra în casă în orice clipă, ieşi din dormitor simţindu-se oarecum vinovată că-i încălcase intimitatea. Se îndreptă spre uşa glisantă care ducea spre terasă şi-o dădu în lături. Garrett, care tocmai curăţa grilajul grătarului, îi zâmbi când o auzi ieşind. Theresa străbătu terasa şi se urcă pe balustradă, picior peste picior, alături de locul în care el îşi vedea de treabă.

— Tu ai făcut toate fotografiile de pe pereţi? îl întrebă.

Garrett îşi dădu părul din ochi cu dosul mâinii.

— Mai demult, îmi luam aparatul de fotografiat la fiecare scufundare. Majoritatea pozelor le-am pus prin magazin, dar, pentru că erau aşa de multe, m-am gândit să aduc şi aici.

— Par făcute de un profesionist.

— Mulţumesc. Eu cred că această calitate la care te referi tu este în relaţie directă cu cantitatea în care le-am făcut eu. Să le vezi pe alea care n-au ieşit, după aia discutăm.

Câtă vreme vorbise, Garrett studiase cu atenţie grilajul. Deşi rămăsese ars în unele locuri, părea bun de folosit iar, aşa că îl puse cu grijă deoparte. Se întinse apoi după punga de cărbuni pe care se apucă să-i aşeze meticulos în măruntaiele grătarului vechi de mai bine de treizeci de ani, pipăindu-i apoi cu mâna ca să se asigure că se aşezaseră uniform. Adăugă după aceea şi petrol lampant, având grijă să îmbibe fiecare cărbune în parte.

Văzându-l, Theresa rosti iar pe un ton de glumă:

— Să ştii că acum există şi grătare cu propan.

— Ştiu, dar mie-mi place să fac friptura aşa cum se făcea în copilăria mea. Să faci ceva pe un grătar cu propan e ca şi cum ai găti ceva pe aragaz, în casă.

Theresa îi zâmbi.

— Iar tu deja mi-ai promis cea mai grozavă friptură din viaţa mea.

— Şi exact asta ai să primeşti. Crede-mă.

Termină cu sticla de gaz, pe care o aşeză la fel de grijuliu lângă punga de cărbuni.

— Îl mai las puţin aşa. Vrei ceva de băut?

Theresa se gândi o clipă, apoi întrebă:

— Ce ai?

Garrett îşi drese glasul.

— Bere, suc sau vinul pe care l-ai adus.

— Mai bine bere.

Garrett puse sticla cu gaz şi cărbunii într-un cufăr vechi, marinăresc, aflat pe marginea terasei, după care îşi scutură bine nisipul de pe tălpi şi intră în casă, lăsând uşa glisantă deschisă.

Câtă vreme lipsi el, Theresa se întoarse să privească de-a lungul plajei. Acum, că soarele mai avea puţin şi asfinţea, majoritatea oamenilor plecaseră, iar cei câţiva rămaşi ori făceau jogging, ori se plimbau. Deşi plaja nu mai era aglomerată, prin faţa terasei se perindară mai bine de o duzină de oameni.

— Nu te-ai săturat să treacă veşnic cineva prin faţa ta? îl întrebă când îl văzu revenind.

Garrett îi întinse berea.

— N-aş zice. Şi aşa nu prea stau pe acasă. Când mă întorc eu, de obicei plaja este gata pustie. Iar pe timp de iarnă, nu vezi picior de om pe aici.

O clipă Theresa şi-l imagină stând singur pe terasă, privind apa, mereu de unul singur. Garrett scoase din buzunar o cutie de chibrituri. Aprinse cărbunii, sărind în lături atunci când flăcările se înălţară. Briza uşoară făcea focul să danseze în cercuri.

— Gata, acum că şi cărbunii s-au aprins, putem să ne apucăm să preparăm cina.

— Pot să te ajut cu ceva?

— Nu, nu sunt multe de făcut. Dar, dacă eşti cuminte, poate c-o să-ţi dezvălui reţeta mea

secretă.

— Poate că mi se pare mie, dar nu cumva ai un standard cam ridicat pentru nişte amărâte de fripturi la grătar?

— Ba da, dar ştiu ce fac.

Îi făcu cu ochiul, iar Theresa izbucni în râs şi-l urmă înăuntru, în bucătărie. Garrett deja scosese dintr-un dulap câţiva cartofi. Postat apoi în faţa chiuvetei, se spălă bine pe mâini şi după aceea spălă bine şi cartofii. Aprinse cuptorul şi, după ce înfăşură cartofii în folie de aluminiu, îi băgă la copt.

— Acum spune-mi ce trebuie să fac eu.

— Nu e nevoie să faci nimic, ţi-am mai zis. Cred că pot să mă descurc şi singur. Salata am cumpărat-o gata preparată şi nu mai avem şi altceva în meniu în seara asta.

Theresa stătu deoparte câtă vreme Garrett mai puse la cuptor nişte cartofi şi scoase salata din frigider. Pe de altă parte, Garrett o privea pe furiş în timp ce aşeza salata într-un castron, întrebându-se ce avea femeia aceea de-l făcea să-şi dorească să se apropie cât mai mult de ea. Chinuit de asemenea gânduri, se îndreptă spre frigider ca să ia fripturile pe care măcelarul le pregătise special pentru el, apoi luă din dulap şi celelalte ingrediente şi aşeză totul pe masă, aproape de locul în care se refugiase Theresa. Ea-i lansă un zâmbet provocator.

— Deci, ce-i aşa de special la fripturile astea?

Garrett se apucă să toarne nişte coniac într-un castron, încercând să-şi limpezească mintea.

— Doar câteva lucruri. În primul rând, trebuie să iei câteva fileuri groase, aşa cum le vezi pe astea. La măcelării nu găseşti decât din alea tăiate foarte subţiri, aşa că trebuie să faci un fel de comandă specială. După aceea, presari pe ele sare, piper şi praf de usturoi şi le laşi să se îmbibe în coniac până se fac cărbunii albi în grătar.

Garrett vorbea şi-i arăta totul practic, şi pentru prima dată de când îl întâlnise Theresa, îşi arăta vârsta adevărată. Şi, dacă se lua după ceea ce-i spusese chiar el, însemna că trebuia să fie cu cel puţin patru ani mai tânăr ca ea.

— Ăsta-i marele secret?

— Nu, e doar începutul, promise el, sorbindu-i frumuseţea. Chiar înainte să le pui pe grătar e bine să adaugi şi un ingredient de frăgezire. Restul depinde numai de felul în care sunt gătite, nu aromate.

— Acum vorbeşti ca un bucătar sadea.

— Nici chiar aşa. Mă pricep doar la câteva lucruri, iar în ultima vreme nici n-am mai stat să mai gătesc. Când ajung acasă, de obicei n-am niciun chef să gătesc.

— Şi eu la fel. Dacă n-ar fi Kevin, nu cred că aş mai sta să gătesc.

Acum că terminase cu fripturile, se întoarse să ia un cuţit din sertar şi nişte roşii pregătite de dinainte, după care se aşeză la masă, alături de ea, şi începu să taie roşiile.

— După cum vorbeşti, am impresia că ai o relaţie frumoasă cu Kevin.

— Aşa-i. Sper numai să nu se termine. De acum e aproape adolescent şi tare mi-e teamă că în curând n-o să mai vrea să petrecem prea multă vreme împreună.

— Eu nu mi-aş face prea multe probleme din cauza asta. După felul în care vorbeşti de el, cred că veţi fi întotdeauna apropiaţi.

— Sper. În clipa asta el este tot ce mi-a mai rămas – nu ştiu ce m-aş face dacă va începe să mă excludă din viaţa lui. Am câţiva prieteni cu băieţi mai mari ca el şi toţi mi-au spus că este inevitabil.

— Sunt sigur c-o să se schimbe. Toată lumea se schimbă, dar asta nu înseamnă numaidecât că n-o să mai vrea să discute cu tine.

Theresa se întoarse să-l vadă mai bine.

— Tu vorbeşti din experienţă sau doar spui ce crezi că aş vrea să aud?

El ridică din umeri, aspirând iar unda de parfum care venea dinspre ea.

— Mi-am amintit numai prin ce-am trecut eu cu tata. Noi doi am fost mereu apropiaţi, încă de când eram foarte mic, şi pot să spun că nu s-a schimbat mai nimic nici măcar atunci când am intrat la liceu. Desigur, am început să am alte preocupări, ieşeam mai mult cu prietenii, dar mereu ne găseam vreme ca să stăm de vorbă.

— Nu pot decât să sper c-o să fie la fel şi pentru mine, rosti ea.

În vreme ce pregătirile pentru cină continuau, între ei se lăsă o tăcere plăcută. Chiar şi numai faptul c-o ştia pe ea alături în vreme ce tăia roşiile îi mai alunga ceva din neliniştea care-l chinuise până atunci. Theresa era prima femeie pe care o invitase în această casă şi îşi dădea seama că prezenţa ei avea darul să-l aline.

— Tu nu mai vrei încă una?

Theresa constată cu stupoare că băuse aproape toată sticla. Luă şi ultima înghiţitură şi încuviinţă din cap, aşezând sticla goală pe masă. Garrett desfăcu sticla şi i-o întinse, apoi mai scoase una şi pentru el. Theresa, care până atunci stătuse sprijinită de marginea mesei, se întinse să ia sticla cu mişcări care lui i se păreau extrem de familiare, poate din cauza acelui zâmbet vag care-i juca pe buze, sau, poate din cauza felului în care-l privea.

Îşi aminti deodată de Catherine şi de ziua aceea caldă, de vară, când venise acasă la prânz, ca să-i facă o surpriză, o zi care, privită în retrospectivă, îşi arătase clar semnele nefaste… dar cum ar fi putut el să prevadă atunci tot ceea ce avea să se întâmple? Şi atunci stătuseră în bucătărie, cam la fel cum stătea acum Theresa.

— Ai mâncat deja? întrebă Garrett în vreme ce Catherine stătea în faţa frigiderului deschis, cercetându-i rafturile.

Catherine se întoarse să-l privească.

— Nu mi-e foame, răspunse. În schimb mi-e sete. N-ai vrea nişte ceai rece?

— Ba da, pare îmbietor. Poşta a venit?

Catherine încuviinţă din cap în vreme ce scotea carafa cu ceai de pe raftul de sus.

— Vezi că toate plicurile sunt pe masă.

Catherine deschise dulapul de unde luă două pahare. După ce-l umplu pe primul şi-l puse pe masă, tocmai se apucase să toarne ceaiul în cel de-al doilea, când îl scăpă din mână.

— Te simţi bine, o întrebă Garrett îngrijorat, uitând de corespondenţă.

Catherine îşi trecu o mână prin păr, jenată, înainte să se aplece să ia cioburile.

— M-a luat ameţeala o clipă. O să-mi treacă.

Garrett se lăsă în jos lângă ea, ajutând-o să strângă şi să cureţe.

— Ţi-a fost rău?

— Nu, probabil că azi dimineaţă am stat prea mult pe afară.

Garrett rămase tăcut, continuând să adune cioburile.

— Chiar crezi că trebuie să mă întorc la magazin? Săptămâna trecută a fost cam dificilă pentru tine.

— O să fiu bine. În afară de asta, ai şi tu multe de făcut.

Deşi Catherine avea dreptate, atunci când plecă de acasă, nu putu scăpa de sentimentul că n-ar fi trebuit s-o asculte.

Îşi înghiţi nodul din gât, conştient de tăcerea apăsătoare din bucătărie.

— Mai bine aş ieşi să verific cărbunii, rosti, simţind nevoia să facă ceva, orice. Să sperăm că acum sunt tocmai buni.

— Cât verifici grătarul, ai ceva împotrivă dacă pun eu masa?

— Nici vorbă. Uite, aici găseşti tot ce-ţi trebuie.

După ce-i arătă pe unde erau toate aşezate, ieşi, forţându-se să se relaxeze, alungând din minte amintirile care-l hăituiau. Ajuns lângă grătar, se concentră asupra a ceea ce avea de făcut. Mai trebuiau să aştepte alte câteva minute. Se duse la cufăr şi scoase de acolo nişte foale mici, echipate cu un mâner lung, pe care le aşeză pe balustradă, la îndemână, apoi inspiră adânc. Aerul oceanului era proaspăt, ameţitor şi, pentru prima dată, îşi dădu seama că, în pofida viziunii pe care o avusese cu câteva clipe înainte, tot se simţea mulţumit că Theresa era acolo. De fapt, se simţea chiar fericit, un sentiment pe care nu-l mai avusese de multă vreme.

Era mulţumit nu numai că se înţelegeau atât de bine, dar îi plăceau foarte mult şi lucrurile mărunte pe care le făcea Theresa. Îi plăcea cum zâmbea, cum îl privea, sau felul în care-l prinsese de mână în acea după-amiază – avea impresia că o cunoştea de multă vreme. Se întrebă dacă impresia stăruia din cauză că, în multe privinţe, semăna aşa de bine cu Catherine sau, dacă tatăl său avusese dreptate, de vină era nevoia acută de a mai petrece vreme şi cu altcineva.

Cât timp lipsi el, Theresa puse masa. După ce aşeză şi câte un pahar de vin alături de fiecare farfurie, se apucă să scotocească prin sertare după tacâmuri. Pe lângă tot felul de ustensile, găsi şi două sfeşnice cu lumânări cu tot. După ce se întrebă dacă nu cumva exagera, le aşeză totuşi pe masă. Cel mai bine era să-l lase pe el să decidă dacă voia sau nu să le aprindă. Garrett reveni tocmai când isprăvea cu pregătirile.

— Trebuie să mai aşteptăm câteva minute. Vrei să stăm pe terasă până atunci?

Theresa îşi luă berea şi-l urmă afară. Briza sufla cu putere dinspre ocean, dar, spre deosebire de seara de dinainte, nu mai era vijelioasă. Se aşezară alături pe scaune, Garrett întinzând picioarele şi încrucişându-le la nivelul gleznelor. Bluza uşoară de pe el îi scotea în evidenţă bronzul, iar Theresa se întoarse să-l privească, profitând de faptul că el se uita pierdut în largul oceanului. Închise ochii o clipă, simţindu-se mai plină de viaţă ca niciodată.

— Pun pariu că n-ai parte de o asemenea privelişte acolo unde stai tu, în Boston, rosti el deodată, rupând tăcerea.

— Sigur că nu, răspunse ea. Stau într-un apartament. Părinţii mei consideră că nu sunt tocmai întreagă la minte dacă m-am mutat tocmai în centrul oraşului. Mă tot bat la cap să mă mut în suburbii.

— De ce nu te muţi?

— Am stat în suburbii, înainte de divorţ. Numai că aşa mi-e mult mai uşor. Pot să ajung la birou în câteva minute, şcoala lui Kevin a chiar în colţul străzii şi nu mai sunt obligată să circul pe autostradă decât dacă vreau să ies din oraş. În afară de asta, după ce căsnicia mea s-a destrămat mi-am dorit ceva diferit. N-am mai suportat privirile vecinilor după ce au aflat că David a plecat.

— Cum aşa?

Theresa dădu din umeri şi glasul i se mai îmblânzi:

— Am omis să le spun de ce eu şi cu David ne-am despărţit. Pur şi simplu am considerat că nu era treaba lor.

— Nici nu era.

Theresa rămase tăcută o clipă, amintindu-şi de toate momentele acelea.

— Ştiu. Dar ei îl considerau pe David un soţ model. Prea era chipeş şi prea avea succes ca să creadă cineva că era în stare să facă greşeli. Chiar şi în perioada în care mai eram împreună, se purta

de parcă totul ar fi fost perfect. Am aflat de aventurile lui de abia la final.

Se întoarse spre el cu o expresie amară.

— Cunoşti zicala, ce ştie tot satul nu ştie nevasta.

— Şi până la urmă cum de-ai aflat?

Theresa scutură din cap.

— Poate c-o să ţi se pară un clişeu, dar am aflat la curăţătoria chimică. Când m-am dus să-i iau hainele, omul de acolo mi-a întins câteva chitanţe găsite prin buzunare. Una era de la un hotel din centrul oraşului. După dată, mi-am dat seama că în seara respectivă fusese acasă, deci, la hotel petrecuse numai după-amiaza. Când m-am dus la el cu dovezile a negat imediat, dar, după felul în care mă privea, mi-am dat seama că minţea. În cele din urmă, a ieşit totul la iveală şi eu am deschis dosarul de divorţ.

Garrett o ascultă cu atenţie şi o lăsă să termine, dar în toată această vreme se gândi numai cum de putuse ea să se îndrăgostească de un asemenea bărbat. Ca şi cum i-ar fi citit gândurile, Theresa continuă:

— Vezi tu, David este genul de om care poate să spună orice prostie, iar tu, fermecat de el, să crezi. Mai mult, am impresia că şi el credea mare parte din minciunile pe care mi le spunea mie. Ne-am cunoscut la facultate şi din prima clipă am fost efectiv copleşită de felul în care-i mergeau toate din plin. Era deştept şi fermecător şi am fost flatată că s-a uitat la una ca mine. Eu nu eram decât o provincială, de abia sosită din Nebraska, iar el nu semăna cu nimeni cunoscut de mine până atunci. Când ne-am căsătorit, am crezut că viaţa noastră avea să fie ca-n poveşti. Bănuiesc că el nu avea aceeaşi părere. Mai târziu am aflat că prima lui aventură a avut loc cam la cinci luni după ce ne-am căsătorit.

Theresa se opri din vorbă, iar Garrett, care privea ţintă la sticla de bere, rosti încet:

— Nu ştiu ce aş putea să-ţi spun.

— N-ai motive să te simţi prost din cauza asta, rosti ea răspicat. Între noi totul s-a terminat şi, după cum am mai spus şi ieri, nu vreau de la el decât să fie un tată bun pentru Kevin.

— După cum spui tu, totul pare foarte simplu.

— Nu am vrut să las impresia asta. David mi-a făcut mult rău şi am avut nevoie de câţiva ani şi de multe şedinţe de psihoterapie ca să ajung aici. Am învăţat multe de la psihiatru şi am aflat multe şi despre mine. La un moment dat, când băteam câmpii şi mă plângeam de cât de nemernic era, psihiatrul mi-a explicat că, dacă continui să mă agăţ de furie, îndreptăţită sau nu, înseamnă că el continuă să mă controleze, o chestie de neacceptat pentru mine. Drept care, am renunţat la mânie.

Theresa ridică sticla şi sorbi din bere. Garrett profită de pauză şi-o întrebă:

— Mai ţii minte şi alte lucruri pe care ţi le-a spus psihiatrul?

Theresa se gândi o clipă, apoi zâmbi cu amărăciune.

— Păi, da. Mi-a spus că, dacă mi se întâmplă cumva să mai dau peste cineva care să-mi amintească de David, să-i întorc spatele şi să fug să mă ascund peste primul deal.

— Eu îţi amintesc de David?

— Absolut deloc. Eşti aproape opusul lui.

— Atunci e bine, rosti el cu o seriozitate prefăcută. Pentru că pe aici nu vezi dealuri, aşa că ai avea de alergat mult şi bine.

Theresa chicoti, iar Garrett mai aruncă o privire spre grătar. Văzând că totul era pregătit, o întrebă:

— Eşti gata să punem fripturile la făcut?

— O să-mi spui şi restul reţetei tale secrete?

— Cu cea mai mare plăcere, îi răspunse el, în timp ce se ridicau de pe scaune. Ajunşi în bucătărie, Garrett scoase ingredientul de frăgezire pe care-l presără cu grijă peste fripturi. Scoase

carnea din coniac şi, cu aceeaşi grijă, îl presără şi pe marginile fripturilor. Apoi deschise frigiderul şi dădu la iveală o pungă mică de plastic.

— Asta ce mai e? întreabă Theresa.

— Grăsimea de la friptură pe care măcelarii o taie. L-am pus pe măcelarul meu să-mi pună deoparte o bucată atunci când am luat carnea.

— Şi la ce e bună?

— O să vezi, răspunse el.

Ieşiră iar pe terasă, iar Garrett orândui pachetul cu fripturile şi un cleşte mare pe balustradă, alături de foale. Prinse foalele într-o mână şi după aceea, în vreme ce împrăştia cenuşa de pe cărbuni, se apucă să-i explice şi ei ce făcea.

— Ca să iasă o friptură cu adevărat bună, trebuie mai întâi să te asiguri că ai cărbunii bine încinşi. Ca să împrăştii cenuşa te foloseşti de nişte foale mici. În felul ăsta, căldura nu mai e blocată de nimic.

Puse grilajul la loc şi-l lăsă să se încingă bine, după care, folosindu-se cu îndemânare de cleşte, puse fripturile la făcut.

Theresa ridică mirată sprâncenele.

— Pari să te pricepi la toate astea.

— Ţi-am promis o friptură bună şi am de gând să mă ţin de cuvânt.

Câtă vreme se învârti pe lângă grătar, Garrett o privi mereu pe Theresa pe ascuns. Silueta ei era teribil de senzuală, mai ales profilată în asfinţit. Cerul devenise portocaliu, iar în lumina aceea caldă părea şi mai frumoasă, iar ochii căprui păreau întunecaţi. Părul i se mişca ispititor în briza uşoară.

— La ce te gândeşti?

Garrett se încordă deodată la auzul glasului ei şi-şi dădu seama că nu mai scosese o vorbă de când pusese fripturile la făcut.

— Tocmai mă gândeam la fostul tău soţ şi la măgăriile pe care ţi le-a făcut, răspunse, întorcându-se şi văzând-o zâmbind.

— Dacă am mai fi fost căsătoriţi, atunci nu aş fi stat cu tine, aici. Încântată, îl atinse cu blândeţe pe umăr.

— Aşa că, răspunse el, simţindu-i încă atingerea, am fi avut amândoi de pierdut.

— Da, aşa e, rosti ea ca un ecou, susţinându-i privirea. Garrett cedă primul, atunci când se întoarse să ia pachetul cu grăsime.

Îşi drese glasul cu zgomot.

— Cred că a sosit momentul şi pentru untură.

Luă untura tăiată cubuleţe şi aşeză câteva bucăţi direct pe cărbuni, chiar sub friptură. Se aplecă şi suflă uşor asupra locului, aşteptând să se aprindă.

— Ce faci acum?

— Fumul scos de grăsime intră în carne şi o frăgezeşte. Din acelaşi motiv e preferabil să te foloseşti de un cleşte şi nu de o furculiţă.

Aruncă bucăţi de untură peste cărbuni şi suflă iar asupra focului. Privind în jur, Theresa se trezi comentând:

— E aşa de multă linişte aici. De abia acum înţeleg ce te-a făcut să cumperi casa.

Garrett, care terminase cu focul, luă o gură de bere ca să-şi umezească gâtul uscat.

— Cred că oceanul are ceva liniştitor. Poate că ăsta-i motivul pentru care vin atât de mulţi aici ca să se relaxeze.

Theresa îşi întoarse privirea spre el.

— Spune-mi, Garrett, la ce anume te gândeşti când stai aici, de unul singur?

— La multe lucruri.

— La nimic deosebit?

Mă gândesc la Catherine, vru el să spună, dar n-o făcu. Oftă.

— Nu, nu chiar. Uneori mă gândesc la munca mea, alteori la locurile noi pe care aş vrea să le explorez atunci când fac plonjoane. Alteori visez să plec pe mare şi să las totul în urma mea.

Ea îl privi cu atenţie în timp ce pronunţa ultimele cuvinte.

— Chiar ai putea s-o faci? Să te urci în barcă şi să nu te mai întorci niciodată?

— Nu sunt sigur, dar îmi place să cred că aş putea. Spre deosebire de tine, eu nu am o familie la care să trebuiască să mă gândesc, în afară de tata, iar el cred că într-un anume fel m-ar înţelege. Noi doi semănăm foarte mult şi cred că, dacă n-aş fi fost eu, ar fi plecat de multă vreme.

— Dar asta ar echivala cu o fugă.

— Ştiu.

— Dar de ce să-ţi doreşti aşa ceva? insistă ea, bănuind care ar putea fi răspunsul. Când el continuă să tacă, se aplecă uşor în faţă şi-i zise cu blândeţe: Garrett, ştiu că nu-i treaba mea, dar nu ai cum să fugi de ceea ce porţi în suflet, îi zâmbi încurajator. În afară de asta, ai aşa de multe de oferit altei femei.

Garrett rămase mai departe tăcut, cugetând la cuvintele ei, uimit că ea părea să ştie mereu ce să spună ca să-l facă să se simtă mai bine.

În următoarele minute fură amândoi înconjuraţi doar de sunetele venite din exterior. Garrett se ridică şi întoarse carnea care sfârâia. Briza înserării făcea pe undeva nişte clopoţei de vânt să cânte. Valurile înspumate se rostogoleau pe ţărm producând un murmur continuu, liniştitor.

Garrett revăzu în minte ultimele două zile. Se gândi la momentul în care o văzuse prima dată, la orele pe care le petrecuseră pe *Happenstance* şi la plimbarea pe care o făcuseră pe plajă cu numai câteva ceasuri înainte, când îi povestise despre Catherine. Încordarea simţită mai devreme dispăruse aproape cu totul şi, aşa cum stăteau amândoi în înserarea caldă, simţi că seara aceea însemna mai mult decât erau ei gata să admită.

Înainte să fie gata fripturile, Theresa intră în casă ca să pună la punct ultimele detalii ale cinei. Scoase doi cartofi din cuptor, le scoase folia şi

aşeză în fiecare farfurie câte unul. Veni apoi rândul salatei pe care o puse în mijlocul mesei, alături de cele câteva sticluţe cu sosuri pe care le descoperise în frigider. În cele din urmă, aduse la masă sarea, piperul, untul şi câteva şerveţele. Pentru că începuse să se întunece, aprinse lumina, dar i se păru mult prea puternică. O stinse. Dintr-un impuls, aprinse cele două lumânări şi se dădu înapoi să le vadă în ansamblu, întrebându-se din nou dacă nu cumva exagerase. Ajungând la concluzia că era mult mai plăcut aşa, luă sticla de vin şi o aşeză şi pe ea pe masă chiar în momentul în care Garrett dădea să intre în casă.

După ce închise uşa de sticlă, Garrett dădu cu ochii de masa festivă. În bucătărie se lăsase întunericul, exceptând cele două flăcări mici care se unduiau spre tavan, în lucirea cărora Theresa părea superbă. Părul întunecat lucea misterios în lumina slabă, iar ochii prinseseră ceva din licărul lumânărilor. Rămas fără grai, Garrett o ţintui cu privirea, ştiind ce anume încercase să nege toată vremea.

— M-am gândit că lumânările ar fi de efect, rosti ea încet.

— Te-ai gândit bine.

Continuau să se privească, îngheţaţi pe moment de umbra posibilităţilor îndepărtate. Apoi Theresa rupse vraja ferindu-şi ochii.

— N-am reuşit să găsesc tirbuşonul, rosti, numai ca să spună ceva.

— Ţi-l dau eu, răspunse el repede. Cum nu-l folosesc foarte des, probabil zace pe undeva prin fundul vreunui sertar. Puse platoul cu fripturi pe masă şi se întoarse să-l caute. După ce scotoci peste tot, dădu peste el undeva, în spate. Luă sticla de pe masă şi-i scoase dopul, după care turnă în fiecare pahar cantitatea potrivită de vin. Se aşeză la masă şi, cu gesturi precise, puse câte o friptură în fiecare farfurie folosindu-se de un cleşte.

— Şi acum, momentul adevărului, rosti ea, tăind o bucată.

Garrett zâmbi şi rămase tăcut, urmărind-o cu atenţie cum lua prima muşcătură. Theresa constată plăcut surprinsă că el avusese dreptate încă de la bun început.

— Garrett, este delicioasă, recunoscu sinceră.

— Mulţumesc.

În vreme ce seara avansa şi lumânările se topeau, Garrett îi spuse de două ori cât de mult se bucura că venise. De fiecare dată, Theresa simţi fiori plăcuţi trecându-i prin ceafă şi-şi alungă senzaţia cu câte o gură de vin.

Afară, oceanul era în plin flux, influenţat de luna în creştere care apăruse pe cer de niciunde.

*

* *

După cină, Garrett sugeră să iasă să facă iar o plimbare pe plajă.

— E o noapte minunată, îi zise el. Când ea încuviinţă, strânse repede masa şi aşeză tacâmurile şi farfuriile murdare în chiuvetă.

Plecară din bucătărie şi ieşiră iar pe terasă, Garrett trăgând uşa după ei. Coborâră de pe terasă şi, după ce traversară o dună de nisip, intrară direct pe plajă.

Imediat ce ajunseră la marginea apei, procedară la fel ca şi după-amiază, îşi scoaseră pantofii şi-i lăsară acolo, oricum în afară de ei nu mai era nimeni pe plajă.

Începură să se plimbe încet, ţinându-se aproape unul de celălalt. Garrett reuşi s-o surprindă atunci când o prinse de mână. Simţindu-i căldura, Theresa se întrebă o clipă cum ar fi fost mângâierea lui, care ar fi fost senzaţia care ar fi stăruit pe piele. Numai gândul îi provocă un fior interior foarte plăcut, şi, când întoarse privirea spre el, se întrebă dacă bănuia ce-i trecea ei prin minte.

Continuau să se plimbe încet, savurând liniştea nopţii.

— De mult n-am mai avut parte de o asemenea seară, rosti Garrett în cele din urmă pe un ton nostalgic.

— Nici eu, răspunse ea.

Nisipul era răcoros sub picioarele lor.

— Garrett, mai ţii minte când m-ai invitat prima dată să ies cu tine în larg? întrebă Theresa.

— Da.

— De ce m-ai invitat să merg cu tine?

El se întoarse s-o privească mirat.

— Ce vrei să spui?

— Adică, imediat după ce ai deschis gura, arătai de parcă regretai că m-ai invitat.

Garrett ridică din umeri.

— Nu cred că regret e tocmai cuvântul cel mai nimerit. Mai degrabă am fost uimit că am îndrăznit să te invit, dar în niciun caz nu am regretat.

Theresa zâmbi.

— Eşti sigur?

— Mda, sunt sigur. Nu trebuie să uiţi că nu mai ieşisem cu nimeni de mai bine de trei ani. Când tu ai spus că n-ai mai fost niciodată în larg – cred că atunci mi-am dat şi eu seama că mă săturasem să tot fiu singur mereu.

— Vrei să zici că m-am nimerit la locul potrivit în momentul potrivit?

Garrett scutură din cap.

— N-am vrut să mă exprim aşa. Am vrut să te iau cu mine în larg – nu cred c-aş fi deschis gura dacă în locul tău ar fi fost altcineva. În afară de asta, totul a ieşit mai bine decât aş fi crezut. Ultimele zile au fost cele mai grozave pe care le-am trăit de multă vreme.

Theresa se simţi încălzită de destăinuirile lui. În vreme ce continuau să meargă, simţea cum degetul lui mare îi mângâia dosul mâinii în cercuri largi. Garrett continuă:

— Tu ai fi crezut că vacanţa ta va lua o astfel de întorsătură?

Theresa ezită, după care decise că nu venise încă momentul să-i spună adevărul.

— Nu.

Îşi continuară plimbarea în linişte. Pe plajă mai erau nişte oameni, dar atât de departe încât Theresa îi zărea doar ca pe nişte umbre mişcătoare.

— Crezi c-o să te mai întorci aici? Adică pentru un alt concediu?

— Habar nu am. De ce?

— Pentru că, într-un fel, sper să revii.

Theresa desluşi undeva departe luminile unui doc. Îi simţi iar degetele mângâindu-i delicat mâna.

— Dacă o să mai vin, o să-mi mai pregăteşti o cină?

— Ţi-aş găti tot ce vrei tu. Câtă vreme e vorba de friptură.

Theresa râse întretăiat.

— Atunci o să mă mai gândesc. Promit.

— Dar dacă te-aş ispiti cu câteva lecţii de scufundare?

— Cred că pe Kevin l-ar interesa treaba asta, oricum mai mult decât pe mine.

— Atunci ia-l şi pe el.

Theresa întoarse capul spre el.

— Nu te-ar deranja?

— Deloc. Mi-ar plăcea să-l cunosc.

— Pun pariu că l-ai plăcea.

— Eu sunt sigur.

Mai merseră o vreme în tăcere după care Theresa izbucni:

— Garrett… pot să te întreb ceva?

— Sigur.

— Ştiu c-o să pară cam ciudat, dar…

Se opri o clipă, iar el o privi mirat.

— Ce-i?

— Care-i lucrul cel mai rău pe care l-ai făcut vreodată?

Garrett izbucni în râs.

— De unde ţi-a venit să mă întrebi aşa ceva?

— Pur şi simplu vreau să ştiu. Mereu îi întreb pe oameni acelaşi lucru. Aşa ştiu cum sunt ei în realitate.

— Lucru cel mai rău?

— Cel mai cumplit.

Garrett tăcu o clipă, gândindu-se.

— Cred că aş putea spune că cel mai urât lucru pe care l-am făcut vreodată s-a întâmplat atunci când eu şi gaşca mea de prieteni am ieşit într-o noapte de decembrie – după ce băuserăm bine şi iscasem iadul pe unde trecuserăm – când am ajuns pe o stradă decorată de la un capăt la altul cu luminiţe colorate pentru Crăciun. Ei bine, am parcat maşina şi ne-am apucat să furăm fiecare bec pe care izbuteam să punem mâna.

— Nu se poate!

— Aşa am făcut. Eram cinci şi am umplut partea din spate a camionetei cu becuri colorate. Dar am lăsat ghirlandele, de ele nu ne-am atins – asta a fost partea cea mai urâtă. Era ca şi cum spiritul rău trecuse pe acolo. Cred c-am stat vreo două ore, râzând foarte încântaţi de ce făceam. Strada aceea fusese lăudată şi prin ziare ca fiind cea mai bine decorată din oraş, iar atunci când am terminat… nici nu vreau să mă gândesc la ce şi-au zis oamenii de acolo. Cred c-au fost furibunzi.

— Ce urât!

Garrett râse iar.

— Ştiu. Acum, când stau şi mă gândesc, ştiu c-a fost ceva oribil din partea noastră, dar atunci mi s-a părut grozav.

— Şi eu, c-are credeam că eşti un tip cumsecade…

— Chiar sunt.

— Ai fost spiritul rău. Apoi continuă să-l descoasă, foarte curioasă: Şi ce altceva ai mai făcut tu şi prietenii tăi?

— Chiar vrei să ştii?

— Mda, vreau.

El începu s-o încânte cu alte istorioare despre aventurile adolescenţei – de la murdărirea geamurilor de la maşini, cu săpun, până la urmărirea fostelor prietene. Odată, spuse el, îl văzuse pe unul dintre prietenii lui într-o maşină, mergând în paralel cu maşina în care el se plimba cu o fată. Prietenul îi făcuse semn să lase geamul în jos şi îi aruncase la picioare o petardă care explodase imediat.

Spre marele ei amuzament, douăzeci de minute mai târziu încă îi mai spunea tot felul de păţanii. Când termină de povestit, Garrett îi puse aceeaşi întrebare.

— Păi, eu n-am făcut nimic de genul ăsta, răspunse ea aproape ruşinată. Eu am fost întotdeauna o fată cuminte.

El râse iar, simţind că fusese manipulat – nu că l-ar fi deranjat – ştiind însă foarte bine că ea-i ascunsese adevărul.

*
*   *

Ajunseseră până la capătul plajei schimbând diverse impresii despre copilărie. Câtă vreme Garrett vorbise, Theresa încercă să şi-l imagineze ca adolescent, întrebându-se ce-ar fi crezut despre el dacă l-ar fi întâlnit la facultate. Oare l-ar fi considerat la fel de atrăgător ca acum, sau ar fi căzut oricum la picioarele lui David? Ar fi vrut să creadă că ar fi fost capabilă să aprecieze diferenţa dintre ei, dar oare chiar aşa era? Pe atunci David i se păruse perfecţiunea întruchipată.

Se opriră o clipă ca să privească spre larg. El era atât de aproape de ea, încât umerii li se atingeau.

— La ce te gândeşti? o întrebă Garrett.

— Mă gândeam cât de plăcută este tăcerea alături de tine.

El zâmbi.

— Şi eu mă gândeam că ţi-am spus o mulţime de lucruri pe care nu le-am mai destăinuit nimănui.

— Oare din cauză că ştii c-o să mă întorc la Boston şi nu voi avea cui să spun?

El începu să chicotească încântat.

— Nu, nici vorbă.

— Atunci de ce?

— Nu ştii?

— Nu.

Theresa îi zâmbise atunci când îi răspunsese, aproape provocându-l să continue. El însă se întreba cum putea să-i explice ceva ce nici el nu înţelegea prea bine. Apoi, după un moment în care-şi adună gândurile, îi zise încet:

— Probabil din cauză că am vrut să ştii cine sunt eu cu adevărat. Pentru că, dacă ajungi să mă cunoşti bine, şi tot o să mai vrei să petrecem timp împreună…

Theresa nu spuse nimic, dar înţelegea foarte bine ce încerca el să-i explice. Garrett întoarse capul.

— Îmi pare rău. N-am vrut să te fac să te simţi prost.

— Nu m-ai făcut să mă simt prost, începu Theresa. Mă bucur că mi-ai spus…

Tăcu. Începură iar să se plimbe.

— Dar tu nu simţi ceea ce simt eu.

Ea întoarse capul ca să-l vadă mai bine.

— Garrett… eu… glasul i se stinse.

— Nu, nu trebuie să spui nimic…

Theresa nu-l lăsă să termine.

— Ba da, trebuie. Tu vrei un răspuns, iar eu vreau să ţi-l dau. Se opri, gândindu-se cum să se exprime mai bine. Apoi, după ce oftă, rosti: După ce m-am despărţit de David, am trecut printr-o perioadă cumplită. Şi chiar atunci când am crezut că, în fine, am trecut peste ce a fost mai rău, am început să mă întâlnesc iar cu alţi bărbaţi. Dar cei pe care i-am întâlnit… nu ştiu, am avut pur şi

simplu impresia că lumea s-a schimbat câtă vreme eu am fost căsătorită. Cu toţii voiau câte ceva, dar niciunul nu avea de gând să ofere. Bănuiesc că am ajuns să fiu scârbită de bărbaţi în general.

— Nu ştiu ce să-ţi spun…

— Garrett, nu ţi-am spus treaba asta pentru că am ajuns să cred că şi tu eşti la fel. Din contră. Iar asta mă sperie puţin. Pentru că, dacă ţi-aş spune cât de mult ţin la tine… într-un fel şi mie-mi spun acelaşi lucru. Iar dacă o fac, asta ar însemna să-mi deschid iar inima ca să fiu lovită iar.

— Nu ţi-aş face vreun rău pentru nimic în lume, rosti el cu blândeţe.

Theresa se opri din mers şi-l obligă să o privească în faţă. Apoi zise încet:

— Ştiu că asta-i ceea ce crezi tu, Garrett. Dar de trei ani te lupţi cu demonii tăi. Nu ştiu dacă eşti încă pregătit să mergi mai departe, şi dacă nu eşti, atunci eu voi fi cea lovită.

Spusele ei îl loviră cu duritate şi îi trebuiră câteva momente ca să poată răspunde. Se forţă să-i întâlnească privirea.

— Theresa… de când ne-am întâlnit… nu ştiu…

Se opri pentru că-şi dădu seama că era incapabil să exprime în cuvinte ceea ce simţea.

În loc de vorbe, ridică mâna şi-i mângâie marginea feţei cu un deget, trasându-i conturul cu atâta delicateţe încât ea avea senzaţia că era atinsă de o pană. Din clipa în care o atinse, Theresa închise ochii şi, în pofida nesiguranţei, lăsă senzaţia aceea plăcută să i se scurgă prin trup, încălzindu-i gâtul şi pieptul.

Deodată simţi cum totul dispărea în ceaţă, rămânând numai cu impresia că e fericită. Cina pe care o luaseră, plimbarea pe plajă, felul în care o privea în acel moment – nu-şi putea imagina ceva mai grozav decât ceea ce i se întâmpla acum.

Valurile se rostogoleau pe plajă, udându-i picioarele. Briza caldă de vară îi răscolea părul,

adâncind senzaţia pe care i-o dădea mângâierea. Luna împrumutase apei o strălucire eterică, iar norii aruncau umbre pe plajă, transformând peisajul în ceva ireal.

Cedară în faţa sentimentelor iscate din prima clipă în care se întâlniseră. Ea se sprijini de el, simţindu-i căldura corpului în vreme ce Garrett îi eliberă mâna. Apoi, strângând-o la piept, o sărută uşor pe buze. După ce se retrase puţin ca s-o poată privi, o sărută iar. Ea-i răspunse, iar în vremea asta mâna lui i se plimba pe spate şi se ridica doar ca să se afunde în părul des.

Continuară să se strângă în braţe şi să se sărute multă vreme, fără să le pese dacă îi vedea cineva. Amândoi aşteptaseră prea mult acest moment, şi, când se desprinseră în cele din urmă din îmbrăţişare, rămaseră să se privească îndelung. Theresa îl prinse de mână şi-l conduse încet înapoi spre casă.

Totul părea un vis, mai ales atunci când intrară. Garrett o sărută din nou după ce închiseră uşa, de această dată cu mai multă pasiune, lăsând-o să-i simtă trupul care deja tremura în aşteptare. Theresa se repezi la bucătărie, luă cele două lumânări de pe masă, după care îl conduse în dormitor. Puse lumânările pe masa de lucru de lângă perete şi, în vreme ce el scotea chibriturile din buzunar şi le aprindea, ea se duse la ferestre ca să tragă draperiile.

Garrett rămăsese lângă masa de lucru atunci când ea reveni lângă el. Apropiindu-se, începu să-şi plimbe mâinile peste pieptul lui, simţindu-i muşchii pe sub bluză, copleşită de propria ei senzualitate. Privindu-l drept în ochi, începu să-i tragă bluza din pantaloni, ridicând-o apoi încet peste torsul bronzat. Îi ridică mâinile, îi scoase bluza peste cap, apoi, lipindu-se de el, o lăsă să cadă pe podea. Începu să-i sărute pieptul şi gâtul, înfiorându-se toată atunci când îi simţi mâinile ridicându-se să-i desfacă nasturii cămăşii. Se lăsă

pe spate ca să-i facă loc, în vreme ce el desfăcea cu grijă fiecare nasture în parte.

Când bluza se desfăcu cu totul, Garrett îşi petrecu braţele în jurul ei şi o trase aproape, ca să-i simtă mai bine căldura pielii. O sărută pe gât şi o muşcă uşor de lobul urechii în timp ce cu mâinile îi pipăia conturul spatelui. Simţind tandreţea mângâierilor, Theresa deschise gura şi suspină neauzit. Degetele lui se opriră la sutienul pe care-l desfăcu cu o mişcare expertă, făcând-o să se înfioare. Apoi, continuând s-o sărute, îi trase bretelele peste umeri, eliberându-i sânii. Îşi lăsă capul în jos şi începu să-i sărute, cu tandreţe, pe rând, făcând-o să se arcuiască atunci când îi simţea răsuflarea fierbinte şi umezeala gurii oriunde o atingea.

Theresa abia mai respira atunci când se întinse să-l desfacă la pantaloni. Întâlnindu-i ochii, descheie nasturele şi apoi lăsă fermoarul în jos. Continuând să-l privească, îşi trecu un deget peste talia lui, oprindu-se numai o clipă asupra buricului, înainte să tragă de marginea pantalonilor. Cum erau gata desfăcuţi, lui Garrett nu-i trebui decât un moment ca să-i scoată. Apoi, apropiindu-se iar, o sărută şi o ridică în braţe, purtând-o încet de-a lungul camerei înainte s-o aşeze cu blândeţe pe pat.

Întinsă alături de el, începu să-şi plimbe iar mâinile peste pieptul lui, acum umed de transpiraţie, simţindu-i mâinile îndemânatice care lucrau acum asupra blugilor. Când îi simţi desfăcuţi, îşi ridică uşor mijlocul şi-i scoase fără grabă, mai întâi de pe un picior şi apoi şi celălalt în vreme ce el continua să-i exploreze corpul cu mâinile şi cu buzele. Îl mângâie şi ea pe spate şi-l muşcă uşor de gât, ascultând respiraţiile întretăiate ale amândoura. Garrett se întoarse deodată ca să-şi scoată chiloţii, iar ea-i urmă exemplul, ca după aceea să fie amândoi goi, cu trupurile lipite unul de celălalt.

Theresa era superbă în lumina lumânărilor. Garrett îşi plimbă vârful limbii peste poteca îngustă dintre sâni, coborî apoi peste pântec, ocoli buricul şi se ridică din nou. Părul ei lucea în lumina flăcărilor, iar pielea îi era catifelată şi ispititoare. Deodată îi simţi mâinile pe spate, trăgându-l mai aproape.

El nu ascultă imboldul ei tăcut, ci continuă să-i sărute corpul, nedorind să se pripească. Îşi lipi obrazul de pielea catifelată a pântecului şi începu să se frece uşor de ea. Asprimea bărbii de abia crescute crea o senzaţie erotică minunată, aşa că Theresa se întinse la loc pe pernă şi-şi vârî numai mâinile în părul lui. Garrett continuă la fel până când nu mai putu, apoi se ridică mai sus, spre sâni.

Ea-l strânse în braţe, arcuindu-şi spatele în timp ce el se ridica încet deasupra ei. Îi sărută vârfurile degetelor fără grabă şi, atunci când în fine deveniră unul, Theresa închise ochii şi suspină. Sărutându-se cu tandreţe, făcură dragoste cu toată pasiunea care se acumulase în trupurile lor în ultimii ani.

Trupurile se mişcau la unison, conştient fiecare de dorinţele şi nevoile celuilalt, fiecare încercând să-l satisfacă pe celălalt. Garrett continua s-o sărute, iar pe unde trecea gura lui, umezeala rămasă stăruia asupra pielii, înfiorând-o, iar Theresa deja simţea cum întregul trup i se încordase în aşteptarea a ceva minunat. Când în cele din urmă se întâmplă, îşi înfipse degetele în spatele lui, dar, în clipa în care se termină, un altul începu să-şi facă simţită prezenţa, şi apoi un altul, orgasm prelung după orgasm. Când terminară, Theresa era extenuată, aşa că-l prinse cu braţele şi-l strânse aproape, ca o dovadă a miracolului pe care-l trăise. Se relaxă în vreme ce el continua s-o mângâie, privind leneşă la lumânările aproape consumate, retrăind momentul pe care-l împărtăşiseră.

Rămaseră împreună toată noaptea, făcând dragoste iar şi iar, strângându-se în braţe după aceea. Theresa adormi în braţele lui, simţindu-se minunat, iar Garrett o privi dormind. Chiar înainte să adoarmă, îi dădu deoparte părul de pe faţă, încercând să-şi amintească totul, fiecare amănunt.

*
*   *

Chiar înainte să apară zorile, Theresa deschise ochii, ştiind din instinct că el nu mai era alături. Se întoarse în pat şi îl căută din priviri. Nevăzându-l, se duse în debara de unde-şi luă un halat de baie, ca apoi să privească spre bucătăria întunecată. Nu era acolo. Se uită în salon, nu era nici acolo, dar, în clipa aceea, îşi dădu seama unde-l putea găsi.

Ieşi pe terasă unde-l găsi aşezat pe un scaun, îmbrăcat doar cu un tricou şi chiloţi. Garrett întoarse capul şi, când dădu cu ochii de ea, zâmbi larg.

— Hei, bună.

Theresa se apropie, iar el îi făcu semn să i se aşeze în braţe. După ce-o strânse bine alături o sărută, în vreme ce ea-i cuprindea gâtul cu braţele. Când simţi că ceva nu era în regulă, Theresa se retrase puţin şi-i atinse obrazul.

— Te simţi bine?

Lui Garrett îi trebui un moment ca să răspundă.

— Mda, răspunse încet, fără s-o privească.

— Eşti sigur?

El încuviinţă din cap, neîndrăznind s-o privească, forţând-o astfel să-i întoarcă faţa cu un deget. Theresa rosti cu blândeţe:

— Pari un pic… trist.

El zâmbi anemic, fără să-i răspundă.

— Eşti trist din cauza a ceea ce s-a întâmplat?

— Nu, răspunse el. Deloc. Nu regret absolut nimic.

— Atunci ce este?

El nu-i răspunse şi-şi feri iar privirea.

Theresa rosti cu blândeţe:

— Ai venit aici din cauza lui Catherine?

El rămase un moment tăcut, după care o prinse de mână. În cele din urmă îi întâlni iar ochii.

— Nu. Nu am ieşit din cauza lui Catherine, răspunse, aproape în şoaptă. Sunt aici din cauza ta. Apoi, cu o tandreţe aproape copilărească, o strânse la piept şi nu-i mai dădu drumul până când nu se lumină bine de ziuă şi nu apăru primul om pe plajă.

Capitolul 10

— Cum aşa, nu poţi să iei prânzul cu mine azi? Ăsta-i tabietul nostru de ani de zile – cum ai putut să uiţi?

— Nu, tată, nu am uitat deloc, dar astăzi nu pot şi gata. O să mă revanşez săptămâna viitoare, bine?

Jeb Blake tăcu o clipă la celălalt capăt al firului în vreme ce bătea darabana cu degetele peste masa din faţa lui.

— De ce am eu impresia asta că tu îmi ascunzi ceva?

— N-am ce să-ţi spun.

— Eşti sigur?

— Bineînţeles.

Theresa îl strigă pe Garrett de la duş, cerându-i să-i aducă un prosop. Garrett acoperi receptorul cu palma strigându-i că venea imediat. Când îşi întoarse iar atenţia asupra conversaţiei, îl auzi pe taică-său oftând cu zgomot.

— Asta ce-a mai fost?

— Nimic.

Bătrânul înţelese deodată şi rosti pe un ton insinuant:

— Fata aia, Theresa, e acum la tine, nu?

Ştiind că nu mai avea cum să-i ascundă adevărul, Garrett răspunse:

— Mda, e aici.

Jeb fluieră încântat nevoie mare.

— Cam venise afurisitul de moment pentru aşa ceva.

Garrett încercă să-l domolească.

— Tată, nu e cazul să dai mare importanţă la aşa ceva…

— Nu, nu, promit.

— Mulţumesc.

— Pot să te întreb ceva?

— Sigur, oftă Garrett.

— Fata asta te face fericit?

Îi trebui un moment ca să răspundă.

— Mda, aşa s-ar zice, spuse în cele din urmă.

— Era şi timpul, rosti bătrânul râzând, înainte să închidă. Garrett privi la receptor surprins, înainte să-l pună la loc în furcă.

— Chiar mă face fericit, şopti pentru sine, zâmbind. Chiar aşa.

*

* *

Theresa ieşi din dormitor câteva minute mai târziu, părând proaspătă şi odihnită. Când simţi mirosul ademenitor de cafea, se îndreptă spre bucătărie. După ce puse feliile de pâine la prăjit, Garrett se apropie de ea.

— Bună dimineaţa din nou, rosti, sărutând-o pe ceafă.

— Bună dimineaţa şi ţie.

— Iartă-mă c-am plecat din dormitor noaptea trecută.

— Hei, nicio problemă… înţeleg.

— Serios?

— Sigur că da. Se întoarse cu faţa spre el, zâmbind. Am avut parte de o noapte minunată.

— Şi eu la fel, mărturisi el. Luă din dulap o cană pentru Theresa şi o întrebă peste umăr: Ce planuri ţi-ai făcut pentru ziua de azi? Am sunat la magazin şi le-am spus că nu vin.

— Tu la ce te-ai gândit?

— Ce-ar fi să-ţi arăt Wilmington-ul?

— Mda, am putea s-o facem şi pe asta, rosti ea neconvinsă.

— Vrei să facem altceva?

— Ce-ar fi dacă am sta pe-aici astăzi?

— Şi ce să facem?

— Păi, deja m-am gândit la câteva chestii, îi răspunse ea, înconjurându-i talia cu braţele. Numai în cazul în care nu te deranjează.

— Nu, răspunse el zâmbind larg. Niciun pic.

*

*   *

În următoarele patru zile Theresa şi Garrett au fost nedespărţiţi. Garrett a cedat controlul magazinului lui Ian, ba chiar l-a lăsat pe acesta să predea lecţiile de scufundare de sâmbătă, ceva ce nu mai făcuse niciodată până atunci. Garrett şi Theresa ieşiră în larg de două ori, iar cea de-a doua oară rămaseră pe apă toată noaptea, întinşi amândoi în cabină, legănaţi de valurile blânde ale Atlanticului. Mai târziu în acea seară ea-i ceru să-i mai povestească câteva dintre aventurile primilor marinari, în vreme ce-i mângâia părul şi-i asculta glasul care răsuna în cabina mică.

Ceea ce nu ştia Theresa era că, după ce ea adormise, Garrett plecase din cabină şi, ca şi în prima noapte pe care o petrecuseră împreună, se plimbase de unul singur pe punte. Garrett se gândea că Theresa avea să plece curând, deşi pe moment dormea în cabină, iar acest gând aduse la suprafaţă o altă amintire din trecut.

— Zău că nu cred că ar trebui să pleci, rosti Garrett, privind-o pe Catherine îngrijorat.

Ea se afla chiar în faţa uşii, cu valiza alături, simţindu-se frustrată din cauza comentariului lui.

— Haide, Garrett, deja am mai discutat despre toate astea. N-o să lipsesc decât câteva zile.

— Dar în ultima vreme n-ai fost deloc în apele tale.

Catherine ar fi vrut să dea din mâini de exasperare.

— De câte ori trebuie să-ţi spun că mă simt bine? Sora mea chiar are nevoie de mine – doar o cunoşti. Îşi face o mie de griji din cauza nunţii şi mama nu-i e de prea mare ajutor.

— Dar şi eu am nevoie de tine.

— Garrett, numai pentru că tu trebuie să stai la magazin cât e ziua de lungă nu înseamnă că şi eu trebuie să stau aici. Doar nu suntem siamezi.

Garrett făcu fără voie un pas în spate, de parcă tocmai ar fi fost lovit.

— Nici n-am spus aşa ceva. Dar nu sunt deloc sigur că-i bine să pleci când nu te simţi bine.

— Nu vrei niciodată ca eu să plec pe undeva.

— Ce pot să fac dacă mi-e dor de tine când nu eşti acasă?

Chipul ei se îmblânzi un pic.

— Pot să plec uneori, Garrett, dar ştii foarte bine că mă întorc întotdeauna.

Când amintirea dispăru, Garrett se întoarse în cabina în care Theresa dormea liniştită, învelită cu un cearceaf. Tăcut, se strecură alături de ea şi o strânse în braţe.

*

* *

A doua zi o petrecură pe plajă, aproape de docul unde prânziseră prima dată. Când pielea Theresei se înroşi din cauza razelor matinale, Garrett dădu fuga până la magazinele din apropiere şi reveni cu o loţiune. Începu s-o ungă pe spate ca pe un copil, întinzând cu grijă crema pe piele, şi, chiar dacă ea nu voia să creadă, în sufletul ei ştia că erau momente în care mintea lui plutea în altă parte. Dar apoi, deodată, momentele acelea treceau, iar ea rămânea să se întrebe dacă nu cumva fusese doar o părere a ei.

Luară prânzul la Hank's, ţinându-se de mână şi privindu-se peste masă. Discutară încet, fără să bage în seamă aglomeraţia din jur, fără ca măcar să observe când li se aduse nota de plată, atunci când restaurantul aproape se goli.

Theresa îl privea cu atenţie, întrebându-se dacă Garrett fusese la fel de intuitiv şi faţă de Catherine aşa cum era faţă de ea. Era ca şi cum i-ar fi putut citi gândurile de câte ori erau împreună – dacă ea voia s-o ţină de mână, el i-o lua deodată, înainte ca ea să fi apucat să deschidă gura. Dacă ea voia doar să vorbească o vreme, fără să fie întreruptă, el o asculta cu cea mai mare atenţie. Dacă ea dorea să ştie care erau sentimentele lui într-un anume moment, felul în care o privea o lămurea pe deplin. Nimeni – nici măcar David – nu o înţelesese aşa de bine precum Garrett, şi cu toate astea, de câte vreme se cunoşteau? Doar de câteva zile? Cum, se întrebă ea, de era posibil aşa ceva? Noaptea, târziu, când el dormea împăcat alături, se gândea la un răspuns, iar gândul o ducea mereu la scrisorile pe care le găsise. Cu cât îl cunoştea mai bine pe Garrett, cu atât mai mult ajungea să creadă că fusese sortită să găsească mesajele lui pentru Catherine, de parcă vreo forţă necunoscută le-ar fi împins spre ea, cu intenţia de a-i aduce laolaltă.

Sâmbătă seara Garrett prepară iar o cină pentru ea, pe care o mâncară pe terasă, la lumina

stelelor. După ce făcură dragoste, rămaseră mai departe în pat, strângându-se în braţe. Amândoi ştiau că ea trebuia să se întoarcă la Boston a doua zi. Şi acela fusese un subiect pe care amândoi îl evitaseră cu grijă până în acel moment.

— Oare o să te mai văd vreodată? întrebă Theresa.

El rămase tăcut, mult prea tăcut.

— Aşa sper, răspunse în cele din urmă.

— Dar vrei?

— Sigur că vreau. Se ridică deodată în capul oaselor, îndepărtându-se uşor de ea. După o clipă se ridică şi ea şi aprinse veioza de pe noptieră.

— Garrett, ce te macină?

— Pur şi simplu nu vreau să se termine, răspunse el, privind în jos. Nu vreau ca ceea ce s-a înfiripat între noi să se sfârşească, nu vreau ca săptămâna asta să se încheie. Vreau să spun că ai intrat în viaţa mea, mi-ai întors-o pe dos, iar acum trebuie să pleci.

Theresa se întinse să-l prindă de mână şi rosti încet:

— Of, Garrett – nici eu nu vreau să se termine. Asta a fost cea mai grozavă săptămână pe care am avut-o vreodată. Şi am impresia că te cunosc de-o veşnicie. Iar relaţia noastră poate să meargă bine dacă încercăm amândoi. Eu pot să vin aici, sau poţi veni tu la Boston. Oricum, putem să încercăm, nu crezi?

— În cazul ăsta, cât de des aş putea să te văd? O dată pe lună? Poate chiar mai rar?

— Nu ştiu. Cred că asta depinde numai de noi şi de ce anume suntem gata să facem. Cred că, dacă suntem gata să facem unele concesii, atunci putem face ca relaţia să meargă.

El rămase multă vreme tăcut.

— Chiar crezi că este cu putinţă, mai ales dacă n-o să ne vedem decât rareori? Când o să mai apuc să te strâng în braţe? Când o să mai apuc să te văd la faţă? Dacă ne vom vedea doar din când în

când, nu vom simţi ceea ce simţim acum. De fiecare dată când ne vom revedea vom şti de la bun început că nu va dura decât cel mult câteva zile. Nu va fi destulă vreme ca să înflorească ceva aşa cum trebuie.

Cuvintele lui o dureau, în parte pentru că spunea adevărul şi în parte pentru că el părea să vrea să pună punct chiar în acel moment. Când Garrett se întoarse spre ea cu un zâmbet amar pe buze, Theresa nu ştiu ce-ar fi putut să mai spună. Îi eliberă mâna, încurcată.

— Deci nu vrei să încerci? Asta ai vrut să-mi dai de înţeles? Vrei numai să uiţi tot ce s-a întâmplat…

Garrett scutură din cap.

— Nu – nu vreau să uit. Nici n-aş putea. Nu ştiu. Aş vrea numai să te văd mai des decât se pare că va fi cu putinţă.

— Şi eu la fel. Dar nu se poate, aşa că mai bine să scoatem ce-i mai bun din fiecare întâlnire. Bine?

El scutură din cap, deloc convins.

— Nu ştiu dacă…

Theresa îl privi cu atenţie în vreme ce vorbea, simţind că mai era ceva la mijloc.

— Garrett, spune-mi ce s-a întâmplat.

Când el nu-i răspunse, continuă:

— Există un motiv anume pentru care nu vrei să încerci?

El continuă să tacă. În liniştea camerei se întoarse să privească fotografia Catherinei de pe noptieră.

— Cum a fost drumul? Garrett luă valiza de pe bancheta din spate în timp ce Catherine cobora din maşină. Deşi Catherine îi zâmbi, el văzu imediat cât era de obosită.

— A fost bine, deşi sora mea e pachet de nervi în continuare. Vrea să fie totul fără cusur şi

tocmai am aflat că Nancy e gravidă şi că rochia de domnişoară de onoare n-are cum s-o mai încapă.

— Şi ce dacă? O mai lărgeşte puţin.

— Asta am zis şi eu, dar o ştii pe soră-mea. Se agită pentru orice.

Catherine îşi duse palmele spre şolduri şi-şi întinse spatele, strâmbându-se uşor.

— Te simţi bine?

— Am amorţit, asta-i tot. Am fost obosită tot timpul cât am stat acolo, şi m-a cam durut spatele în ultimele două zile.

O porni spre uşa casei, cu Garrett alături.

— Catherine, vreau să-ţi spun că-mi pare rău pentru felul în care m-am purtat înainte să pleci. Mă bucur că te-ai dus, dar sunt şi mai bucuros că te-ai întors.

— Garrett, răspunde-mi.

Theresa îl privea îngrijorată. În cele din urmă rosti cu greu:

— Theresa… e aşa de dificil în clipa asta. După tot ce mi s-a întâmplat…

Glasul i se stinse şi Theresa intui deodată despre ce vorbea el. Simţi cum i se strângea stomacul.

— E vorba de Catherine? Despre asta este vorba?

— Nu, doar că… el se opri încurcat, iar ea-şi dădu seama că avusese dreptate.

— Deci asta era, nu? Nici măcar nu vrei să încerci ceva… din cauza lui Catherine.

— Tu n-ai cum să înţelegi.

Împotriva voinţei ei, simţi cum se aprindea de furie.

— Oho, ba înţeleg foarte bine. Ai fost în stare să petreci cu mine săptămâna asta numai pentru că ştiai că voi pleca. Iar după aceea, după ce eu voi dispărea, te vei putea întoarce liniştit la ce-a fost înainte. Nu a fost decât o aventură, nimic mai mult, nu?

El scutură din cap.

— Nu, nu-i adevărat. N-a fost doar o aventură. Ţin foarte mult la tine…

Theresa îl privi cu duritate.

— Dar nu destul ca să încerci măcar să facem ca relaţia noastră să dureze.

Garrett se uită la ea cu durerea înscrisă pe chip.

— Nu vorbi aşa…

— Dar atunci cum? Să mă arăt plină de înţelegere? Ai vrea să spun pur şi simplu: „Of, bine, Garrett, o să punem punct aici pentru că pare o treabă grea şi nu ne vom putea vedea prea des. Înţeleg. Mi-a făcut plăcere să te cunosc." Asta-i ceea ce ai vrea să spun?

— Nu, n-aş vrea să spui aşa ceva.

— Şi atunci ce vrei? Ţi-am spus deja că eu sunt gata să încerc… Am spus că vreau să încerc…

Garrett scutură din cap, incapabil s-o privească în ochi. Theresa simţea cum o podideau lacrimile.

— Ascultă, Garrett, ştiu că ţi-ai pierdut soţia. Ştiu că ai suferit teribil din cauza asta. Dar acum ai început să te porţi ca un martir. Ai toată viaţa înainte. Nu arunca totul la lada de gunoi doar pentru că vrei să trăieşti în trecut.

— Nu trăiesc în trecut, se apără el.

Theresa încercă să-şi alunge lacrimile. Glasul i se îmblânzi.

— Garrett… poate că eu nu mi-am pierdut tovarăşul de viaţă, ca tine, dar tot am pierdut pe cineva la care ţineam foarte mult. Ştiu totul despre durere şi neputinţă. Dar, ca să fiu sinceră până la capăt, m-am săturat să mai fiu singură toată vremea. La mine totul s-a terminat cu trei ani în urmă ca şi pentru tine – dar eu una m-am săturat până peste cap să-mi mai plâng singură de milă. Sunt gata să merg mai departe şi să găsesc o persoană specială care să fie alături de mine. Asta ar trebui să faci şi tu.

— Ştiu. Crezi că nu ştiu?

— În clipa asta nu mai sunt la fel de sigură ca înainte. Între noi s-a petrecut ceva minunat, şi n-aş vrea să pierdem din vedere tocmai ce-i mai frumos.

El continuă să tacă.

— Ai dreptate, începu, chinuindu-se să vorbească. În mintea mea ştiu că ai dreptate. Dar inima… pur şi simplu mu mai ştiu.

— Şi cu inima cum rămâne? Sau pentru tine nu contează deloc?

Felul în care-l privi îl făcu să simtă un nod imens în gât.

— Cum să nu conteze? Contează mai mult decât crezi. Când vru s-o ia de mână, Theresa se feri şi de-abia atunci observă Garrett cât de mult o rănise. Continuă să-i vorbească cu blândeţe, încercând să-şi ţină sub control propriile-i emoţii: Theresa, îmi pare nespus de rău că te-am făcut să treci, că am trecut împreună prin toată discuţia asta tocmai în ultima noastră noapte. Crede-mă, pentru mine n-ai fost doar o aventură. Doamne – ai fost orice, dar nu o aventură. Ţi-am spus deja că ţin foarte mult la tine, şi să ştii c-am vorbit foarte serios.

Întinse braţele şi o rugă din priviri să vină lângă el. Theresa ezită o secundă, apoi se cuibări lângă el, fiind asaltată de emoţii contradictorii. Îşi lăsă capul pe pieptul lui, nedorind să-i vadă expresia de pe chip. El o sărută pe păr, vorbind încet în vreme ce o săruta:

— Îmi pasă. De fapt, îmi pasă aşa de mult încât treaba asta mă sperie. N-am simţit aşa ceva de atâta vreme încât aproape că am uitat cât de importantă poate deveni pentru mine o altă persoană. Nu cred că aş putea să te las să pleci şi apoi să te uit, şi nici nu vreau. Şi în niciun caz n-aş vrea să punem punct tocmai acum relaţiei dintre noi. Vreme de câteva secunde nu se auzi decât răsuflarea lui calmă. Apoi şopti mai departe:

Promit să fac tot ce pot ca să vin să te văd. Şi vom încerca să facem ca această relaţie să meargă.

Tandreţea din glasul lui eliberă zăgazul lacrimilor pe care Theresa le reţinuse îndelung. Apoi Garrett continuă aşa de încet încât aproape că ea nici nu auzi:

— Theresa, cred că m-am îndrăgostit de tine.

Cred că m-am îndrăgostit de tine, auzi ea iar. *Cred…*

Cred…

Nedorind să-i răspundă, şopti pierdută:

— Doar strânge-mă în braţe, da? Mai bine să nu mai vorbim.

*

* *

La revărsatul zorilor se iubiră din nou şi apoi rămaseră strâns îmbrăţişaţi până ce soarele se ridică pe cer atât cât să le dea de ştire că venise vremea ca Theresa să se pregătească de plecare. Deşi nu stătuse aproape deloc la hotel şi îşi adusese valiza la Garrett, verificase dacă Deanna sau Kevin o sunaseră.

Au făcut duş împreună şi, după ce se îmbrăcară, Garrett se apucă să-i prepare micul dejun în vreme ce ea-şi strângea lucrurile. În timp ce trăgea fermoarul la valiză, Theresa auzi din bucătărie că se prăjea ceva şi imediat mirosul de costiţă umplu toată casa. Îşi uscă părul şi se fardă, apoi se duse şi ea acolo.

Garrett era aşezat la masă şi sorbea din cana cu cafea. Când o văzu intrând, îi făcu cu ochiul. Pe dulap găsi o cană pregătită pentru ea, chiar alături de filtrul de cafea, aşa că-şi turnă o porţie bună din lichidul întunecat. Micul dejun se afla deja pe masă – omletă, costiţă şi pâine prăjită. Theresa se aşeză pe scaunul de lângă el.

— Nu am ştiut ce anume ai vrea la micul dejun, se scuză el, arătând spre masă.

— Nu te supăra, Garrett, dar nu mi-e foame deloc.

El îi zâmbi.

— Nicio problemă. Nici mie nu mi-e foame.

Theresa se ridică de pe locul ei ca să i se aşeze în braţe. Îl cuprinse cu braţele pe după gât şi îşi ascunse faţa în umărul lui. El o strânse cu putere şi începu să se joace cu o mână prin părul ei.

În cele din urmă Theresa se retrase. Se bronzase cât stătuseră la soare în săptămâna ce trecuse. Iar cu blugii scurţi şi tricoul alb arăta ca o adolescentă lipsită de griji. O clipă rămase privind la modelul floral de pe bareta sandalelor. Valiza şi poşeta o aşteptau alături de uşa de la dormitor.

— Avionul meu va pleca în curând şi încă mai trebuie să plătesc pentru camera de la hotel şi să înapoiez maşina închiriată, îi zise.

— Eşti sigură că nu vrei să vin cu tine?

Ea încuviinţă din cap cu buzele strânse.

— Nu, şi aşa va trebui să mă grăbesc ca să prind avionul şi, în afară de asta, tu ar trebui să te ţii după mine cu camioneta ta. La fel de bine ne putem lua rămas bun şi de aici.

— Am de gând să te sun diseară.

Theresa zâmbi.

— Sper s-o faci.

Ochii i se umplură de lacrimi, aşa că Garrett o strânse în braţe cât putu de tare.

— O să-mi lipseşti tare mult, îi zise, iar ea începu să plângă de-a binelea. Îi şterse lacrimile cu degetele, de abia atingând-o.

— Iar mie o să-mi lipsească mâncarea pe care mi-o făceai, şopti ea, simţindu-se ridicolă.

Garrett începu să râdă, risipind tensiunea.

— Nu trebuie să fii tristă. Doar o să ne vedem iar peste vreo două săptămâni, nu?

— Dacă nu cumva ne răzgândim.

El îi zâmbi liniştit.

— O să stau şi-o să număr zilele. Iar când o să vii iar, o să-l aduci şi pe Kevin, nu?

Theresa încuviinţă din cap.

— Foarte bine, pentru că de abia aştept să-l cunosc. Dacă seamănă cât de puţin cu tine, sunt sigur c-o să ne înţelegem de minune.

— Şi eu sunt sigură de asta.

— Iar până atunci o să mă gândesc la tine tot timpul.

— Serios?

— Absolut. Deja am început să mă gândesc la tine.

— Doar din cauză că-ţi stau în poală.

Garrett râse din nou, iar ea-i oferi un zâmbet palid. Apoi se ridică şi-şi şterse obrajii. Garrett se duse să-i ia bagajele şi ieşiră împreună din casă. Afară soarele ajunsese în înaltul cerului şi aerul se încălzise. Theresa scoase din buzunarul poşetei ochelarii de soare pe care-i ţinu în mână până când ajunseră în locul în care-şi parcase maşina închiriată.

Descuie portbagajul şi el îi aşeză lucrurile înăuntru. Apoi Garrett o prinse în braţe şi o sărută cu blândeţe înainte să-i dea drumul. După ce-i deschise portiera o ajută să urce, şi aştepta ca ea să bage cheile în contact şi să pornească motorul.

Cu portiera încă deschisă, au rămas să se privească unul pe celălalt până când motorul începu să toarcă lin.

— Dacă mai vreau să prind avionul, ar trebui să plec.

— Ştiu.

Garrett se dădu la o parte şi trânti portiera. Theresa scoase o mână pe geam. Garrett o prinse între palmele lui pentru o clipă. Apoi ea porni maşina.

— O să suni diseară?

— Promit.

Ea îşi retrase mâna înăuntru şi, zâmbindu-i încă, porni încet la drum. Garrett rămase pe loc,

privind cum îi mai făcea o dată semn înainte să dea colţul străzii, şi se întrebă cum avea să reziste următoarele două săptămâni.

*
* *

În ciuda traficului, Theresa ajunse destul de repede la hotel, unde achită în grabă nota de plată. Primi şi trei mesaje de la Deanna, din ce în ce mai pline de disperare. „Ce se petrece acolo? Cum a mers întâlnirea?“ scria în primul; „De ce n-ai sunat? De abia aştept să aud totul, până la ultimul detaliu“, stătea trecut pe cel de-al doilea; cel de-al treilea şi ultimul era şi mai explicit: „Vrei musai să mă omori? Sună-mă să-mi spui ce se petrece – te rog!“ Mai avea şi un mesaj de la Kevin – ea oricum îl sunase de vreo două ori de la Garrett de acasă – dar părea să fie vechi de câteva zile.

Returnă maşina pe care o închiriase şi ajunse la aeroport cu mai puţin de jumătate de oră înainte de decolare. Din fericire, coada la predarea bagajelor nu fusese prea mare, aşa că izbuti să ajungă la poarta de îmbarcare tocmai în ultima clipă. După ce-i dădu biletul stewardesei, urcă în avion şi-şi ocupă locul. Zborul până la Charlotte nu era deloc aglomerat şi scaunul de lângă ea rămase neocupat.

Theresa închise ochii gândindu-se la evenimentele uimitoare care avuseseră loc cu numai o săptămână în urmă. Nu numai că-l găsise pe Garrett, dar ajunsese să-l cunoască mai bine decât crezuse că ar fi fost cu putinţă. Iar omul acesta reuşise să-i răscolească în suflet cele mai profunde sentimente, sentimente pe care ea, una, le crezuse de multă vreme îngropate definitiv.

Dar îl iubea?

Se gândi la întrebare cu mare atenţie, ştiind ce-ar fi însemnat să admită că era adevărat.

Încercă să retrăiască conversaţia lor din noaptea trecută. Temerile lui, neputinţa de a se desprinde de trecut, grija că n-o va putea vedea atât de mult cât i-ar fi plăcut. Erau lucruri pe care le înţelegea şi ea foarte bine. Dar…

Cred că m-am îndrăgostit de tine.

Se încruntă. De ce trebuise să mai adauge şi acel „cred“? Ori se îndrăgostise de ea, ori nu… nu? Oare o spusese numai ca s-o potolească? Sau o spusese dintr-un alt motiv?

Cred că m-am îndrăgostit de tine.

Îl auzi în minte spunând-o iar şi iar, pe tonul acela amestecat cu… ce anume? Ambivalenţă? Acum, când se gândea la toate astea, aproape că-şi dorea ca el să nu fi spus nimic. Dacă ar fi fost aşa, cel puţin n-ar mai fi încercat acum să-şi dea seama ce anume voise el să spună cu adevărat.

Cum rămânea însă cu ea? Îl iubea pe Garrett?

Închise ochii obosită, nemaidorind să încerce să mai descâlcească toate acele emoţii încurcate. De un singur lucru era sigură – nu avea de gând să-i spună că-l iubea până când nu era sigură că el o lăsase pe Catherine să se odihnească în pace, undeva în trecut.

*

* *

În noaptea aceea, în visul lui Garrett, o furtună violentă tocmai se năpustise asupra regiunii. Ploaia biciuia fără milă casa şi el alerga disperat dintr-o cameră în alta. Era casa în care locuia de multă vreme şi, deşi ştia foarte bine încotro mergea, ploaia care intra nestăvilită pe geamurile deschise îl orbea. Ştiind că trebuia să închidă ferestrele, dădu buzna în dormitor, împiedicându-se în draperiile pe care vântul şi ploaia le fluturau în interior. Reuşind să scape din încleştarea lor moale, ajunse la fereastra deschisă, chiar în clipa în care luminile s-au stins.

Camera se scufundase în beznă. Peste urletul furtunii, auzi mugetul unei sirene din depărtare, ce avertizau oamenii de uraganul care se apropia. În vreme ce el se lupta cu fereastra, fulgerele brăzdau necontenit cerul. Rama ferestrei nu voia să se clintească. Ploaia continua să vină în valuri înăuntru, udându-i mâinile şi nelăsându-l să apuce bine marginea ferestrei.

Deasupra, acoperişul gemea din cauza rafalelor furioase ale vântului.

Continuă să se lupte cu fereastra, dar aceasta se blocase şi nu voia să se clintească. În cele din urmă, dându-se bătut, încercă să închidă fereastra alăturată. Ca şi prima, aceasta a rămas blocată.

Auzea deja olanele care se desprindeau de pe acoperiş şi sunetul de sticlă spartă.

Se întoarse şi alergă în salon. Ferestrele de acolo explodaseră spre interior, împrăştiind sticla peste podele. Ploaia bătea dintr-o parte direct în cameră, iar vântul se intensificase. Uşa din faţă se scutura din balamale.

În faţa ferestrelor o auzea pe Theresa care îl striga.

— Garrett, trebuie să ieşi în clipa asta!

În clipa aceea, ferestrele de la dormitor cedară şi se sparseră. Rafalele de vânt, care şuierau nestingherite prin casă, începură să lărgească spărtura din acoperiş. Casa nu avea să mai reziste multă vreme în picioare.

Catherine.

Trebuia să-i ia fotografia şi celelalte lucruri care se adunaseră pe masa de lucru.

— Garrett! Nu mai e vreme de pierdut! îi strigă iar Theresa.

În pofida ploii şi a întunericului, el tot o putea vedea cum îl aştepta afară, făcându-i semne disperate s-o urmeze.

Fotografia. Inelul. Felicitările de Sfântul Valentin.

— Haide! continua Theresa să strige. Dădea din braţe cu disperare.

Cu un geamăt puternic, acoperişul începuse să se separe de restul casei, în vreme ce vântul trăgea de el fără milă. Din instinct, îşi duse braţele deasupra capului atunci când o parte din tavan se prăbuşi peste el.

În câteva momente totul avea să fie pierdut.

Fără să-i pese de primejdie, o porni înapoi spre dormitor. Nu putea fugi fără lucrurile acelea.

— Haide, încă mai poţi să ieşi!

Ceva din felul în care urlase Theresa după el îl făcu să se oprească. Privi de la Theresa la dormitor, îngheţat în mijlocul salonului.

O altă bucată de tavan se prăbuşi chiar lângă el. Cu gemete ascuţite, acoperişul se desprindea tot mai mult.

Făcu un pas spre dormitor şi observă că Theresa încetase să mai dea din mâini. Lui i se păru că renunţase să-l mai îmboldească.

O rafală de vânt trecu prin camera deschisă, urlând cumplit şi aproape aruncându-l pe jos. Mobila se răsturnase peste tot, blocându-i calea.

— Garrett! Te rog! o mai auzi pe Theresa strigând.

Din nou, sunetul vocii ei îl făcu să se oprească, şi abia atunci îşi dădu seama că, dacă se încăpăţâna în continuare să încerce să salveze lucrurile care-l legau de trecut, era foarte posibil să nu mai poată ieşi deloc.

Oare merita?

Răspunsul era evident.

Renunţă la nebunia lui şi se grăbi să ajungă la deschizătura lăsată în perete de geamurile sparte. Lovi cu pumnul bucăţile de sticlă rămase agăţate şi ieşi afară, pe terasă, chiar în momentul în care acoperişul era smuls cu totul. Pereţii se clătinau periculos şi, în momentul în care sări pe marginea terasei, casa întreagă se nărui cu un vuiet asurzitor.

O căută din priviri pe Theresa, ca să se asigure că era teafără, dar, ciudat, n-o mai vedea nicăieri.

Capitolul 11

A doua zi dimineaţă, devreme, pe când Theresa dormea dusă, ţârâitul telefonului o scoase din vis. După ce căută pe pipăite receptorul, recunoscu imediat glasul.

— Ai ajuns cu bine acasă?

— Mda, răspunse ea ameţită de somn. Cât e ceasul?

— Puţin peste şase. Te-am trezit?

— Da. Aseară am stat până târziu şi am aşteptat să mă suni. Începusem să mă întreb dacă nu cumva ai uitat ce-ai promis.

— N-am uitat nimic. M-am gândit numai că poate ai nevoie de un scurt răgaz ca să te adaptezi.

— Dar erai sigur că voi fi trează la ora asta matinală, nu?

Garrett începu să râdă.

— Îmi cer scuze. Cum a fost zborul? Cum te simţi?

— Bine. Obosită, dar bine.

— Să înţeleg de aici că viaţa din marele oraş te-a şi istovit?

Theresa izbucni în râs, dar Garrett redeveni serios.

— Hei, vreau să-ţi spun ceva.

— Ce?

— Mi-e dor de tine.

— Chiar aşa?

— Mda, ieri m-am dus la magazin ca să mai rezolv unele treburi, deşi era închis şi n-am reuşit să fac mai nimic pentru că mă tot gândeam la tine.

— Mă bucur să aud asta.

— E adevărat. Nu ştiu cum o să mai pot lucra ceva în următoarele două săptămâni.

— Hei, te descurci tu cumva.

— S-ar putea să încep să sufăr şi de insomnii.

Theresa începu să râdă, ştiind că el doar o necăjea.

— Nu e cazul să mergem atât de departe. Adevărul este că nu mă omor după indivizii ăştia, supradependenţi. Eu îi prefer pe bărbaţii mai bărbaţi.

— Bine, atunci o să încerc să mă controlez.

Theresa tăcu o clipă.

— Unde eşti în clipa asta?

— Stau pe terasă şi privesc cum răsare soarele. De ce?

Theresa regreta deja priveliştea minunată pe care nu avea cum s-o vadă.

— E frumos, nu?

— E întotdeauna frumos, dar în dimineaţa asta nu mi se mai pare totul la fel de grozav ca înainte.

— Şi de ce nu?

— Pentru că nu eşti şi tu cu mine ca să te bucuri de această frumuseţe.

Theresa se întinse iar între perne, într-o poziţie confortabilă.

— Hei – şi mie mi-e tare dor de tine.

— Sper. Nu mi-ar plăcea să ştiu că sunt singurul în situaţia asta.

Theresa zâmbi şi cu mâna rămasă liberă începu să se joace cu o şuviţă de păr, până când cu douăzeci de minute mai târziu, îşi luă rămas bun.

*
* *

Ajungând la birou mai târziu decât de obicei, Theresa se resimţea de pe urma aventurii ei furtunoase. Nu apucase să doarmă cât ar fi trebuit şi, după ce vorbise la telefon cu Garrett şi se uitase

în oglindă, i se păruse că arăta cam cu un deceniu mai bătrână decât vârsta ei reală. Ca de obicei, primul lucru pe care-l făcu ajungând la birou fu să-şi toarne o cană bună cu cafea la care adăugă un pacheţel suplimentar de zahăr ca să-şi mai revină.

— Măi să fie! Bună, Theresa, rosti Deanna veselă, venind în urma ei. Am crezut că n-o să mai dai pe aici. Mor să aud ce s-a întâmplat.

— Bună dimineaţa, mormăi Theresa în timp ce-şi amesteca zahărul în cafea. Scuze pentru întârziere.

— Eu mă bucur că ai reuşit până la urmă. Seara trecută, aproape c-am vrut să năvălesc peste tine ca să stăm de vorbă, dar nu eram sigură de ora la care trebuia să te întorci.

— Îmi pare rău că nu te-am sunat, dar eram foarte obosită după săptămâna de vacanţă, se scuză Theresa.

Deanna se sprijini de bufet.

— Mda, oare de ce nu mă mir? Deja am adunat doi cu doi.

— Ce vrei să spui?

Ochii Deannei străluceau de aţâţare.

— Să înţeleg de aici că încă nu ţi-ai văzut masa de lucru?

— Nu, de abia am ajuns. De ce?

— Ei bine, zise Deanna, ridicând din sprâncene, bănuiesc că ai făcut impresie bună.

— Deanna, despre ce tot vorbeşti?

— Vino cu mine, îi zise Deanna cu un zâmbet conspirativ, deschizând drumul spre sala redacţiei. Theresa rămase fără grai atunci când îşi văzu biroul. Alături de corespondenţa acumulată în lipsa ei se afla o vază mare, transparentă, în care se răsfăţau o duzină de trandafiri, minunat aranjaţi.

— Au sosit azi dimineaţă la prima oră. Cred că omul care le-a livrat a fost oarecum şocat că nu erai aici să primeşti buchetul, dar m-am băgat eu în faţă şi am spus că-s pentru mine. Atunci l-am şocat de-a binelea.

Fără să mai stea să asculte la ce-i spunea Deanna, Theresa se întinse după micul plic aşezat pe marginea vazei şi-l deschise imediat. Deanna veni în spatele ei ca să poată citi peste umăr. Pe bilet stătea scris:

Pentru cea mai frumoasă femeie pe care o cunosc,

Acum c-am rămas iar singur, nimic nu mai este cum era înainte.

Cerul este cenuşiu şi oceanul înnegurat.

Nu vrei să îndrepţi lucrurile?

Singura soluţie este să ne vedem din nou.

Mi-e dor de tine,

Garrett

Theresa zâmbi, după care puse biletul la loc în plic şi se aplecă să miroasă buchetul.

— Cred c-ai avut parte de-o săptămână memorabilă, comentă Deanna.

— Mda, cam aşa ceva, rosti Theresa cu simplitate.

— De abia aştept să-mi spui – cu toate detaliile picante.

— Cred, zise Theresa privind în jur, la oamenii din redacţie care se uitau la ele curioşi, că aş prefera să discutăm despre asta ceva mai târziu, când o să fim singure. Nu vreau să înceapă toată lumea să bârfească pe tema asta.

— Deja au început, Theresa. Prea a trecut multă vreme de când nu s-au mai livrat flori pe aici. Dar, bine – vom discuta despre asta mai târziu.

— Le-ai spus din partea cui sunt?

— Sigur că nu. Ca să fiu sinceră, îmi cam place să-i las să fiarbă în zeama lor. Îi făcu cu ochiul înainte să privească în redacţie. Ascultă, Theresa, acum am ceva de lucru. Crezi c-am putea să luăm prânzul împreună? Atunci am putea sta de vorbă în linişte.

— Sigur. Unde?

— Ce-ai zice de Mikuni's? Pun pariu că n-ai prea găsit *sushi* acolo, în Wilmington.

— E perfect. Şi, Deanna… mulţumesc pentru discreţie.

— Nicio problemă.

Deanna o bătu pe Theresa pe umăr şi se îndreptă spre biroul ei. Theresa aspiră iar parfumul trandafirilor, apoi mută vaza într-un colţ. Câteva minute se arătă preocupată de corespondenţă, prefăcându-se a nu observa buchetul de pe masa de lucru, până când activitatea din redacţie reveni la normal. După ce se asigură că nu-i dădea nimeni nicio atenţie, ridică receptorul şi sună la biroul lui Garrett.

La telefon răspunse Ian.

— Numai două secunde, cred că acum e la el în birou. Cine îl caută, vă rog?

— Spune-i că e cineva care vrea să se programeze la lecţiile de scufundare peste două săptămâni. Încercase să pară cât mai distantă posibil, nefiind sigură dacă Ian ştia ceva despre ei sau nu.

Ian o puse pe linia de aşteptare unde rămase câteva momente. Apoi se auzi un clic şi pe fir intră Garrett.

— Pot să vă ajut cu ceva? întrebă nedumerit.

Ea îi zise cu simplitate.

— N-ar fi trebuit să faci gestul ăsta, deşi recunosc că m-a bucurat mult.

El îi recunoscu glasul şi se înveseli deodată.

— Hei, tu eşti. Mă bucur că au ajuns. Arată bine?

— Sunt minunaţi. De unde ai ştiut că-mi plac trandafirii?

— N-am ştiut, dar nu am cunoscut până acum o femeie care să nu fie încântată de trandafiri, aşa c-am riscat.

Theresa zâmbi.

— Deci trimiţi trandafiri mai multor femei, nu?

— Milioane. Am o mulţime de admiratoare. Nu ştiai că instructorii de scufundare sunt aproape ca vedetele de cinema?

— Nu mai spune!

— Adică nu eşti la curent cu treaba asta? Şi eu, care am crezut că eşti doar o altă admiratoare înfocată.

Theresa începu să râdă.

— Mda, mersi mult de tot.

— Desigur. Nu te-a întrebat nimeni de unde sunt trandafirii?

Theresa zâmbi.

— Sigur că m-au întrebat.

— Sper că m-ai vorbit numai de bine.

— Aşa am făcut. Le-am spus că ai şaizeci şi opt de ani şi că eşti gras, şi că sâsâi aşa de cumplit că nu am reuşit să pricep o boabă din ce mi-ai spus. Dar cum mi-ai stârnit mila, am acceptat să iau prânzul cu tine, iar acum, din nenorocire, ai început să mă urmăreşti.

— Hei, asta chiar nu-mi place, rosti el. Tăcu o clipă. Deci… sper ca trandafirii să-ţi amintească în cel mai serios mod că mă gândesc la tine.

— Tot ce se poate, răspunse ea în glumă.

— Ei bine, să ştii că mă gândesc la tine şi nu vreau să uiţi treaba asta.

Theresa aruncă o privire spre trandafiri.

— Asemenea, rosti încet.

După ce închise, Theresa rămase nemişcată o clipă, după care se întinse iar după plic şi citi biletul încă o dată, de la capăt. După ce termină, în loc să-l mai aşeze pe marginea vazei, îl băgă în poşetă ca să-l păstreze. Cunoscându-şi colegii, ar fi putut să bage mâna în foc că cineva avea să-l citească atunci când ea n-ar fi fost atentă.

*
* *

— Deci, cum e tipul?

Deanna stătea la masa din restaurant, în faţa Theresei. Theresa îi întinse fotografiile făcute în vacanţă.

— Nici nu ştiu de unde să încep.

Privind la o fotografie cu Theresa şi Garrett pe plajă, Deanna îi zise, fără să ridice privirea spre ea:

— Ia-o de la început. Nu vreau să pierd nimic.

Cum Theresa îi povestise deja cum îl întâlnise pe Garrett la docuri, reluă povestirea din seara în care ieşiseră în larg. Îi spuse Deannei cum special îşi lăsase haina la bord voind să aibă o scuză valabilă ca să-l revadă – la care Deanna răspunse:

— Absolut magnific!

Theresa trecu mai departe, la prânzul de a doua zi şi, în fine, la cina luată împreună, prima. Reamintindu-şi ultimele patru zile pe care le petrecuseră împreună, nu uită aproape nimic şi nici nu omise mare lucru în vreme ce Deanna o asculta cu cea mai mare atenţie posibilă.

— După ce mi-ai spus, am înţeles că te-ai distrat de minune, rosti Deanna, zâmbind ca o mamă mândră de isprava odraslei.

— Aşa este. Cred că a fost cea mai minunată săptămână de până acum. Numai că…

— Ce?

Theresei îi trebui un moment până să răspundă.

— Ei bine, la final Garrett a spus ceva care m-a făcut să mă întreb unde vor duce toate astea.

— Ce anume a spus?

— Nu e vorba numai de ce a spus, ci de felul în care a vorbit. Mi-a lăsat impresia că nu era tocmai sigur dacă voia să ne mai vedem sau nu.

— Parcă mi-ai spus că pleci iar la Wilmington peste vreo două săptămâni.

— Aşa e.

— Şi atunci care-i problema?

Theresa începu să se foiască, încercând să-şi adune gândurile.

— Ei bine, încă se mai luptă cu amintirea lui Catherine şi… şi nu sunt foarte sigură că va putea să treacă vreodată peste tragedia lui.

Deanna începu să râdă.

— Ce o fi aşa de amuzant? o întrebă Theresa uimită.

— *Tu,* Theresa. La ce te-ai fi aşteptat? Ştiai că lupta din greu cu fantoma Catherinei încă de când ai plecat acolo. Nu uita că în primul rând te-a atras la el dragostea lui „nemuritoare“. Chiar credeai c-o s-o uite pe Catherine numai în câteva zile, numai pentru că voi v-aţi potrivit aşa de bine, din toate punctele de vedere?

Theresa se arătă spăşită şi Deanna râse iar.

— *Chiar* te-ai aşteptat la aşa ceva, nu? Exact aşa ai crezut.

— Deanna, tu n-ai fost acolo… Nu ai habar cât de bine era totul între noi, până în ultima noapte.

Deanna se îmblânzi puţin.

— Theresa, ştiu că o parte din tine crede că poate să schimbe pe cineva, dar în realitate este cu neputinţă. Tu te poţi schimba pe tine, şi Garrett poate, dar n-o poţi face tu în locul lui.

— Ştiu şi eu…

— Nu, de fapt nu ştii, rosti Deanna, întrerupând-o cu delicateţe. Sau dacă ştii, atunci nu vrei să priveşti totul prin prisma asta. Viziunea ta, după cum se spune, a devenit acum tulbure.

Theresa se gândi o clipă la tot ce-i spusese.

— Hai acum să aruncăm o privire obiectivă la tot ce s-a întâmplat cu Garrett, bine? continuă Deanna.

Theresa încuviinţă, tăcută.

— Deşi tu mai ştiai câte ceva despre Garrett, el nu ştia absolut nimic despre tine. Cu toate astea, el a fost acela care te-a invitat să ieşi în larg. Deci,

ce s-a petrecut mai departe între voi doi s-a aprins în momentul acela. După aceea, ajungi să-l revezi atunci când te-ai dus să-ţi iei haina, dar el este cel care te invită la prânz. Îţi spune totul despre Catherine apoi te invită la cină. După care, aţi petrecut împreună patru zile de vis, timp în care aţi ajuns să vă cunoaşteţi tot mai bine şi să ţineţi unul la celălalt. Dacă mi-ai fi spus că se va întâmpla aşa ceva înainte să pleci, nu te-aş fi crezut nici moartă. Dar uite că s-a întâmplat – asta-i toată şmecheria. Iar acum, amândoi v-aţi făcut deja planuri ca să vă revedeţi. Mie mi se pare că totul a fost un succes uriaş.

— Şi atunci, vrei să spui că n-ar fi trebuit să-mi fac probleme dacă o va uita sau nu pe Catherine?

Deanna scutură din cap.

— Nici chiar aşa. Dar ascultă – cel mai bine este să faci câte un pas o dată. La fel de adevărat este că, până acum, aţi petrecut împreună doar câteva zile – timp insuficient ca să poţi lua o decizie de genul ăsta. În locul tău, aş aştepta să văd ce o să simţi în următoarele săptămâni. Când îl vei vedea data viitoare, vei şti mult mai multe decât în clipa asta.

— Chiar crezi? Theresa îşi privea îngrijorată prietena.

— N-am avut dreptate atunci când aproape că nu te-am trimis cu forţa până acolo, ei?

*

*   *

În vreme ce Theresa şi Deanna mâncau, Garrett lucra la el în birou, ascuns în spatele unui teanc gigantic de hârţoage, când se deschise uşa. În birou îşi făcu intrarea Jeb Blake, care după ce se asigură că fiul său era singur, închise bine uşa în urma lui. Se instală comod în scaunul din faţa

mesei de lucru, scoase din buzunar tutunul şi nişte foiţe fine şi prinse să-şi răsucească o ţigară.

— Dar, te rog, stai jos. După cum vezi, n-am mare lucru de făcut, zise Garrett făcând semn cu mâna spre mulţimea de hârtii pe care trebuia să le rezolve.

Jeb zâmbi, şi continuă să-şi pregătească tacticos ţigara.

— Am sunat la magazin de câteva ori, dar mi s-a spus că n-ai dat pe aici toată săptămâna. Deci, ce-ai pus la cale?

Garrett se lăsă pe spate în scaun şi-şi examină tatăl.

— Sunt convins că deja ştii răspunsul la întrebarea ta şi probabil ăsta-i motivul pentru care te afli acum aici.

— Ai fost cu Theresa tot timpul?

— Mda, cu ea.

Continuând să-şi răsucească ţigara, Jeb întrebă nonşalant:

— Şi, ce-aţi făcut voi doi singurei tot timpul ăsta?

— Am ieşit în larg, ne-am plimbat pe plajă, am discutat… Ştii şi tu, am încercat să ne cunoaştem mai bine.

Jeb termină de răsucit ţigara şi şi-o vârî în gură. Scoase din buzunarul de la cămaşă bricheta Zippo, o aprinse şi inspiră adânc. În timp ce sufla fumul îi zâmbi şmechereşte lui Garrett.

— Ai preparat fripturile aşa cum te-am învăţat eu?

Garrett zâmbi fără voie.

— Sigur.

— A fost impresionată?

— Foarte.

Jeb încuviinţă din cap şi trase din ţigară. Garrett simţea cum aerul din birou devenea tot mai greu de respirat.

— Ei bine, atunci cred eu că are ceva deosebit, nu?

— Mai mult de atât, tată.
— Ti-a plăcut de ea, nu?
— Foarte tare.
— Chiar dacă nu o cunoşti aşa de bine?
— Am sentimentul că ştiu tot ce trebuie despre ea.

Jeb dădu iar din cap şi rămase tăcut o clipă. Apoi întrebă:

— Ai de gând să te mai vezi cu ea?
— De fapt, o să vină iar aici peste vreo două săptămâni, împreună cu băiatul ei.

Jeb privi cu mare atenţie expresia lui Garrett. Apoi, se ridică de pe scaun şi o porni spre uşă. Înainte s-o deschidă, se întoarse iar cu faţa spre băiatul lui.

— Garrett, te superi dacă-ţi dau un sfat?

Uimit de plecarea bruscă a tatălui său, răspunse:

— Sigur că nu.
— Dacă o placi, dacă ea te poate face fericit şi simţi că o cunoşti deja – atunci n-o scăpa din mână.
— De ce-mi spui toate astea?

Jeb îl privi pe Garrett drept în ochi şi trase un fum de ţigară.

— Pentru că, aşa cum te cunosc, tu vei fi acela care va pune punct acestei relaţii, şi am bătut drumul până aici ca să te opresc, dacă pot.
— Ce tot spui acolo?
— Ştii foarte bine ce vreau să spun, zise încet. Se întoarse şi plecă din biroul lui Garrett fără un alt cuvânt.

*
* *

Târziu în seara aceea, având încă în minte comentariile amare ale tatălui său, Garrett nu-şi găsea somnul. Se dădu jos din pat şi merse la bucătărie, ştiind foarte bine ce trebuia să facă. Într-

un sertar găsi carnetul pe care-l folosea mereu atunci când avea mintea prea agitată, după care se aşeză la masă, sperând să-şi poată exprima gândurile în cuvinte.

„Draga mea Catherine,

Nu ştiu ce se întâmplă cu mine, şi nu am habar dacă voi afla vreodată. În ultima vreme s-au întâmplat atâtea încât nu-mi mai dau seama ce simt."

Garrett rămase în faţa mesei mai bine de un ceas după ce scrise acele cuvinte, şi, oricât de mult încercă, nu reuşi să se gândească la ce altceva să pună pe hârtie. A doua zi dimineaţă, când se trezi, spre deosebire de celelalte zile, primul lui gând nu fugi spre Catherine.

Gândul lui se îndreptase numai spre Theresa.

*
* *

De-a lungul celor două săptămâni care urmară, Garrett şi Theresa au vorbit la telefon în fiecare noapte, câteodată ore în şir. Garrett îi trimise şi câteva scrisori – deşi semănau mai degrabă cu nişte bilete – ca să-i dea de ştire că-i ducea dorul, şi în săptămâna următoare îi mai trimise altă duzină de trandafiri şi o cutie de bomboane.

Theresa nu voia să-i trimită la rândul ei flori sau bomboane aşa că, în cele din urmă, îi expedie o cămaşă de un albastru palid care avea să se asorteze bine cu blugii şi câteva vederi.

Kevin veni şi el acasă după câteva zile, astfel că pentru Theresa timpul a trecut mult mai uşor decât pentru Garrett. În prima noapte acasă, Kevin luă cina cu Theresa, povestindu-i printre picături aventurile de vacanţă înainte să se urce în pat şi să doarmă cincisprezece ore la rând. Când se trezi,

Theresa întocmise deja o listă lungă cu toate lucrurile care trebuiau făcute. Avea nevoie de haine noi pentru şcoală – hainele de anul trecut deja rămăseseră mici – şi trebuia să se înscrie pentru toamnă în liga de fotbal, ceea ce-i luă aproape o întreagă zi de sâmbătă. În plus, revenise acasă cu o geantă plină de rufe murdare, voia să developeze pozele pe care le făcuse în vacanţă, iar pentru marţi după-amiaza avea programare la stomatolog pentru a vedea dacă nu cumva avea nevoie de aparat dentar.

Cu alte cuvinte, în casa Osborne, viaţa revenise la normal.

În cea de a doua seară a întoarcerii lui Kevin, Theresa îi spuse despre vacanţa de la Cape şi apoi despre călătoria la Wilmington. Pomeni despre Garrett, încercând să ascundă faţă de el sentimentele pe care la nutrea, ca să nu-l sperie. La început, când îi explică că urmau să-l viziteze în weekend-ul următor, Kevin nu păru foarte încântat. Dar după ce-i spuse ce meserie avea Garrett, Kevin dădu semne clare de interes.

— Vrei să spui c-ar putea să mă înveţe cum să mă scufund la mare adâncime? o întrebă în vreme ce ea dădea cu aspiratorul.

— Mi-a spus că te învaţă dacă te interesează.

— Perfect, mormăi el, întorcându-se la preocuparea de dinainte.

Câteva seri după aceea, îl duse la un magazin de unde cumpără câteva reviste despre scufundători. Înainte de plecare, Kevin ştia deja numele fiecărei piese a echipamentului pe care era posibil să-l primească şi visa cu ochii deschişi la aventurile care-l aşteptau.

În acest răstimp, Garrett se cufundase în muncă. Lucra până târziu, gândindu-se la Theresa, purtându-se cam la fel cum făcuse şi după moartea lui Catherine. Când îi mărturisi tatălui lui cât de mult îi lipsea Theresa, bătrânul dădu doar din cap şi zâmbi. Licărul din privirile cercetătoare ale

bătrânului îl făcu pe Garrett să se întrebe ce anume îi mai trecuse prin cap.

Atât Garrett cât şi Theresa ajunseseră la concluzia că era mai bine dacă ea şi Kevin nu aveau să stea la el, dar, din cauză că era vară şi plin sezon, aproape toate camerele din oraş fuseseră deja ocupate. Din fericire, Garrett îl cunoştea pe proprietarul unui mic motel care se afla cam la o milă depărtare de casa lui şi putuse astfel aranja totul pentru şederea lor acolo.

Când veni în fine şi ziua sosirii Theresei şi a lui Kevin, Garrett cumpără de mâncare, spălă camioneta şi pe dinafară şi pe dinăuntru şi făcu un duş înainte s-o pornească spre aeroport.

Îmbrăcat în nişte pantaloni kaki, în sandale şi cu cămaşa pe care i-o cumpărase Theresa, aştepta neliniştit lângă poarta de debarcare.

În ultimele două săptămâni sentimentele lui pentru Theresa se limpeziseră. Acum ştia că ceea ce se întâmplase între ei nu avea la bază numai simplă atracţie fizică – felul în care-i dusese dorul spunea că sentimentele erau mult mai profunde, mai durabile. În timp ce-şi lungea gâtul ca s-o vadă printre ceilalţi pasageri, simţi un val de nelinişte. Trecuse aşa de multă vreme de când nu mai simţise ceva asemănător pentru altcineva – şi oare unde aveau să ducă toate astea?

Când Theresa coborî din avion împreună cu Kevin, toată neliniştea lui se evaporă pe loc. Era frumoasă – mult mai frumoasă decât şi-o amintea. Iar Kevin – era aşa cum fusese descris, semănând foarte mult cu mama lui. Avea puţin peste un metru şaizeci, avea ochii şi părul întunecat al Theresei, şi părea deşirat – braţele şi picioarele păreau să fi crescut ceva mai mult decât restul corpului. Se îmbrăcase cu bermude lungi, în picioare avea pantofi Nike, iar pe umeri avea o cămaşă luată de la un concert cu Hootie and The Blowfish. Felul în care arăta fusese categoric inspirat de MTV, iar Garrett, văzându-l, zâmbi fără

voie. Boston, Wilmington, de fapt nici nu conta, nu? Puştii erau peste tot la fel.

Theresa îl văzu şi-i făcu semn cu mâna. Neştiind prea bine dacă s-o sărute de faţă cu Kevin, ezită până când Theresa se apropie veselă de el şi-l sărută pe obraz.

— Garrett, aş vrea să faci cunoştinţă cu fiul meu, Kevin, îi zise mândră.

— Bună, Kevin.

— Bună ziua, domnule Blake, răspunse băiatul rigid, de parcă Garrett ar fi fost unul din profesorii lui.

— Mai bine spune-mi Garrett, rosti el, întinzându-i mâna. Kevin i-o strânse puţin nesigur. Până în acel moment, în afară de Annette, niciun alt adult nu-i mai spusese că putea să i se adreseze pe numele de botez.

— Cum a fost zborul? se interesă Garrett.

— Bun.

— Aţi apucat să mâncaţi ceva?

— Încă nu.

— Aha, atunci ce-aţi zice să ciugulim ceva înainte să vă duc la motel?

— Ar fi grozav.

— Pe tine te-ar interesa ceva în mod deosebit? îl întrebă Garrett pe Kevin.

— Mie-mi place la McDonald's.

— Of, dragă, nu, interveni repede Theresa, dar Garrett o opri cu o mişcare a capului.

— McDonald's e perfect.

— Eşti sigur? îl întrebă Theresa.

— Absolut. Şi eu mănânc acolo mai mereu.

Kevin părea încântat de răspunsul lui, aşa că toţi trei o porniră spre zona de recuperare a bagajelor. Imediat ce plecară de lângă poartă, Garrett întrebă:

— Spune-mi, Kevin, ştii să înoţi bine?

— Destul de bine.

— Te-ar tenta nişte lecţii de scufundare în weekend-ul ăsta?

— Aşa cred – am citit destule despre asta, răspunse băiatul, încercând să pară mai mare decât era.

— Atunci e bine. Am sperat să spui aşa ceva. Dacă avem un dram de noroc, poate că-ţi obţinem şi certificatul înainte să pleci acasă.

— Ce înseamnă certificatul?

— Este un fel de permis care-ţi acordă dreptul să te scufunzi de câte ori vrei, seamănă cu permisul de şofer.

— Şi aş putea să-l obţin în câteva zile?

— Sigur. Trebuie numai să dai o probă scrisă şi să petreci câteva ore în apă cu un instructor. Dar cum în weekend-ul ăsta vei fi singurul meu elev – dacă nu vrea cumva şi mama ta să înveţe – vom avea la dispoziţie destul timp.

— Perfect, rosti Kevin. Se întoarse apoi şi spre Theresa. Mamă, tu n-o să înveţi?

— Nu ştiu. Poate.

— Eu cred c-ar trebui, zise Kevin. Ar fi o distracţie pe cinste.

— Are dreptate – şi tu ar trebui să înveţi, adăugă Garrett strâmbându-se, ştiind că Theresa se va simţi încolţită de amândoi şi că, mai mult ca sigur, avea să cedeze.

— Foarte bine, oftă ea, dând ochii peste cap, exasperată. O să merg şi eu. Dar dacă văd vreun rechin, renunţ pe loc.

— Vrei să spui c-ar putea fi şi rechini? întrebă Kevin repede.

— Mda, este posibil să vedem şi ceva rechini. Dar sunt mici şi nu se dau la oameni.

— Cât de mici? întrebă Theresa, care-şi amintea încă de povestea pe care i-o spusese el despre marele cap-de-ciocan cu care se întâlnise.

— Destul de mici ca să nu vă faceţi griji din pricina lor.

— Eşti sigur?

— Absolut.

— Perfect, repetă Kevin ca pentru sine, în vreme ce Theresa îl privea pe Garrett întrebându-se dacă spusese adevărul.

*
* *

După ce luară bagajele şi se opriră să mănânce, Garrett îi duse pe Theresa şi pe Kevin la motel. Le duse lucrurile în cameră, apoi Garrett reveni la camionetă ca să ia de acolo o carte şi nişte hârtii.

— Kevin, astea sunt pentru tine.

— Ce anume?

— Cartea şi testele pe care trebuie să le completezi ca să obţii certificatul. Nicio grijă – pare că e mult de citit, dar nu-i chiar aşa. Dar dacă vrei să începem de mâine, va trebui să citeşti bine primele două secţiuni şi să completezi primul test.

— E greu?

— Nu – e chiar foarte uşor, dar tot trebuie să-l faci. Şi te poţi folosi de carte ca să cauţi răspunsurile de care nu eşti foarte sigur.

— Vrei să spui că pot să mă uit prin carte în timp ce dau testul?

Garrett încuviinţă din cap.

— Mda. Când le dau examen elevilor mei, toată lumea ştie că trebuie să completeze testul acasă, şi nu cred să fie cineva care să nu se uite prin carte. Important este că încerci să înveţi ceea ce trebuie să ştii. Scufundarea poate să fie foarte amuzantă, dar devine periculoasă dacă nu ai habar ce anume faci.

Garrett îi dădu cartea lui Kevin şi continuă:

— Poţi să termini până mâine – n-ai de citit decât vreo douăzeci de pagini şi să faci testul – şi atunci vom merge la piscină pentru prima ta lecţie. O să înveţi cum să-ţi pui echipamentul şi vom face o practică o vreme.

— Nu mergem pe ocean?

— Nu, nu mâine – trebuie să treacă ceva timp în care să te obişnuieşti cu echipamentul. Abia după ce vom face asta câteva ore, o să fii pregătit. Probabil c-o să ieşim în larg luni sau marţi, pentru primele scufundări departe de ţărm. Şi, dacă o să ai destule ore în apă, atunci când o să urci în avion ca să pleci acasă, vei avea un certificat temporar în buzunar. După aceea, nu trebuie decât să trimiţi cererea prin poştă şi vei primi certificatul adevărat cam în două săptămâni.

Kevin se apucă să răsfoiască paginile.

— Mama trebuie să facă şi ea la fel?

— Dacă vrea să-şi obţină certificatul, da.

Theresa se apropie de Kevin şi se uită la carte peste umărul lui. Informaţiile adunate acolo nu păreau din cale-afară de dificile.

— Kevin, îi zise, putem să le facem mâine dimineaţă, împreună, dacă eşti prea obosit acum.

— Nu sunt obosit, răspunse băiatul imediat.

— Atunci te superi dacă ies cu Garrett pe balcon ca să stăm puţin de vorbă?

— Nu, nu, mergeţi, răspunse Kevin absent, întorcând deja prima pagină.

O dată ieşiţi pe balcon, Garrett şi Theresa se aşezară faţă-n faţă. Aruncând o privire spre fiul ei, Theresa constată că se apucase să citească foarte serios.

— Sper că nu renunţi la diverse lucruri numai ca să-i obţii certificatul, nu?

Garrett scutură din cap.

— Nu, nici vorbă. Ca să obţii un certificatul pentru scufundătorii amatori nu trebuie decât să treci testele alea şi să petreci un anumit număr de ore în apă alături de un instructor, asta-i tot. De regulă, cursul se face în trei sau patru weekend-uri, dar asta numai din cauză că majoritatea oamenilor nu au timp să vină la mine în timpul săptămânii. Kevin va face oricum acelaşi număr de ore – doar că la el vor fi condensate.

— Apreciez foarte mult că vrei să faci asta pentru el.

— Hei – uiţi că eu din asta trăiesc.

După ce se asigură că băiatul era adâncit în lectură, îşi trase scaunul mai aproape de ea.

— Mi-a fost tare dor de tine în ultimele săptămâni, îi spuse încet, prinzând-o de mână.

— Şi mie mi-a fost dor de tine.

— Arăţi superb, adăugă el. Erai de departe cea mai frumoasă femeie care a coborât din avion.

Fără să vrea, Theresa roşi.

— Mulţumesc… şi tu arăţi foarte bine – mai ales cu cămaşa asta.

— M-am gândit c-o să-ţi placă.

— Eşti dezamăgit că nu stăm la tine?

— Nu chiar. Îţi înţeleg motivele – Kevin nu mă cunoaşte deloc şi aş prefera să-l las să se obişnuiască cu mine în felul lui, decât să-l oblig. Cum ai zis şi tu, a trecut şi aşa prin prea multe.

— Dar ştii că asta înseamnă că nu vom petrece prea multă vreme singuri în weekend-ul ăsta, nu?

— Asta este, răspunse el.

Theresa riscă o privire înăuntru şi, când văzu că băiatul ei părea absorbit de carte, se aplecă puţin şi-l sărută pe Garrett. Şi, în pofida faptului că ştia că nu avea să petreacă noaptea cu el, se simţea totuşi surprinzător de fericită. Doar pentru că stătea lângă el şi vedea felul în care se uita la ea era de ajuns ca să-şi simtă inima bătând grăbită.

— Aş vrea să nu fim aşa departe unul de celălalt, rosti ea. Creezi un soi de dependenţă.

— O să iau spusele tale ca pe un compliment.

*
* *

Trei ceasuri lungi după aceea, mult după ce Kevin adormise, Theresa îl conduse pe Garrett la uşă. După ce ieşiră pe hol şi închiseră uşa după ei,

se sărutară vreme îndelungată, niciunul nedorind să se mai desprindă din îmbrăţişare. În braţele lui, Theresa se simţea iar ca o adolescentă, care se furişa pe veranda părinţilor pentru un sărut furat, ceea ce sporea cumva toată exuberanţa pe care o simţea.

— Aş vrea să fi putut rămâne aici peste noapte, şopti ea.

— Şi eu.

— Şi pentru tine e la fel de greu să spui noapte bună, cum e şi pentru mine?

— Sunt gata să pun pariu că pentru mine e mai greu. Eu mă duc acum într-o casă goală.

— Nu mai spune aşa ceva. Mă faci să mă simt vinovată.

— Eu cred că puţină vinovăţie nu strică niciodată. Aşa ştiu că ţii la mine.

— Dacă nu ţineam la tine, n-aş fi fost aici. Se sărutară iar, înfometaţi.

Garrett se retrase murmurând:

— Zău c-ar trebui să plec. Dar nu părea să fi vorbit serios.

— Ştiu.

— Dar nu vreau, rosti el cu un zâmbet ştrengăresc.

— Te înţeleg foarte bine, răspunse ea. Dar trebuie. Mâine trebuie să ne dai lecţii de scufundare.

— Mai bine te-aş învăţa alte chestii pe care le ştiu.

— Lecţiile astea le-am făcut data trecută când am fost aici, îi răspunse ea veselă.

— Ştiu. Dar practica duce la perfecţiune.

— Atunci, cât mai stau pe aici, trebuie să ne gândim ceva vreme ca să le aplicăm şi în practică.

— Crezi că se va întâmpla şi minunea asta?

— Cred, răspunse ea sinceră, că atunci când depinde de noi, orice este posibil.

— Sper să ai dreptate.

— Am dreptate, mai zise ea sărutându-l pentru ultima dată. De obicei nu prea mă înşel. Se retrase uşor de lângă el, revenind aproape de uşă.

— Asta-i ceea ce-mi place la tine, Theresa – siguranţa pe care o ai. Întotdeauna ştii ce se petrece.

— Du-te acasă, Garrett, îi răspunse ea. Şi fă-mi o favoare, vrei?

— Orice.

— Să mă visezi, da?

*
* *

A doua zi dimineaţă Kevin se trezi devreme şi dădu deoparte draperiile ca să lase soarele să inunde camera. Theresa se strâmbă şi se întoarse pe cealaltă parte, încercând să mai prindă câteva minute de somn, dar Kevin nu voia să cedeze.

— Mamă – trebuie să faci testul înainte să plecăm, îi zise entuziasmat.

Theresa gemu în semn de protest. Ridică un pic capul şi se uită la ceas. Nici nu trecuse bine de şase. Se afla în pat de mai puţin de cinci ore.

— E mult prea devreme, rosti, închizând iar ochii. N-ai vrea să mă laşi câteva minute, scumpule?

— N-avem vreme, îi răspunse el, aşezându-se pe pat, scuturând-o de umăr. Nici măcar n-ai citit încă prima secţiune.

— Tu ai terminat tot de aseară?

— Mda, răspunse el. Testul meu e acolo, dar să nu te apuci să copiezi, da? Nu vreau să intru în belea.

— Nu cred c-ai intra în vreo belea, zise ea ameţită. Doar îl cunoaştem pe profesor.

— Dar n-ar fi deloc cinstit. În afară de asta, trebuie să ştii ce scrie acolo, aşa cum a zis şi domnul Blake… adică Garrett… altfel poţi să dai de belea.

— Bine, bine, răspunse Theresa, ridicându-se încet. Se frecă la ochi. Au prin baie ceva cafea solubilă?

— N-am văzut nimic de genul ăsta, dar, dacă vrei, dau o fugă pe hol şi-ţi iau o Coca-Cola.

— Vezi că am ceva mărunţiş prin poşetă…

Kevin sări din pat şi începu să-i scotocească prin geantă. După ce descoperi câteva monede de douăzeci şi cinci de cenţi, ieşi în fugă din cameră, cu părul vâlvoi. Theresa îl auzi bocănind pe hol în vreme ce alerga. După ce se ridică din pat şi-şi ridică braţele deasupra capului, se aşeză la masa mică din colţul camerei. Luă cartea şi începu să citească primul capitol. Chiar atunci Kevin se întoarse cu două sticle de Cola.

— Poftim, îi zise, punând sticla pe masă înaintea ei. Mă duc să fac un duş şi să mă pregătesc. Unde mi-ai pus costumul de baie?

Ah, energia nestăvilită a copilăriei, cugetă ea.

— Vezi că e în sertarul de sus, lângă ciorapi.

— Bine, rosti el, trăgând sertarul, l-am găsit. Plecă la baie şi Theresa ascultă cu atenţie cum curgea apa la duş. Îşi deschise sticla şi se întoarse la carte.

Din fericire, Garrett avusese dreptate când spusese că informaţiile din carte nu era dificile. Era uşor de citit când avea alături pozele care descriau echipamentul, aşa că reuşi să termine până să iasă Kevin din baie şi să se îmbrace. Îşi găsi testul şi îl aşeză în faţa ei. Kevin se propti în spatele ei, privind peste umăr în vreme ce citea prima întrebare. Amintindu-şi unde citise despre subiectul respectiv, deschise cartea şi începu s-o frunzărească.

— Mamă, asta era uşoară. N-ai nevoie de carte ca să răspunzi.

— La ora şase dimineaţa am nevoie de tot ajutorul pe care-l pot obţine, mormăi ea, fără să simtă niciun strop de vină. Doar Garrett spusese că putea să se uite în carte, nu?

Kevin continuă să privească peste umărul ei în vreme ce răspundea la primele întrebări, comentând: „Nu, cauţi unde nu trebuie“, sau, „Eşti sigură c-ai citit capitolele astea?“ până ce îl trimise să se uite la televizor.

— Dar nu e nimic, zise el, simţindu-se nedreptăţit.

— Atunci ia şi citeşte ceva.

— Nu mi-am luat nimic de citit.

— Atunci stai potolit.

— Stau.

— Nu, nici vorbă. Îmi stai peste umăr.

— Încercam numai să te ajut.

— Stai numai pe pat, bine? Şi nu mai spune nimic.

— Dar nu spun nimic.

— În clipa asta vorbeşti.

— Asta fiindcă tu mă faci să vorbesc.

— Chiar nu vrei să mă laşi să fac testul ăsta în linişte?

— Bine. Gata, nu mai scot o vorbă. O să fiu la fel de tăcut ca un şoricel.

Şi chiar s-a ţinut de cuvânt – timp de două minute. După aceea se apucă să fluiere.

Theresa puse creionul pe masă şi se întoarse spre el.

— Acum ce te-a apucat să fluieri?

— M-am plictisit.

— Atunci dă drumul la televizor.

— Nu e nimic…

O ţinură tot aşa până când reuşi să termine. Îi trebuise aproape o oră ca să facă ceva ce la birou ar fi rezolvat în jumătate de timp. Făcu un duş prelungit şi fierbinte, apoi se îmbrăcă, având grijă să-şi pună costumul de baie pe sub haine. Kevin, mort de foame, ar fi vrut să meargă iar la McDonald's, dar ea refuză categoric, sugerându-i să ia micul dejun la Waffle House, peste stradă.

— Dar nu-mi place mâncarea lor.

— Păi nici nu ai mâncat vreodată acolo.

— Ştiu.

— Atunci de unde ştii că n-o să-ţi placă?

— Aşa ştiu eu.

— Ai ajuns atotştiutor?

— Ce înseamnă asta?

— Asta înseamnă, tinere, că măcar o dată în viaţă vei mânca acolo unde vreau eu.

— Serios?

— Da, răspunse Theresa, nerăbdătoare să bea o cană de cafea.

*
* *

Garrett bătu la uşa motelului la ora nouă fix, iar Kevin se repezi să-i deschidă.

— Hai, sunteţi gata? îi întrebă.

— Sigur că da, răspunse Kevin imediat. Testul meu e chiar acolo. Stai că ţi-l aduc acum.

Alergă spre masă în vreme ce Theresa, care se ridicase de pe pat, îl sărută repede pe Garrett în loc de bună-dimineaţa.

— Aţi avut o dimineaţă bună? întrebă Garrett.

— Am deja impresia că-i după-amiază. Kevin m-a dat jos din pat de cum s-a crăpat de ziuă ca să fac testul.

— Uite-l, domnule Blake. Vreau să spun, Garrett.

Garrett îl luă şi începu să verifice răspunsurile.

— Mama a avut ceva probleme cu unele întrebări, dar am ajutat-o eu, continuă Kevin făcând-o pe Theresa să se strâmbe. Eşti gata de plecare, mamă?

— Cum zici tu, oftă ea, luând cheia de la cameră şi poşeta.

— Atunci să mergem, izbucni Kevin, luând-o înainte pe hol, spre camioneta lui Garrett.

*

* *

Toată dimineaţa şi în primele ore ale amiezii, Garrett îi învăţă primele noţiuni de scufundare. Theresa învăţă cum funcţiona echipamentul, cum trebuiau să-l pună şi cum să-l testeze şi, în cele din urmă, cum să respire prin furtun, mai întâi la marginea bazinului şi apoi sub apă. „Lucrul cel mai important care trebuie reţinut“, le explicase Garrett, „este că trebuie să respiraţi normal. Nu vă ţineţi răsuflarea, nu respiraţi prea repede sau prea încet. Lăsaţi suflul să fie cât mai natural.“ Pentru Theresa nu părea nimic firesc sau natural, ca atare avea mai multe dificultăţi decât Kevin. Kevin, mereu aventurierul familiei, după câteva minute sub apă ştia tot ce trebuia.

— E foarte uşor, îi spuse lui Garrett. Cred că o să fiu gata pentru ocean încă din după-amiaza asta.

— Sunt sigur că da, dar tot trebuie să facem lecţiile în ordinea firească.

— Cum se descurcă mama?

— Bine.

— La fel de bine ca mine?

— Amândoi vă descurcaţi de minune, îi răspunse Garrett, iar Kevin renunţă la comentarii şi băgă aparatul de respirat în gură. Intră sub apă chiar atunci când Theresa ieşea la suprafaţă, scoţându-şi aparatul de respirat.

— E tare ciudat atunci când respir, îi zise lui Garrett.

— Te descurci foarte bine. Relaxează-te şi încearcă să respiri normal.

— Aşa mi-ai spus şi data trecută, când am ieşit la suprafaţă sufocându-mă.

— Theresa, regulile nu s-au schimbat cu nimic în ultimele câteva minute.

— Ştiu şi eu. Mă întreb dacă nu cumva e ceva în neregulă cu butelia mea de oxigen.

— Butelia n-are nimic. Am verificat-o eu de două ori azi dimineaţă.

— Dar nu tu o foloseşti, nu?

— Vrei s-o verific din nou?

— Nu, murmură ea, strâmbându-se frustrată. O să mă descurc. Dispăru iar sub apă.

Kevin se ridică la suprafaţă şi îşi scoase aparatul de respirat.

— Mama e bine? Am văzut când a ieşit la suprafaţă.

— E bine. Încearcă să se obişnuiască, ca şi tine.

— Bravo ei. M-aş simţi aiurea ca eu să-mi iau certificatul şi ea nu.

— Nu-ţi face griji din cauza asta. Continuă cu practica.

— S-a făcut.

Se scufundă iar.

După câteva ore de stat în apă, Kevin şi Theresa erau obosiţi. Luară prânzul şi Garrett se apucă din nou să-şi spună povestirile despre scufundări, de această dată pentru Kevin. Kevin nu se lăsă mai prejos şi puse o mulţime de întrebări. Garrett răspunse la toate cu răbdare, iar Theresa se simţea uşurată văzându-i cât de bine se înţelegeau.

După ce trecură pe la motel ca să ia cartea şi lecţia pentru ziua următoare, Garrett îi duse pe amândoi la el acasă. Deşi Kevin intenţionase să se apuce de următoarele capitole imediat, faptul că Garrett avea o casă chiar pe plajă schimbă datele problemei. În timp ce stătea în salon şi privea spre ocean, întrebă:

— Mami, pot să merg în apă?

— Nu cred, îi răspunse ea cu blândeţe. Am petrecut toată ziua într-un bazin.

— Haide, mami… te rog? Nu trebuie să mergi cu mine – poţi să te uiţi de pe terasă.

Cum Theresa ezita, Kevin ştiu c-o înmuiase.

— Te rog, repetă, dăruindu-i cel mai sincer şi drăguţ zâmbet al lui.

— Bine, poţi să mergi. Dar nu te duci unde-i apa adâncă, da?

— N-o să mă duc, promit, rosti el entuziasmat. După ce prinse din zbor prosopul oferit de Garrett, alergă până la apă. Garrett şi Theresa se aşezară pe terasă, privindu-l cum se bălăcea.

— E un băiat şi jumătate, rosti Garrett încet.

— Da, aşa e, răspunse ea. Şi cred că te place. La prânz, când te-ai dus la baie, mi-a spus că eşti *grozav.*

Garrett zâmbi.

— Mă bucur. Şi eu îl plac. Este unul dintre cei mai buni elevi pe care i-am avut.

— O spui doar ca să-mi faci plăcere.

— Nu, nici vorbă. Chiar este bun. Am avut ocazia să dau peste o mulţime de puştani la ore, dar el e foarte matur şi foarte cumpănit pentru vârsta lui. Şi e simpatic. Generaţia asta este prea răsfăţată, dar el nu pare aşa.

— Mulţumesc.

— Vorbesc serios, Theresa. După grijile pe care ţi le făceai, nu ştiam la ce să mă aştept. Dar este un puşti grozav. Ai făcut treabă bună cu educaţia lui.

Theresa îi ridică o mână şi i-o sărută uşor. Apoi rosti încet:

— Pentru mine înseamnă foarte mult să te aud vorbind aşa. N-am mai întâlnit şi alţi bărbaţi care să dorească să discute despre el, dar să mai şi piardă vreme cu el.

— Atunci pierderea este a lor.

Theresa zâmbi.

— Cum se face că ştii mereu ce să spui ca să mă faci să mă simt bine?

— Poate că tu ai darul să scoţi din mine tot ce-i mai bun.

— Poate că aşa este.

*

*   *

În seara aceea Garrett merse cu Kevin la magazinul de închiriat casete video ca să-şi aleagă câteva filme pe care dorea să le vadă şi comandă pizza pentru toţi trei. Primul film îl urmăriră împreună, în vreme ce mâncau în salon. După cină, Kevin începu să picotească. Pe la nouă dormea dus în faţa televizorului. Theresa îl scutură uşor, şi-i spuse că venise vremea să meargă la motel.

— Nu putem să dormim aici în noaptea asta? mormăi el, adormit.

— Cred c-ar trebui să mergem, îi răspunse Theresa încet.

— Dacă vreţi, voi doi puteţi dormi la mine în pat, sugeră Garrett. Eu pot să dorm aici, pe canapea.

— Spune da, mamă. Sunt foarte obosit.

— Eşti sigur că nu te deranjează? întrebă Theresa, dar Kevin o pornise deja greoi spre dormitor. Auziră protestul arcurilor atunci când băiatul se aruncă în patul lui Garrett. Se duseră după el, dar se opriră să-l privească din pragul uşii. Kevin dormea dus.

— Nu cred că ţi-a dat de ales, şopti Garrett.

— Tot nu sunt sigură că-i o idee aşa de bună.

— O să fiu un domn perfect – promit.

— Nu pentru tine îmi fac griji – pur şi simplu nu vreau ca Kevin să-şi facă o impresie proastă.

— Adică nu vrei să ştie că ţinem unul la celălalt? Cred că deja şi-a dat seama.

— Las' că ştii tu ce vreau să spun.

— Mda, ştiu. Garrett ridică din umeri. Uite, dacă vrei neapărat, eu te ajut să-l cărăm până la camionetă, nicio problemă.

Theresa rămase să-l privească o clipă pe Kevin, ascultându-i răsuflarea regulată. Părea dus de pe lume.

— Mă rog, probabil că o noapte n-are ce să strice, cedă ea, iar Garrett îi făcu cu ochiul.

— Am sperat să spui asta.

— Nu uita c-ai promis să fii un adevărat domn.

— Nici vorbă.

— Pari foarte sigur.

— Hei… promisiunea-i promisiune.

Theresa închise încet uşa şi îl înlănţui pe Garrett cu braţele pe după gât. Îl sărută şi-l muşcă în joacă de buze.

— Asta-i bine, pentru că, dacă rămâne totul în seama mea, nu cred că aş fi în stare să mă controlez.

Garrett se strâmbă.

— Văd că ştii cum să-i faci viaţa grea unui biet bărbat.

— Vrei să spui că sunt o pacoste?

— Nu, răspunse el încet, asta vrea să însemne că te consider perfectă.

*

* *

În loc să se mai uite la al doilea film, Garrett şi Theresa preferară să stea de vorbă şi să bea vin, aşezaţi comod pe canapea. Theresa verifică de mai multe ori dacă Kevin dormea, asigurându-se că dormea. Nu părea să se fi mişcat din loc.

Pe la miezul nopţii, Theresa începu să caşte, iar Garrett îi sugeră să se ducă la culcare.

— Dar am venit aici ca să te văd, protestă ea pe jumătate adormită.

— Şi dacă nu o să apuci să dormi, o să mă vezi înceţoşat.

— Nu, nu sunt chiar aşa de obosită, rosti ea, chiar înainte să caşte iar. Garrett se ridică şi scoase din debara perne, cearceafuri şi o pătură, pe care le trânti pe canapea.

— Insist. Încearcă să dormi un pic. Avem timp să ne tot vedem.

— Eşti sigur?

— Sigur că da.

Îl ajută pe Garrett să-şi aranjeze canapeaua după care se retrase în dormitor.

— Dacă nu vrei să dormi îmbrăcată, vezi că-n al doilea sertar găseşti tricouri, îi zise el.

Theresa se întoarse şi-l sărută.

— Azi a fost minunat, îi zise.

— Şi pentru mine a fost la fel de grozav.

— Îmi pare rău că mă simt aşa de obosită.

— Azi ai făcut o grămadă de lucruri. E de înţeles.

Încă agăţată de braţele lui, îi şopti:

— Întotdeauna se înţelege omul aşa de uşor cu tine?

— Încerc.

— Ei bine, te descurci de minune.

*

* *

Câteva ore mai târziu, Garrett se trezi cu senzaţia că cineva îl înghiontea în coaste. Deschise ochii şi-o văzu pe Theresa alături. Avea pe ea unul din tricourile lui.

— Te simţi bine? o întrebă imediat, ridicându-se.

— Foarte bine, şopti ea, mângâindu-l pe braţ.

— Cât e ceasul?

— Puţin peste trei.

— Kevin doarme?

— Ca un pietroi.

— Pot să te întreb de ce te-ai dat jos din pat?

— Am visat ceva şi n-am mai putut să adorm la loc. Garrett se frecă la ochi.

— Pe cine ai visat?

— Pe tine, şopti ea.

— A fost un vis frumos? o întrebă.

— Oho, da… Glasul Theresei se stinse. Era ocupată să-l sărute pe piept. Garrett o strânse aproape. Apoi aruncă o privire spre uşa de la dormitor. Theresa o închisese când ieşise.

— Nu-ţi faci probleme din cauza lui Kevin? o întrebă.

— Puţin, dar am încredere că n-o să scoţi niciun sunet.

Îşi vârî mâna pe sub pătură şi-şi trecu degetele peste pântecul lui. Mângâierea ei îl electriză pe Garrett.

— Eşti sigură de chestia asta?

— Îhî, mormăi ea.

Făcură dragoste cu tandreţe, în linişte, iar după aceea rămaseră mai departe îmbrăţişaţi. Vreme îndelungată niciunul dintre ei nu vorbi. Când la orizont începură să se arate zorii, se sărutară de noapte bună şi Theresa se strecură înapoi în dormitor. În câteva clipe, dormea dusă chiar sub privirile lui Garrett care apăruse în prag.

Dintr-un motiv necunoscut, el nu mai putu să adoarmă la loc.

*

*   *

A doua zi dimineaţă, Theresa şi Kevin începură să studieze cartea împreună, în vreme ce Garrett dădu fuga să cumpere cornuri proaspete pentru micul dejun. Începură din nou să facă antrenamente la piscină. De această dată, lecţiile erau ceva mai avansate, acoperind un număr de operaţiuni diverse. Theresa şi Kevin învăţară şi exersară „respiraţia în comun“, pentru eventualitatea în care vreunul dintre ei ar fi rămas fără aer sub apă şi ar fi fost nevoiţi să împartă o butelie, iar Garrett îi preveni să nu intre în panică la scufundare pentru că ridicarea prea rapidă la suprafaţă era periculoasă. „Dacă faceţi asta, veţi avea parte de crampe. Nu numai că e ceva dureros – poate să vă ameninţe chiar viaţa.“

Stătură vreme îndelungată în capătul adânc al bazinului, înotând pe sub apă perioade lungi, obişnuindu-se cu echipamentul şi exersând cum să-şi desfunde urechile. Spre final, Garrett le arătă cum să sară de pe marginea bazinului fără să-şi piardă măştile. După câteva ore de antrenament, obosiră amândoi şi se declarară gata să pună punct.

— O să mergem mâine pe ocean? întrebă Kevin în vreme ce se îndreptau spre camionetă.

— Dacă vrei. Eu cred că eşti gata, dar dacă preferi să mai petreci o zi la bazin, nu mă deranjează deloc.

— Nu, nu, sunt pregătit.

— Eşti sigur? Pentru că n-aş vrea să te pripeşti.

— Sunt foarte sigur, răspunse băiatul repede.

— Dar tu, Theresa? Eşti pregătită pentru ocean?

— Dacă Kevin zice că-i gata, atunci sunt gata şi eu.

— O să primesc certificatul marţi, chiar şi aşa? întrebă Kevin.

— Dacă scufundările în ocean merg bine, veţi primi amândoi certificatele.

— Super.

— Şi acum ce facem restul zilei? întrebă Theresa.

Garrett se apucase să aşeze buteliile în spatele camionetei.

— Mă gândeam să ieşim puţin în larg, să navigăm. Se pare c-o să avem parte de vreme superbă.

— Pot să învăţ şi cum să navighez? întrebă deodată Kevin.

— Sigur. O să te fac secundul meu.

— Trebuie să am certificat şi pentru asta?

— Nu – depinde de căpitan, şi cum eu sunt căpitanul, pot să te numesc ajutorul meu de pe acum.

— Aşa pur şi simplu?

— Chiar aşa.

Kevin se întoarse s-o privească pe Theresa cu ochii cât cepele, iar ea aproape că-i putu citi gândurile. *Mai întâi am învăţat să fac scufundări şi apoi am devenit şi marinar, secund al căpitanului. Să vezi când le-oi spune prietenilor.*

*

* *

Garrett avusese dreptate când le prezisese o vreme bună, aşa că toţi trei se distrară de minune în larg. Garrett îl învăţă pe Kevin principiile de bază ale navigaţiei – de la când şi cum să cârmească până la cum putea prevedea direcţia vântului după poziţia norilor de pe cer. Ca şi la prima lor întâlnire, aveau de mâncare sandvişuri şi salată, numai că, de această dată, le împărţiră cu o familie de delfini care se învârtea pe lângă ei.

Ajunseră înapoi la docuri destul de târziu, iar Garrett, după ce-i arătă cum să închidă gurile de la magazia de pe ambarcaţiune ca s-o ferească de eventualele furtuni neaşteptate, îi duse înapoi la motel. Cum toţi trei erau extenuaţi, Theresa şi Garrett îşi luară rămas bun repede, iar ea şi Kevin deja dormeau duşi înainte ca Garrett să ajungă acasă.

A doua zi, Garrett îi scoase pentru prima lor scufundare în ocean. După ce teama iniţială se evaporă, ajunseră chiar să le placă, sfârşind prin a consuma fiecare câte două butelii de oxigen, numai după-amiază. Mulţumită vremii calme de coastă, apa era limpede, cu o vizibilitate excelentă. Garrett chiar le făcu câteva poze în vreme ce amândoi explorau una dintre navele scufundate pe lângă coasta Carolinei de Nord. Le promise să le developeze chiar în acea săptămână şi apoi să le trimită cât mai repede cu putinţă.

Seara o petrecură iar la Garrett acasă. După ce Kevin adormi, Garrett şi Theresa se aşezară

aproape unul de celălalt pe terasă, lăsându-se mângâiaţi de aerul cald şi umed.

După ce discutară despre scufundarea din ziua aceea, Theresa rămase tăcută o vreme.

— Nici nu-mi vine să cred că mâine seară plecăm, rosti în cele din urmă, cu o umbră de tristeţe în glas. Ultimele zile parcă au zburat.

— Asta din cauză c-am fost aşa de ocupaţi.

Theresa zâmbi.

— Acum cred că-ţi dai seama cam cum e viaţa mea de la Boston.

— Mereu pe fugă?

Ea încuviinţă din cap.

— Exact. Kevin este cel mai grozav lucru din viaţa mea, dar câteodată reuşeşte să mă istovească. Întotdeauna trebuie să facă ceva.

— Dar nu l-ai schimba din cauza asta, nu? Vreau să spun, nu cred c-ai vrea să creşti un copil nebun după televiziune sau unul care să stea toată ziua la el în cameră ca să asculte muzică, nu?

— Nu!

— Atunci zi slavă Domnului. E un puşti pe cinste – mi-a făcut mare plăcere să stau cu el.

— Mă bucur aşa de mult. Ştiu că şi el simte acelaşi lucru. Tăcu o clipă. Ştii, deşi de data asta n-am apucat să petrecem prea multă vreme numai noi doi, singuri, am impresia că te cunosc cu mult mai bine decât atunci când am venit prima oară, de una singură.

— Cum adică? Sunt acelaşi om.

Theresa îi zâmbi.

— Eşti şi nu eşti. Prima dată când am fost aici, m-ai avut toată noaptea numai pentru tine, şi amândoi ştim că-i mult mai uşor să te legi de cineva atunci când poţi petrece multă vreme în intimitate cu el. De data asta ai văzut cum ar fi cu Kevin alături de noi… şi te-ai descurcat mai bine decât mă aşteptam.

— Mda, mulţumesc, dar n-a fost aşa de dificil. Dacă eşti pe aproape, nu contează ce

facem. Îmi place să-mi petrec vremea cu tine.

O cuprinse cu braţul pe după umeri, trăgând-o aproape. Ea-şi lăsă capul pe umărul lui. Ascultară tăcuţi valurile care se rostogoleau pe ţărm.

— Ai de gând să rămâi aici peste noapte? o întrebă el.

— Chiar mă gândeam foarte serios la treaba asta.

— Vrei să fiu un cavaler fără reproş?

— Poate că da. Poate că nu.

Garrett ridică mirat din sprâncene.

— Ai început să flirtezi cu mine?

— Încerc, mărturisi ea, făcându-l să râdă. Să ştii, Garrett, mă simt foarte în largul meu alături de tine.

— În largul tău, adică comod? Crezi că sunt canapea?

— Nu la asta m-am referit. Am vrut doar să spun că mă simt împăcată cu mine însămi atunci când suntem împreună.

— Aşa ar trebui. Pentru că eu mă simt tare bine cu tine.

— Tare bine? Asta-i tot?

Garrett scutură din cap.

— Nu, nu e tot. Pentru o secundă păru aproape abătut. Data trecută, după ce-ai plecat, a venit taică-meu peste mine şi mi-a ţinut ditamai predica.

— Ce ţi-a spus?

— Mi-a spus că dacă mă faci fericit, atunci n-ar trebui să te scap.

— Şi cum ai de gând să faci asta?

— Bănuiesc că va trebui să te cuceresc definitiv cu farmecul meu.

— Asta ai făcut-o deja.

El se uită mai întâi la ea, apoi îşi lăsă privirea să plutească pe deasupra apei. După o clipă rosti încetişor:

— Atunci bănuiesc că trebuie să-ţi spun că te iubesc.

Te iubesc.

Deasupra, cerul era plin de stele care străluceau în întuneric. Nori îndepărtaţi se arătau la orizont, reflectând lumina lunii care răsărea. Theresa asculta cuvintele care i se săpaseră în memorie.

Te iubesc.

Fără urmă de ezitare de data aceasta, nu se mai putea îndoi cu privire la spusele lui.

— E adevărat? şopti în cele din urmă.

— Da, rosti el, întorcându-se s-o privească. Te iubesc. Când îi vorbi, Theresa văzu în ochii lui ceva ce nu mai observase înainte.

— Of, Garrett… începu nesigură, înainte ca el s-o întrerupă cu o mişcare a capului.

— Theresa, nu mă aştept ca şi tu să simţi acelaşi lucru. N-am vrut decât să te pun la curent cu ceea ce simt eu pentru tine. Tăcu o clipă şi se pomeni gândindu-se la visul pe care-l avusese. În ultimele două săptămâni s-au întâmplat destule… se opri.

Ea dădu să spună ceva, dar Garrett scutură din cap. Îi trebui un moment înainte să continue:

— Nu sunt sigur că înţeleg totul, dar ştiu foarte bine ce anume simt pentru tine.

Începu să-i mângâie obrazul şi buzele cu un deget.

— Te iubesc, Theresa.

— Şi eu te iubesc, rosti ea încet, încercând cuvintele şi sperând să fie adevărate.

După aceea se strânseră în braţe timp îndelungat, apoi intrară în casă şi se iubiră, şoptindu-şi cuvinte tandre unul altuia până la orele dimineţii. De această dată, când Theresa plecă la culcare în dormitor, Garrett dormi neîntors, iar ea rămase trează, gândindu-se la miracolul care-i adusese laolaltă.

*
* *

A doua zi trecu în cel mai plăcut mod. De câte ori aveau ocazia, Garrett şi Theresa se ţineau de mână, furând câteva sărutări atunci când Kevin nu era atent.

Petrecură mare parte din zi fă când exerciţii, ca şi înainte, şi, când terminară cu ultima lecţie de scufundare, Garrett le dădu certificatele temporare chiar acolo, pe barcă.

— De acum, vă puteţi scufunda oriunde şi oricând doriţi, îi zise lui Kevin care-l luase pe al lui de parcă ar fi fost făcut din aur. Nu uita să trimiţi formularul ăsta şi-ţi vei primi certificatul permanent în câteva săptămâni. Dar să nu uiţi – nu e sigur să te scufunzi singur. Să mergi întotdeauna cu cineva.

Cum era ultima lor zi la Wilmington, Theresa achită hotelul, şi toţi trei merseră după aceea la Garrett acasă. Kevin dorea să-şi petreacă ultimele ore pe plajă, aşa că Theresa şi Garrett rămaseră cu el la marginea apei. O vreme, Garrett şi Kevin se jucară împreună, iar Theresa, care observase că trecuse deja vremea prânzului, intrase în casă să caute ceva de mâncare.

Luară o cină rapidă pe terasa din spate – cârnaţi la grătar – înainte ca Garrett să-i ducă la aeroport. După ce Kevin şi Theresa se urcară în avion, Garrett rămase locului câteva minute, până când avionul se retrase de la poartă şi apoi începu să ruleze pe pista de decolare. Când nu-l mai văzu deloc, o porni spre camionetă şi se întoarse acasă, privind mereu la ceas ca să vadă cât mai avea de aşteptat până când putea s-o sune.

Pe locurile lor, Theresa şi Kevin frunzăreau revistele. Cam pe la jumătatea drumului, Kevin se întoarse deodată spre ea şi-o întrebă:

— Mamă, ţie-ţi place de Garrett?

— Da, îmi place. Dar, ce-i şi mai important, ţie-ţi place?

— Cred că e grozav. Pentru un adult adică.

Theresa zâmbi.

— Voi doi v-aţi înţeles de minune. Te bucuri c-am fost la el?

Băiatul dădu din cap.

— Îhî, îmi pare bine. Tăcu o clipă, învârtind revista între degete. Mamă, pot să te întreb ceva?

— Orice.

— Ai de gând să te măriţi cu Garrett?

— Nu ştiu. De ce?

— Da' ai vrea?

Theresei îi trebuiră câteva momente de gândire înainte să-i răspundă:

— Nu sunt sigură. Ştiu însă că n-aş vrea să mă mărit cu el în clipa asta. Încă nu ne cunoaştem destul de bine.

— Dar s-ar putea să vrei să te măriţi cu el în viitor?

— Poate.

Kevin păru uşurat.

— Mă bucur. Păreai cu adevărat fericită când erai cu el.

— Ţi-ai dat tu seama de asta?

— Mamă, am doisprezece ani. Ştiu mai multe decât crezi.

Theresa se întinse şi-i atinse mâna.

— Bine, dar ce-ai fi spus dacă te-aş fi informat că vreau să mă mărit cu el acum?

Băiatul tăcu o clipă.

— Cred că m-aş fi întrebat unde avem să locuim.

Cu niciun chip, Theresa nu ar fi putut să-i dea un răspuns valabil. Într-adevăr, unde?

Capitolul 12

Patru zile după ce Theresa părăsise Wilmington-ul, Garrett avu un alt vis, însă de data aceasta cu Catherine. În visul lui, se aflau pe un

câmp înverzit, mărginit de stânci mari care se înălţau deasupra oceanului. Se plimbau împreună, ţinându-se de mâini şi vorbind, când Garrett spuse ceva ce o făcu să râdă. În clipa aceea se şi desprinse de el. Privind peste umăr şi râzând, îi striga lui Garrett s-o prindă. El se supuse, râzând încântat, simţindu-se la fel de fericit ca în ziua în care se căsătoriseră.

Aşa cum o privea fugind, nu putea să nu vadă cât de frumoasă era. Părul lung, care se răsfirase, lucea auriu în razele soarelui, iar picioarele lungi şi zvelte se mişcau uşor, fără efort, ritmic. Zâmbetul ei, în ciuda faptului că alerga, era relaxat şi calm, de parcă ar fi stat nemişcată.

— Fugi după mine, Garrett. Poţi să mă prinzi? îi striga ea.

Râsul ei, plutind în aer, îl înconjurase ca un sunet de clopoţel.

Tocmai începuse să reducă distanţa dintre ei, când observă că ea se îndrepta chiar spre stâncă. În veselia şi bucuria ei, nu părea să-şi dea seama încotro mergea.

Dar este de-a dreptul ridicol, cugetă el. *Trebuie să ştie.*

Garrett îi strigă să se oprească, dar Catherine, în loc să-l asculte, părea să alerge şi mai repede.

Şi se apropia de marginea stâncii.

Îngheţat de teroare, Garrett vedea clar că era mult prea departe de ea ca s-o poată opri.

Începu să alerge cât de iute îl ţineau puterile, urlând după ea să se întoarcă. Ea însă nu părea să-l audă. Garrett simţi cum i se revarsă adrenalina în sânge, alimentată de o frică paralizantă.

— Catherine, opreşte-te! urlă, simţind cum îi luau foc plămânii. Stânca… nu vezi pe unde ai luat-o! Cu cât ţipa mai mult şi mai tare, cu atât mai firav îi devenea glasul. În cele din urmă ajunse la nivelul unei şoapte.

Catherine continua să alerge fără să aibă habar de zbuciumul lui. Stânca era la numai câţiva

paşi depărtare.

Garrett începuse să se apropie.

Dar tot era prea departe.

— Stai! strigă, deşi ştia că ea n-avea cum să-l audă. Glasul lui dispăruse în neant. Panica pe care o cunoscu în acel moment era mai tare decât orice spaimă trăită vreodată. Sforţându-se, îşi obligă picioarele să se mişte mai repede, dar muşchii-i obosiseră şi deveniseră ca de plumb.

N-o să reuşesc, se gândi el îngrozit.

Apoi, la fel de brusc precum începuse să fugă, Catherine se opri. Întorcându-se cu faţa spre el, nu părea să fie conştientă de vreun pericol.

Se afla la numai câteva palme de marginea stâncii şi de hăul de dedesubt.

— Nu te mişca, strigă el din nou, dar nu reuşi decât să şoptească. Se opri la câţiva paşi de ea şi-i întinse mâna, gâfâind. Vino spre mine, o imploră. Te afli chiar pe margine.

Catherine zâmbi şi privi peste umăr. Observând cât de aproape se afla de prăpastie, întoarse iar capul spre el.

— Crezi cumva c-o să mă pierzi?

— Da, şopti el, şi promit să nu las să se întâmple aşa ceva din nou.

*
*   *

Garrett se trezi şi se ridică în capul oaselor, rămânând treaz câteva ceasuri după aceea. Când izbuti să adoarmă iar, somnul îi fu neliniştit şi de abia spre ora zece reuşi să se mai trezească. Extenuat şi deprimat, găsi că-i venea foarte greu să se mai gândească şi la altceva în afară de vis.

Neştiind ce să facă, îl sună pe taică-său şi stabili să se întâlnească pentru micul dejun la locul lor obişnuit.

— Nici nu ştiu de ce mă simt aşa, îi mărturisi bătrânului după câteva minute de trăncăneală. Pur

şi simplu nu pricep.

Tatăl său nu-i răspunse. Se mulţumi să-l privească pe deasupra cănii cu cafea, aşteptând să continue.

— Nu e ca şi cum ar fi făcut ceva care să mă deranjeze, zise mai departe. Am petrecut numai un weekend prelungit laolaltă, şi am ajuns să ţin cu adevărat la ea. L-am cunoscut şi pe băiatul ei, şi e un puşti grozav. Numai că… nu ştiu. Nu ştiu dacă sunt în stare să continui.

Garrett se opri. Singurele sunete veneau de la mesele alăturate.

— Să continui? întrebă în cele din urmă Jeb Blake.

Garrett se apucă să-şi amestece absent cafeaua.

— Nu ştiu dacă mai pot s-o văd din nou.

Bătrânul ridică mirat o sprânceană, dar nu comentă. Garrett continuă:

— Poate că n-a fost să fie. Vreau să spun, nici măcar nu stă aici. E la o mie de mile depărtare, are propria ei viaţă şi propriile interese. Iar eu sunt aici, locuiesc aici şi duc o viaţă separată, complet diferită de a ei. Poate că i-ar fi mai bine cu altcineva, cu cineva cu care să se poată vedea mereu.

Se gândi o clipă la ce spusese, ştiind că nici măcar el nu putea să creadă aşa ceva. Cu toate astea, parcă nu voia să-i spună bătrânului despre vis.

— Adică, cum am putea clădi o relaţie bună dacă nu ne putem vedea destul de des?

Din nou, tatăl său preferă să tacă. Garrett merse mai departe, de parcă ar fi discutat cu sine.

— Dacă ar locui aici şi aş putea să o văd zilnic, atunci poate că sentimentele mele ar fi altele. Dar cum ea e plecată…

Nu termină, pentru că se străduia din greu să-şi pună puţină ordine în gânduri. După o vreme, deschise iar vorba:

— Pur şi simplu nu văd cum am putea s-o rezolvăm. M-am gândit foarte mult şi tot nu văd vreo rezolvare posibilă. Eu, unul, n-am chef să mă mut la Boston şi sunt sigur că nici ea n-ar veni aici, şi atunci ce ne facem?

Garrett se opri şi aşteptă ca bătrânul să spună ceva – orice – ca răspuns la tot ce-i îndrugase până atunci. Dar, multă vreme, bătrânul nu scoase un sunet. În cele din urmă, oftă şi-şi feri privirile.

— Mie mi se pare că-ţi cauţi tot felul de scuze, zise Jeb încetişor. Încerci să te convingi singur şi mă foloseşti pe post de ecou, în vreme ce vorbeşti de unul singur.

— Nu tată, nici vorbă de aşa ceva. Nu fac decât să încerc să descâlcesc încurcătura asta.

— Garrett, cu cine-ţi închipui că stai de vorbă? Jeb Blake scutură din cap nemulţumit. Câteodată, aş jura că tu-ţi închipui c-am aterizat pe lume de undeva din cer şi că de atunci n-am mai învăţat absolut nimic despre viaţă. Dar ştiu precis prin ce frământări treci. Eşti aşa de obişnuit să fii mereu singur, încât acum ţi-e frică de ce s-ar putea întâmpla dacă chiar ai găsi pe cineva care să te scoată din starea asta.

— Nu mi-e frică deloc, protestă Garrett.

Bătrânul îl întrerupse tăios.

— Nici măcar faţă de tine nu eşti în stare s-o admiţi, nu?

Dezamăgirea din tonul lui era limpede.

— Să ştii, Garrett, că atunci când a murit mama ta, şi eu mi-am găsit tot felul de scuze. De-a lungul anilor, mi-am spus tot felul de aiureli. Vrei să ştii unde m-a dus asta?

Îşi privi fiul ţintă.

— Sunt bătrân şi obosit, dar, mai presus de toate, sunt singur. Dacă m-aş putea întoarce în timp, aş schimba multe lucruri, dar al naibii să fiu dacă te las pe tine să faci aceleaşi greşeli ca mine.

Jeb tăcu o clipă, înainte să continue pe un ton ceva mai blând:

— Am greşit foarte rău, Garrett. A fost o greşeală că n-am încercat să-mi găsesc pe altcineva. Am greşit atunci când m-am simţit vinovat pentru moartea mamei tale. A fost o greşeală că mi-am dus viaţa aşa cum ştii, suferind ca un câine pe dinăuntru şi gândindu-mă mereu la ce ar fi spus maică-ta. Şi mai ştii ceva? Cred că mama ta ar fi dorit să-mi fi găsit pe altcineva. Mama ta ar fi dorit să fiu fericit. Dar ştii de ce?

Garrett nu-i răspunse.

— Pentru că mă iubea. Iar dacă tu crezi că-ţi dovedeşti dragostea pentru Catherine suferind în halul ăsta, asta înseamnă că eu sunt de vină, că nu te-am educat aşa cum s-ar fi cuvenit.

— Nu e vina ta…

— Altfel nu se poate. Pentru că atunci când mă uit la tine, mă văd pe mine, şi, ca să fiu sincer până la capăt, aş prefera să văd pe altcineva. Aş vrea să văd pe cineva care şi-a dat seama că e bine să meargă mai departe, că e normal să-şi găsească o femeie care să-l facă fericit. Dar deocamdată este ca şi cum m-aş uita în oglindă şi m-aş vedea aşa cum eram în urmă cu douăzeci de ani.

*
* *

Garrett petrecu restul după-amiezii în singurătate, plimbându-se pe plajă, gândindu-se la tot ce-i spusese tatăl lui. Privind înapoi, îşi dădu seama că fusese necinstit de la începutul conversaţiei şi nu avea de ce să se mire că bătrânul ghicise totul. Şi atunci, de ce mai dorise să stea de vorbă cu el? Oare îşi dorise într-adevăr acea confruntare cu taică-său, aşa cum se întâmplase?

După-amiaza se transforma în înserare, iar deprimarea lui cedă locul confuziei şi apoi unui fel de amorţeală. Atunci când o sună pe Theresa, seara târziu, sentimentul trădării, pe care-l simţise ca reacţie la vis, se retrăsese destul ca să poată vorbi

cu ea. Toate emoţiile contradictorii erau încă prezente, deşi nu la fel de puternice, şi, atunci când ea-i răspunse la telefon, le simţi pierzându-şi şi mai mult din forţă. Sunetul vocii ei îi aminti imediat cum se simţise când fusese alături de ea.

— Mă bucur c-ai sunat, îi zise veselă. M-am gândit foarte mult la tine astăzi.

— Şi eu m-am gândit la tine, zise el. Aş vrea să fii aici în clipa asta.

— Te simţi bine? Pari oarecum deprimat.

— Sunt bine… Doar că mă simt singur, asta-i tot. Ce-ai făcut azi?

— Ce fac de obicei. Am avut prea multe de făcut la birou, prea multe de făcut acasă. Dar acum e mai bine, că ţi-am auzit glasul.

Garrett zâmbi.

— Kevin e pe acolo?

— E la el în cameră şi citeşte o carte despre scufundări. Mi-a spus că vrea să se facă instructor de scufundări atunci când o să fie mare.

— De unde i-o fi venit ideea asta?

— Habar n-am, răspunse ea amuzată. Dar tu? Cum a fost ziua de azi?

— Neinteresantă de fapt. Nu m-am mai dus la magazin – mi-am luat liber şi m-am plimbat pe plajă.

— Sper c-ai visat la mine, da?

Ironia comentariului ei nu-i scăpă lui Garrett. Nu-i răspunse direct.

— Azi chiar mi-a fost dor de tine.

— N-am plecat decât de câteva zile, îi zise ea cu blândeţe.

— Ştiu. Că tot veni vorba, când crezi c-o să putem să ne vedem iar?

Theresa, care era aşezată la masa din sufragerie, aruncă o privire prin agendă.

— Păi… ce-ai zice dacă ne-am vedea peste trei săptămâni? Mă gândeam că poate de data asta vii tu aici. Kevin o să fie plecat într-un

cantonament de o săptămână şi noi vom putea petrece puţin timp singuri.

— N-ai vrea mai bine să vii tu aici?

— Dacă nu te deranjează, aş prefera să vii tu la mine. Deja nu prea mai am zile de concediu şi cred că vom putea să ne facem programul nostru în funcţie de orarul meu de la birou. În afară de asta, cred că e vremea să mai ieşi puţin din Carolina de Nord, măcar să vezi ce are de oferit restul ţării.

În vreme ce Theresa vorbea, el se uita la fotografia lui Catherine de pe noptieră. Îi trebuiră câteva secunde ca să răspundă:

— Sigur… Cred că aş putea.

— Nu pari prea sigur.

— Dar sunt.

— S-a întâmplat ceva?

— Nu.

Theresa tăcu o clipă, nesigură.

— Garrett, chiar te simţi bine?

*

*   *

Garrett avu nevoie de câteva zile şi mai multe telefoane la Theresa ca să se simtă cumva normal. De câteva ori o sună noaptea târziu, doar ca să-i audă glasul.

— Bună, îi spunea, eu sunt, din nou.

— Bună, Garrett, ce s-a întâmplat? îl întreba ea adormită.

— Mai nimic. Voiam numai să-ţi spun noapte bună înainte să te bagi în pat.

— Sunt deja în pat.

— Dar cât e ceasul?

Ea se uita atunci la ceas.

— Aproape miezul nopţii.

— Şi de ce eşti încă trează? Ar fi trebuit să dormi, o necăjea, după care o lăsa să închidă ca să poată adormi la loc.

Uneori, când nu putea să doarmă, se gândea la săptămâna petrecută cu Theresa, amintindu-şi cât de plăcută era pielea ei la atingere, copleşit de dorinţa de a o strânge iar în braţe.

Apoi, când se întorcea în dormitor, vedea iar fotografia lui Catherine lângă pat. În acele momente visul îi revenea cu claritate.

Ştia că visul îl tulbura încă. În trecut s-ar fi apucat să-i scrie o scrisoare lui Catherine, ca să-şi recapete luciditatea şi obiectivitatea. Apoi, urcând pe vas şi navigând pe aceeaşi rută pe care o luaseră el şi Catherine prima dată după renovarea lui *Happenstance,* ar fi sigilat mesajul şi l-ar fi aruncat în ocean.

Deşi ciudat, de această dată nu era în stare s-o mai facă. Când se aşeza să scrie, cuvintele pur şi simplu nu-i veneau, în cele din urmă, frustrat, se chinuia să-şi amintească trecutul.

— Ia te uită ce surpriză, zise Garrett arătând spre farfuria lui Catherine. Era plină de salată de spanac, pe bufetul din faţa lor.

Catherine dădu din umeri nepăsătoare.

— Ce-i rău în a dori o salată?

— Nu-i nimic rău în asta, se grăbi el să spună. Doar că ea treia oară pe săptămâna asta când mănânci aşa ceva.

— Ştiu. Dar mi-e poftă. Nu ştiu de ce.

— Dacă o să mănânci tot aşa, o să te transformi într-un iepure.

Ea râse şi turnă pe deasupra sosul de salată.

— Dacă-i aşa, îi zise ea, uitându-se în farfuria lui, dacă tu ai să mai continui să bagi în tine fructe de mare, o să devii un rechin.

— Eu sunt rechin, i-o întoarse el, ridicând sprâncenele.

— Poate c-oi fi tu rechin, dar, dacă mă mai necăjeşti, n-o să mai ai ocazia să mi-o dovedeşti.

Garrett zâmbi.

— Ce-ar fi să-ţi dovedesc în weekend?

— Când? Doar o să lucrezi.

— Nu în weekend-ul ăsta. Fie că mă crezi sau nu, mi-am făcut timp să-l petrecem împreună. N-am mai petrecut un weekend întreg laolaltă de nu mai ştiu când.

— La ce anume te-ai gândit?

— Nu ştiu. Poate ieşim în larg, poate facem altceva. Ce vrei tu.

Catherine începu să râdă.

— Ei bine, nu-mi făcusem planuri mari – călătoria până la Paris pentru cumpărături, un safari sau două… dar cred că pot să amân câte ceva.

— Atunci avem o întâlnire în toată regula.

O dată cu trecerea zilelor, imaginea visului începu să pălească. De fiecare dată când Garrett vorbea cu Theresa, se simţea din ce în ce mai bine. Vorbi şi cu Kevin de câteva ori, iar entuziasmul acestuia îl ajută să-şi regăsească echilibrul. Deşi căldura şi umiditatea de august făceau parcă timpul să treacă mai încet, încercă să-şi găsească de lucru, căutând să nu se mai gândească la complexitatea noii situaţii.

Două săptămâni mai târziu – cu câteva zile înainte să plece la Boston – Garrett tocmai era la bucătărie, gătind, când sună telefonul.

— Hei, străine, îi zise Theresa. Ai câteva clipe libere?

— Când e vorbe de tine, întotdeauna am la dispoziţie câteva minute pentru discuţie.

— Te-am sunat ca să aflu la ce oră aterizează avionul tău. Data trecută când am vorbit nu erai sigur.

— Stai aşa, răspunse el, cotrobăind printr-un sertar după itinerarul de zbor. Gata, l-am găsit – o să ajung la Boston puţin după unu.

— Atunci chiar c-a ieşit bine. Trebuie să-l duc pe Kevin cu câteva ore înainte, şi asta înseamnă c-o să am vreme să-mi pun apartamentul la punct.

— Faci curat pentru mine?

— O să primeşti tratament complet. Ba chiar o să şterg şi praful.

— Mă simt onorat.

— Aşa ar trebui. Doar tu şi părinţii mei primiţi o asemenea atenţie.

— Să-mi iau şi o pereche de mănuşi albe ca să văd dacă ai făcut o treabă bună?

— Dacă o faci, nu mai apuci seara.

El începu să râdă şi schimbă subiectul.

— De abia aştept să te văd, îi zise sincer. Astea trei săptămâni au fost mult mai dificile decât primele două.

— Ştiu. Mi-am dat seama după cum vorbeai. Ai fost deprimat bine pentru câteva zile, şi… ei bine, începusem să-mi fac griji din cauza ta.

Garrett se întrebă dacă ea bănuia care era motivul melancoliei lui. Îşi alungă asemenea gânduri şi continuă:

— Aşa e, dar acum mi-a trecut. Mi-am făcut deja bagajul.

— Sper că nu ai luat cu tine şi obiecte inutile.

— Cum ar fi?

— Cum ar fi… nu ştiu… pijamaua.

Garrett râse iar.

— Nu am şi nici nu port pijama.

— Foarte bine. Pentru că şi dacă ai fi avut, n-ar fi fost nevoie de aşa ceva.

*

*   *

Trei zile mai târziu, Garrett Blake sosi în Boston.

După ce-l luă de la aeroport, Theresa îi arătă câte ceva din oraş. Luară prânzul la Faneuil Hall, priviră canoele trecând cu repeziciune pe râul Charles şi făcură un tur rapid prin campusul de la Harvard. Ca de obicei, se ţinură de mână toată ziua, încântaţi să fie împreună.

De câteva ori, Garrett se întrebă de ce ultimele trei săptămâni fuseseră aşa de dificile. Ştia că parte din neliniştea lui era rezultatul direct al visului, dar, alături de Theresa, toate emoţiile neplăcute păreau duse undeva foarte departe şi fără speranţă. De fiecare dată când Theresa râdea sau îl strângea de mână îi întărea sentimentele pe care le avusese când venise ea ultima dată în Wilmington, alungând toate gândurile negre care-l chinuiau când era absentă.

Când aerul începu să se răcorească şi soarele se lăsă spre asfinţit, Theresa şi Garrett se opriră să cumpere mâncare mexicană la pachet. În living, scăldat în lumina lumânărilor, Garrett privi cu atenţie în jur.

— E foarte plăcut la tine, îi zise, luând boabe de fasole cu chips-uri de tortilla. Nu ştiu de ce am crezut că apartamentul e mic. Acum văd că e chiar mai mare decât casa mea.

— Doar puţin mai mare, dar mulţumesc. E foarte bun pentru noi. Şi e foarte convenabil.

— Din cauza restaurantelor?

— Exact. N-am glumit deloc când ţi-am spus că nu-mi place să gătesc. Nu sunt tocmai o Martha Stewart.

— Cine?

— Nu contează, răspunse ea.

De afară, zgomotele traficului se făceau deja auzite. O maşină frână zgomotos pe strada de dedesubt, se auzi un claxon, şi, deodată, toată zona se umplu de vacarm atunci când şi celelalte maşini se alăturară corului.

— E mereu aşa de multă linişte aici? o întrebă el.

Theresa dădu din cap spre geamuri.

— Nopţile de vineri şi de sâmbătă sunt cele mai rele – altfel nu-i chiar o nenorocire. Dar ajungi să te obişnuieşti dacă trăieşti aici destulă vreme.

Zgomotele continuară. O sirenă se făcu auzită în depărtare, devenind mai zgomotoasă pe măsură

ce se apropia.

— N-ai vrea mai bine să ascultăm puţină muzică? rosti Garrett.

— Sigur. Ce gen îţi place?

— Îmi plac ambele genuri, rosti el, făcând o pauză de efect. *Country* şi *western.*

Theresa începu să râdă.

— N-am aşa ceva aici.

Garrett scutură din cap, râzând singur de gluma lui.

— Am glumit doar. E o replică veche. Nu e prea grozavă, dar demult aşteptam s-o servesc, de ani de zile.

— Cred c-ai văzut o grămadă de *Hee-Haw* în copilărie.

Acum venise rândul lui să râdă.

— Să revenim la întrebarea mea – ce gen de muzică ai vrea să asculţi? insistă Theresa.

— Orice vrei tu şi ai.

— Ce-ai spune de puţin jazz?

— E perfect.

Theresa se ridică şi alese ceva ce credea c-o să-i placă lui, după care puse CD-ul în aparat. În câteva clipe muzica răsună, în vreme ce blocajul din stradă părea să se fi rezolvat.

— Deci, cum ţi se pare Bostonul până acum? îl întrebă, aşezându-se la loc.

— Îmi place. Pentru un oraş mare, nu-i rău deloc. Nu pare atât de impersonal cum mi-l închipuiam, şi e mult mai curat. Cred că mi-l imaginasem altfel. Pricepi, nu? Asfalt, mulţimi, clădiri înalte, fără un copac la vedere, şi tâlhari la fiecare colţ. Dar nu e deloc aşa.

Theresa zâmbi.

— E drăguţ, nu? Adică, nu e pe plajă şi nu e atâta linişte, dar are farmecul lui. Mai ales dacă ţii cont de ce poate să-ţi ofere un oraş. Poţi merge la simfonii sau muzee, sau te poţi plimba prin parc. Există ceva pentru toate gusturile aici – ba chiar şi un club de navigaţie.

— Îmi dau seama de ce-ţi place aici, răspunse el, întrebându-se de ce avea impresia că Theresa făcea prea multă reclamă.

— Chiar îmi place. La fel şi lui Kevin.

Garrett schimbă subiectul:

— Ai spus că e într-un cantonament de fotbal?

Theresa dădu din cap.

— Mda. Dă probe pentru o echipă de vedete din categoria până la doisprezece ani. Nu ştiu dacă o să reuşească, dar el crede că are şanse. Anul trecut a ajuns până la finală, ca junior de unsprezece ani.

— Pare destul de bun.

— Chiar este, încuviinţă ea. Puse deoparte farfuriile goale şi se aşeză mai aproape de el. Dar am discutat destul despre Kevin, rosti încet. Nu trebuie să vorbim de el mereu. Putem discuta şi despre alte lucruri.

— Cum ar fi?

Theresa îl sărută pe gât.

— Despre ce aş vrea să fac cu tine acum, că te am numai pentru mine.

— Eşti sigură că vrei numai să vorbeşti despre asta?

— Ai dreptate, şopti ea. Cine naiba ar vrea să vorbească în asemenea momente?

*
* *

A doua zi dimineaţă, îl duse iar pe Garrett să viziteze oraşul, petrecând aproape toată dimineaţa în cartierele italieneşti din North End, plimbându-se pe străduţele înguste şi întortocheate, oprindu-se să cumpere *cannoli* şi cafea. Deşi Garrett ştia că scria articole pentru un ziar, nu ştia ce altceva trebuia să mai facă în postul pe care-l avea. O întrebă, pe când se îndreptau încet spre centru.

— Nu poţi să scrii articole şi acasă?

— Cu timpul, presupun că aş putea. Dar în clipa asta nu este posibil.

— De ce nu?

— Păi, pentru început, pentru că nu asta scrie în contractul meu. În afară de asta, sunt multe altele de făcut decât să stau în faţa calculatorului şi să scriu. Deseori trebuie să le iau interviuri anumitor oameni, deci asta înseamnă timp consumat – câteodată chiar şi o deplasare în teritoriu. În afară de asta, trebuie să mă documentez, mai ales dacă scriu ceva pe teme medicale sau psihologice, şi, când sunt la birou, am acces la mai multe surse. Şi apoi mai trebuie să am un loc în care să pot fi contactată. Multe dintre articolele mele sunt de interes larg şi primesc telefoane de la oameni cât e ziua de lungă. Dacă aş lucra acasă, ştiu că foarte mulţi m-ar suna seara, când eu stau cu Kevin, şi nu sunt deloc gata să renunţ la timpul şi aşa puţin pe care-l petrec cu el.

— Deci şi acum primeşti telefoane acasă?

— Foarte rar. Pentru că numărul meu nu-i în cartea de telefoane, nu se întâmplă prea des.

— Dar primeşti telefoane de la nebuni?

Theresa încuviinţă din cap.

— Cred că toţi jurnaliştii o păţesc. O mulţime de oameni sună la redacţie cu câte o problemă pe care vor s-o vadă tipărită. Am primit destule apeluri care mă informau că diverşi indivizi sunt la închisoare deşi n-ar trebui să se afle acolo, am primit apeluri cu plângeri împotriva serviciilor orăşeneşti în care mi se spunea cum nu se ridică la timp gunoiul. Am primit informaţii despre crime petrecute pe stradă. Cred c-am primit informaţii despre orice.

— Parcă mi-ai spus că tu scrii de fapt despre meseria de părinte.

— Aşa e.

— Şi atunci de ce să te sune pe tine? De ce nu încearcă la altcineva?

Theresa ridică din umeri.

— Sunt sigură că încearcă, dar asta nu-i opreşte să nu încerce şi la mine. Mulţi oameni încep cu: „Nimeni n-a vrut să mă asculte şi tu eşti ultima mea speranţă.“ îi aruncă o privire, înainte să continue: Cred că-şi închipuie că eu aş putea să-i ajut cumva.

— De ce?

— Ei bine, editorialiştii sunt oarecum diferiţi de ceilalţi ziarişti. Majoritatea subiectelor care apar într-un ziar sunt impersonale – rapoarte detaliate, cifre şi fapte şi altele asemenea. Dar, dacă oamenii îmi citesc rubrica zilnic, ajung să creadă că mă cunosc. Încep să creadă că sunt ca un fel de prietenă. Iar oamenii se întorc spre prieteni ca să caute ajutor când au nevoie.

— Câteodată cred că ajungi în situaţii destul de neplăcute.

Theresa dădu din umeri.

— Aşa e, dar încerc să nu mă gândesc. În afară de asta, postul meu are şi părţile lui bune – dau informaţii pe care oamenii le pot folosi, sunt la curent cu ultimele informaţii medicale, pe care le transpun în termeni cât mai simpli, sau împart cu cititorii diverse istorioare ca să le fac ziua ceva mai uşoară.

Garrett se opri în faţa unei tarabe de pe trotuar unde se vindeau fructe. Luă două mere din coş şi-i întinse unul Theresei.

— Care a fost cel mai popular subiect despre care ai scris la rubrica ta? o întrebă.

Theresa rămase fără aer. *Cel mai popular? Simplu – la un moment dat am găsit o scrisoare într-o sticlă şi pe tema asta am primit numai vreo câteva sute de scrisori.*

Se strădui să se gândească la altceva.

— Păi… am primit multe scrisori când am scris despre educarea copiilor handicapaţi, rosti în cele din urmă.

— Trebuie să fie foarte plăcut, răspunse el, plătindu-i vânzătorului.

— Chiar este.

Înainte să muşte din măr, Garrett rosti:

— Dar ai putea să-ţi scrii în continuare rubrica dacă te-ai muta la un alt ziar?

Theresa se gândi la întrebarea lui.

— Ar fi foarte dificil, mai ales dacă vreau să continui să lucrez pentru concern şi să-mi apară articolele în mai multe ziare. Cum sunt încă nouă în afacerea asta şi încă încerc să-mi stabilesc un nume, mă ajută foarte mult să am în spate *Boston Times*. De ce?

— Eram doar curios, rosti el încet.

*
* *

A doua zi dimineaţă, Theresa plecă la birou pentru câteva ore, dar reveni acasă imediat după prânz. Petrecură după-amiaza la Boston Commons, unde mâncară la iarbă verde. Prânzul le-a fost însă întrerupt de două persoane care o recunoscuseră pe Theresa după poza care apărea în ziar, iar Garrett îşi dădu seama că era mult mai cunoscută decât crezuse el.

— N-am ştiut că eşti o asemenea vedetă, îi zise făcând pe supăratul după ce plecă şi ultimul nepoftit.

— Nu sunt chiar vedetă. Însă poza mea apare în ziar, drept care oamenii ştiu deja cum arăt.

— Ţi se întâmplă des asta?

— Nu prea. Numai de câteva ori pe săptămână.

— E foarte des, rosti el uimit.

Theresa scutură din cap.

— Nu, dacă te gândeşti la vedetele adevărate. Ele nici la magazin nu se pot duce fără să-i fotografieze careva. Eu duc o viaţă destul de normală.

— Dar tot trebuie să fie ciudat să fii aşa asaltată de nişte oameni complet străini.

— De fapt, e măgulitor. Mai ales că majoritatea sunt foarte amabili.

— Oricum ar fi, mă bucur că n-am ştiut din capul locului că eşti aşa de faimoasă.

— De ce?

— Pentru că atunci aş fi fost prea intimidat ca să te mai invit să ieşim în larg.

Theresa rămase tăcută o clipă.

— Chiar ai fi fost intimidat? îl întrebă în glumă.

— Probabil.

— De ce?

— Bănuiesc că m-aş fi întrebat ce putea vedea cineva ca tine, la cineva ca mine.

Theresa se apleacă şi-l sărută.

— O să-ţi spun ce văd. Eu îl văd pe bărbatul pe care-l iubesc, bărbatul care mă face fericită… pe cineva cu care aş vrea să continui relaţia multă vreme de aici înainte.

— Cum se face că ştii mereu ce să spui?

— Pentru că, rosti ea încet, ştiu despre tine mai multe decât crezi.

— Cum ar fi?

Un zâmbet provocator apăru pe buzele Theresei.

— De exemplu, acum ştiu precis că vrei să te mai sărut o dată.

— Vreau?

— Absolut.

Avea dreptate.

Ceva mai târziu în seara aceea, Garrett îi zise:

— Ştii, Theresa, n-am reuşit să-ţi găsesc niciun cusur.

Erau amândoi în cadă, înconjuraţi de munţi de spumă, iar ea se sprijinea de pieptul lui. În vreme ce vorbea, Garrett îi spăla pielea cu un burete.

— Asta ce vrea să însemne? întrebă ea curioasă, întorcând capul să-l privească.

— Exact ce am spus. Nu am reuşit să-ţi găsesc nici un singur cusur. Adică, cu alte cuvinte,

eşti perfectă.

— Garrett, nu sunt perfectă, rosti ea, foarte încântată.

— Ba eşti. Eşti frumoasă, blândă, mă faci să râd şi eşti şi inteligentă, fără să mai punem la socoteală că eşti o mamă de milioane. Dacă adăugăm şi faptul că eşti celebră, nu văd cine s-ar putea măsura cu tine.

Theresa îl mângâie pe braţ, relaxându-se alături de el.

— Eu cred că mă vezi prin lentile rozalii. Dar îmi place…

— Vrei să spui că am orbul găinilor când vine vorba de tine?

— Nu – dar până acum n-ai văzut decât partea mea bună.

— N-am crezut că cealaltă parte e vătămată, îi zise el, strângând-o în braţe. Mie mi se par amândouă părţile foarte bune.

Theresa începu să râdă.

— Lasă că pricepi tu ce-am vrut să spun. N-ai văzut deocamdată partea mea întunecată.

— Nu cred că ai vreo parte întunecată.

— Sigur că am. Toată lumea are. Dar, atunci când eşti tu pe aproape, are mare grijă să se ascundă.

— Bine, atunci cum ai descrie partea ta întunecată?

Theresa se gândi câteva momente.

— Păi, pentru început, sunt încăpăţânată, şi devin răutăcioasă atunci când mă înfurii. Am tendinţa să mă descarc şi să spun primul lucru care-mi vine-n minte şi, crede-mă, nu e deloc plăcut. De asemenea, am pornirea să le spun celorlalţi exact ce cred despre ei, chiar şi atunci când ştiu c-ar fi mai bine să plec naibii şi să-mi ţin gura.

— Mie nu mi se pare c-ar fi ceva aşa de rău.

— Asta pentru că nu ai fost tu cel care a primit papara.

— Tot nu mi se pare c-ar fi rău.

— Păi… hai să-ţi explic mai bine. Când l-am înfruntat prima dată pe David, din cauza aventurilor lui, l-am făcut cu ou şi cu oţet, am găsit cele mai urâte cuvinte din limba engleză pe care i le-am trântit în faţă.

— O merita.

— Poate, dar nu cred că merita să arunce cineva în el cu vaze.

— Ai făcut-o şi pe asta?

Theresa încuviinţă din cap.

— Ar fi trebuit să-i fi văzut mutra. Nu mă văzuse niciodată aşa de furioasă.

— Şi ce-a făcut?

— Nimic – cred că era prea şocat ca să facă ceva. Mai ales când am început să arunc cu farfuriile. În seara aia am curăţat aproape tot dulapul.

Garrett zâmbi cu admiraţie.

— N-am ştiut că eşti aşa de fioroasă.

— Din cauza educaţiei din vestul mijlociu. Nu te pune cu mine, amice.

— Nicio grijă.

— Foarte bine. Zilele astea nimeresc ţinta cel mai bine.

— O să ţin minte.

Se scufundară mai bine în apa caldă. Garrett continua să treacă buretele peste trupul ei.

— Cu toate astea, eu tot te consider perfectă, îi zise încet.

Theresa închise ochii.

— Chiar şi cu partea mea întunecată? întrebă.

— Mai ales cu partea ta întunecată. Adaugă puţină sare şi piper.

— Mă bucur, pentru că şi eu te găsesc perfect.

Restul zilelor de vacanţă zburară ca gândul. Dimineţile, Theresa pleca la birou pentru câteva ore, după care se întorcea acasă ca să petreacă după-amiezile şi serile cu Garrett. Când se înnopta, fie comandau ceva în apartament, fie ieşeau să

mănânce la vreunul dintre micile restaurante din jur. Câteodată închiriau un film pentru cină, dar, de cele mai multe ori, preferau să-şi petreacă timpul împreună, fără să fie distraşi.

Vineri seara, Kevin îi sună din cantonament. Entuziasmat, îi explică Theresei că fusese selecţionat în echipă. Deşi asta însemna că aveau să fie mai multe meciuri jucate în afara Boston-ului şi că erau obligaţi să fie mai mult pe drumuri la fiecare sfârşit de săptămână, Theresa se bucura sincer pentru el. Apoi, luând-o prin surprindere, Kevin ceru să vorbească cu Garrett. Garrett ascultă cu atenţie cum îi povestea ce făcuse săptămână aceea, după care îl felicită. După ce închise telefonul, Theresa deschise o sticlă cu vin cu care sărbătoriră până în orele dimineţii victoria lui Kevin.

Duminică dimineaţă – ziua în care el trebuia să plece – luară prânzul cu Deanna şi Brian. Garrett observă imediat de ce o iubea aşa de mult Theresa pe Deanna. Era fermecătoare şi amuzantă, iar Garrett râse cu lacrimi tot timpul mesei. Deanna îl întrebă despre scufundări şi navigaţie, în vreme ce Brian specula la nesfârşit că, dacă ar avea o afacere proprie, aceasta ar fi un eşec din cauza golfului, sport care-i pusese stăpânire pe viaţă.

Theresa era foarte mulţumită că se înţelegeau cu toţii aşa de bine. După masă, ea şi cu Deanna se scuzară şi se furişară la toaletă, ca să bârfească puţin.

— Deci, ce părere ai? întrebă Theresa curioasă.

— E grozav, admise Deanna. Şi arată mai bine decât în poza pe care mi-ai arătat-o.

— Ştiu. Inima-mi tresaltă de câte ori mă uit la el.

Deanna se apucă să-şi tapeze părul, încercând să-i dea volum.

— Săptămână asta, s-a dovedit a fi aşa cum te-ai aşteptat?

— Mai grozavă.

Deanna strălucea de încântare.

— Mi-am dat seama, după felul în care se uită la tine, că te place cu adevărat. Şi cum vă purtaţi când sunteţi împreună, îmi aduc aminte cum eram eu cu Brian. Sunteţi o pereche potrivită.

— Chiar crezi?

— N-aş fi spus-o dacă n-aş fi crezut cu adevărat.

Deanna scoase din poşetă rujul şi începu să-l aplice cu grijă pe buze.

— Deci, i-a plăcut la Boston? o întrebă pe neaşteptate.

Theresa scoase şi ea rujul.

— Pentru el e ceva nou, dar se pare că i-a plăcut. Am fost în multe locuri plăcute.

— N-a spus nimic în mod special?

— Nu… de ce? Se întoarse s-o privească pe Deanna curioasă.

— Pentru că, răspunse Deanna cu calm, mă întrebam dacă n-a spus ceva care să-ţi dea de înţeles că s-ar muta aici dacă i-ai cere.

Comentariul ei o făcea pe Theresa să se gândească la un subiect pe care-l evitase cu grijă.

— Încă n-am discutat despre aşa ceva, răspunse în cele din urmă.

— Şi n-aveţi de gând?

Depărtarea dintre noi este o problemă, dar mai e şi altceva, nu? şopti un glas din interiorul ei.

Nedorind să se gândească la aşa ceva, scutură din cap.

— Nu cred că-i momentul potrivit – nu încă. Se opri cât să-şi adune gândurile. Adică – ştiu că va trebui să discutăm despre asta cândva, dar nu cred că ne cunoaştem destul de bine ca să începem să ne facem planuri serioase cu privire la viitor. Încă încercăm să ne acomodăm unul cu celălalt. Deanna o privea cu suspiciune maternă.

— Dar îl ştii de destulă vreme ca să te îndrăgosteşti de el, nu?

— Da, conveni Theresa.

— Atunci ştii, de asemenea, că asta este următoarea decizie pe care va trebui s-o luaţi, fie că vrei să te confrunţi cu ea, fie că nu.

Theresei îi trebui o clipă înainte să răspundă:

— Ştiu.

Deanna îşi aşeză mâna pe umărul Theresei.

— Dacă se ajunge la ceva de genul: ori renunţi la el, ori pleci din Boston?

Theresa cântări întrebarea şi implicaţiile ei.

— Nu sunt sigură, răspunse încet, privind-o pe Deanna descumpănită.

— Pot să-ţi dau un sfat? întrebă Deanna.

Theresa încuviinţă din cap. Deanna o scoase pe Theresa din toaleta femeilor şi îi şopti la ureche în aşa fel încât să nu audă nimeni:

— Orice ai decide să faci, nu uita că trebuie să mergi mai departe în viaţă fără să priveşti în urmă. Dacă eşti sigură că Garrett îţi poate oferi genul de iubire de care ai nevoie şi că alături de el vei fi fericită, atunci trebuie să faci tot ce poţi ca să-l păstrezi. Dragostea adevărată este foarte rară, şi este singura care poate să dea vieţii un sens.

— Dar acelaşi lucru nu i se poate aplica şi lui? N-ar trebui să fie şi el gata să sacrifice totul?

— Desigur.

— Şi atunci eu ce fac?

— Rămâi cu aceeaşi dilemă ca înainte, Theresa – una la care va trebui să te gândeşti foarte bine.

*

* *

În următoarele două luni relaţia lor de la distanţă începu să evolueze într-un fel neaşteptat pentru Garrett şi Theresa, deşi amândoi presimţiseră asta.

Încercând să-şi pună la punct programele încărcate, izbutiră să se mai vadă de trei ori, de fiecare dată pentru un weekend. O dată veni Theresa la Wilmington ca să poată fi singuri, petrecând vremea ascunşi la Garrett acasă, exceptând o seară petrecută în larg. Garrett veni la Boston de două ori, unde îşi petrecuse timpul urmărind campionatul de fotbal al lui Kevin, ceea ce nu-l deranjase. Erau de altfel primele partide de fotbal european pe care le vedea, şi se trezi prins în joc mai mult decât crezuse.

— Cum se face că nu eşti la fel de entuziastă ca mine? o întrebă pe Theresa, după o fază aprinsă pe teren.

— Mai bine aşteaptă să vezi câteva sute de meciuri, ca mine, şi atunci o să-ţi răspunzi singur la întrebare, îi răspunse ea în joacă.

Când erau împreună în acele weekend-uri era ca şi cum nimic n-ar mai fi contat. De obicei, Kevin petrecea o noapte în casa vreunui prieten ca ei să poată rămâne singuri un scurt răstimp. Petrecură astfel ore întregi vorbind şi râzând, strângându-se în braţe şi făcând dragoste, încercând să se revanşeze pentru săptămânile de despărţire. Cu toate astea, niciunul nu încercă să abordeze subiectul dureros a ceea ce aveau să facă pe mai departe. Trăiau doar momentul, niciunul dintre ei neştiind la ce să se aştepte din partea celuilalt. Nu se punea problema că nu se iubeau. Cel puţin de atâta lucru erau siguri.

Dar, pentru că nu ajungeau să se vadă destul de des, relaţia lor avea mai multe suişuri şi coborâşuri decât se aşteptaseră ei. Şi, dacă totul părea perfect cât erau împreună, după aceea totul părea întunecat cât erau despărţiţi. În special Garrett se lupta din greu cu depărtarea care-i separa. De obicei, sentimentele frumoase pe care le nutrea cât erau împreună nu durau decât câteva zile după ce se întorcea acasă, apoi devenea iar

deprimat gândindu-se la săptămânile pe care le avea înainte până s-o poată vedea iar.

Desigur, ar fi vrut să petreacă mai multă vreme împreună decât era cu putinţă. O dată cu trecerea verii, lui îi venea mai uşor să se desprindă de treburi decât putea ea. Chiar dacă majoritatea angajaţilor plecaseră, tot n-avea mare lucru de făcut la magazin. Numai că programul Theresei era complet diferit, chiar şi numai din cauza lui Kevin. Începuse iar şcoala, avea meciuri la sfârşitul săptămânii, iar ei îi venea foarte greu să plece de acasă, fie şi pentru câteva zile. Deşi Garrett era gata să vină la Boston ca s-o vadă mai des, Theresa nu avea timp pentru aşa ceva. De mai multe ori îi sugerase să vină s-o vadă, dar, dintr-un motiv sau altul, nu izbutiseră să se pună de acord.

Adevărat, Garrett ştia prea bine că erau cupluri care făceau faţă unor situaţii cu mult mai grele decât a lor. Până şi tatăl lui îi povestise cum el şi maică-sa nu putuseră nici măcar vorbi, luni de-a rândul. El plecase în Coreea şi petrecuse doi ani cu marinarii, iar când vremurile deveniseră dificile pentru afacerile cu creveţi, îşi găsise de lucru pe vapoarele de marfă care se îndreptau spre America de Sud. Câteodată acele călătorii duraseră luni în şir. Astfel, părinţii lui nu avuseseră drept alinare în acea perioadă decât scrisorile, care soseau cu întârziere şi neregulat. El cu Theresa aveau parte de ceva mai puţin dificil, deşi lui Garrett nu i se părea cu nimic mai uşor.

Ştia că distanţa dintre ei era o problemă, dar nu părea să fie ceva care să se schimbe cândva în viitorul apropiat. După cum vedea el lucrurile, nu existau decât două soluţii – se putea muta el, sau se putea muta ea. Oricât ar fi întors problema pe toate feţele – şi oricât de mult ţineau unul la altul – totul se reducea în final la cele două opţiuni.

Undeva, în adâncul sufletului, bănuia că şi Theresa nutrea aceleaşi gânduri, motiv pentru care nici nu deschiseseră vorba despre acest subiect. Li

se păruse mai uşor să nu discute, mai ales c-ar fi însemnat ca amândoi să examineze un drum pe care niciunul nu era sigur că voia să-l urmeze.

Unul dintre ei era obligat să-şi schimbe viaţa cu totul.

Dar care?

El avea propria afacere în Wilmington, ducea genul de viaţă pe care-o dorea, singura pe care o ştia. Era plăcut să viziteze Boston-ul, dar nu acolo era căminul lui. Nici măcar nu-i trecuse vreodată prin cap să trăiască în altă parte. Şi, în plus, mai era şi tatăl lui – care număra de acum mulţi ani şi, în pofida aparenţei robuste, vârsta începuse să-şi spună cuvântul, iar Garrett era tot ce mai avea pe lume.

Pe de altă parte, şi Theresa avea legături strânse în Boston. Deşi părinţii ei stăteau în altă parte, Kevin mergea la o şcoală care-i plăcea, ea avea o carieră înfloritoare la un ziar important, plus o întreagă reţea de prieteni pe care ar fi fost nevoită să-i părăsească. Muncise din greu pentru toate astea şi, dacă părăsea Boston-ul, însemna să renunţe la tot. Putea oare să renunţe la tot fără ca mai apoi să-i poarte pică pentru că o obligase la aşa ceva?

Garrett nici nu mai voia să se gândească. Preferă să se concentreze asupra faptului că o iubea, agăţându-se de credinţa că, dacă fuseseră sortiţi unul altuia, atunci aveau să găsească o cale să fie împreună.

Cu toate astea, în străfundul minţii ştia că n-avea să fie aşa de uşor, şi numai din cauza depărtării dintre ei. După ce se întorsese din a doua călătorie la Boston, mărise o fotografie de-a Theresei şi o înrămase. O pusese pe noptieră, de cealaltă parte faţă de fotografia lui Catherine, dar, în pofida sentimentelor pe care le avea pentru Theresa, fotografia părea nelalocul ei în dormitor. Câteva zile mai târziu mută fotografia în cealaltă parte a camerei, dar degeaba. Oriunde o aşeza,

avea impresia că ochii lui Catherine îl urmăreau. *E de-a dreptul ridicol*, îşi zise după ce abia o mutase iar. În cele din urmă puse fotografia Theresei în sertar şi se întinse după cea cu Catherine. Oftând, se aşeză pe pat, cu fotografia în faţă.

— Noi n-am avut asemenea probleme, şopti, trecându-şi un deget peste imaginea ei. Cu noi, totul a părut întotdeauna uşor, nu crezi?

Când realiză că fotografia n-avea să-i răspundă, îşi blestemă prostia şi luă din sertar poza Theresei.

Privind la amândouă, înţelese până la urmă de ce avea aşa multe probleme. O iubea pe Theresa mai mult decât ar fi crezut că putea… dar şi pe Catherine o iubea încă…

Era oare cu putinţă să le iubească pe amândouă deodată?

*
* *

— De abia aştept să te văd, zise Garrett.

Era mijlocul lui noiembrie, cu vreo două săptămâni înainte de Ziua Recunoştinţei. Theresa şi Kevin aveau să plece la părinţii ei de sărbători, iar Theresa făcuse aranjamentele necesare ca în weekend-ul de dinainte să petreacă puţin timp cu Garrett. Trecuse deja o lună de când nu se mai văzuseră.

— Şi eu de abia aştept, răspunse ea. Şi mi-ai promis că în fine o să-l cunosc şi eu pe tatăl tău, nu?

— Deja şi-a făcut planuri să pregătească o cină de Ziua Recunoştinţei, chiar dacă înainte de vreme, la el acasă. Mă tot întreabă ce preferinţe culinare ai. Cred că vrea să-ţi facă impresie bună.

— Spune-i că nu trebuie să-şi facă probleme. O să fie bun orice ar pregăti.

— Asta-i spun şi eu. Dar îmi dau seama că-i un pic emoţionat.

— De ce?

— Pentru că vei fi primul lui oaspete. Ani de zile n-am fost decât noi doi.

— Întrerup cumva o tradiţie de familie?

— Nu – îmi place să cred că punem bazele uneia noi. În afară de asta, el s-a oferit singur, nu?

— Crezi c-o să mă placă?

— Ştiu sigur că da.

*
*   *

Când aflase că Theresa avea să vină, Jeb Blake se apucă să facă câteva lucruri în premieră absolută. Mai întâi, angajă pe cineva să vină să-i facă curăţenie în casa micuţă în care locuia, treabă care dură aproape două zile, din cauză că se încăpăţâna ca totul să lucească. Îşi cumpără, de asemenea, o cămaşă nouă şi o cravată. Când ieşi din dormitor în hainele cele noi, nu se putu împiedica să nu observe uimirea lui Garrett.

— Cum arăt? întrebă.

— Foarte bine, dar de ce ţi-ai pus şi cravată?

— Nu-i pentru tine, e pentru cina de weekend.

Garrett continuă să-şi privească tatăl uluit, cu un zâmbet amar în colţul buzelor.

— Nu cred că te-am mai văzut vreodată cu cravată.

— Am purtat şi înainte. Tu n-ai observat.

— Nu trebuie să porţi cravată numai pentru că vine Theresa.

— Ştiu şi eu, răspunse bătrânul cu acreală, dar am chef să port una la cina de anul ăsta.

— Eşti puţin emoţionat că o s-o cunoşti, nu?

— Nu.

— Tată – nu trebuie să pari altul decât eşti. Sunt sigur că Theresa o să te placă indiferent de ce-o să porţi.

— Dar asta nu înseamnă că nu pot să arăt mai bine pentru doamna cu care eşti prieten, nu?

— Nu.

— Atunci bănuiesc că ne-am lămurit, da? N-am venit să-mi dai sfaturi, ci să-mi spui dacă arăt bine.

— Arăţi grozav.

— Bine.

Se întoarse şi o porni iar spre dormitor, lărgindu-şi nodul la cravată şi scoţându-şi cămaşa din pantaloni. Garrett îl privi dispărând, ca după un moment să-l audă strigându-l.

— Ce mai e acum? întrebă Garrett.

Bătrânul scoase capul pe după colţul uşii.

— Şi tu o să porţi cravată, nu?

— Nu aveam de gând.

— Atunci răzgândeşte-te. N-aş vrea ca Theresa să creadă că am crescut un golan care habar n-are să se îmbrace pentru ocazii.

*

*   *

Cu o zi înainte de venirea ei, Garrett îl ajută pe bătrân să termine cu pregătirile. El se apucă să tundă peluza, în vreme ce Jeb desfăcea serviciul de porţelan primit cadou de nuntă, pe care aproape că nu-l folosise, şi spălă fiecare farfurie cu mâna. După ce căută tacâmuri potrivite – o treabă dificilă – Jeb găsi şi o faţă de masă festivă care ar fi fost de efect. Tocmai o arunca în maşina de spălat când Garrett, terminând cu peluza, intra în casă. Garrett se duse lângă dulap ca să-şi ia un pahar, când Jeb întrebă:

— La ce oră o să vină mâine?

Garrett umplu paharul cu apă şi răspunse peste umăr:

— Avionul trebuie să aterizeze pe la zece. Ar trebui să ajungem aici pe la unsprezece şi ceva.

— Şi pe la cât crezi c-o să vrea să mănânce?

— Habar n-am.

Jeb intră în bucătărie.

— N-ai întrebat-o?

— Nu.

— Şi eu de unde să ştiu când să bag curcanul la cuptor?

Garrett bău apa.

— Păi, vezi să fie gata pe la mijlocul amiezii. Oricând vrei tu, sunt sigur că o să fie bine.

— Nu crezi c-ar trebui s-o suni şi s-o întrebi?

— Zău că nu cred că-i nevoie. Nu e mare scofală.

— Poate pentru tine. Dar pentru mine e prima oară când dau ochii cu ea, şi, dacă voi doi o să vă căsătoriţi, nu vreau să fiu subiectul vreunei istorii amuzante mai încolo.

Garrett ridică sprâncenele.

— Cine-a spus că ne căsătorim?

— Nimeni.

— Şi atunci de unde ţi-a venit ideea asta?

— Pentru că, zise bătrânul repede, m-am gândit că unul dintre noi ar trebui să pună chestiunea pe tapet, şi nu eram deloc sigur că tu aveai de gând s-o faci vreodată.

Garrett se holba nedumerit la tatăl lui.

— Tu crezi c-ar trebui să mă însor cu ea?

Jeb făcu cu ochiul şi-i zise:

— Nu contează ce cred eu, important e ce gândeşti tu, nu?

*

*   *

Seara târziu, Garrett descuia uşa chiar în clipa în care începu să sune telefonul. Se grăbi să ridice receptorul şi auzi glasul pe care-l dorea.

— Garrett? întrebă Theresa. Pari fără suflu.

Garrett zâmbi.

— Hei, Theresa. Tocmai acum am intrat. Tata m-a ţinut la el toată ziua ca să-l ajut la pregătiri – de abia aşteaptă să te cunoască.

La celălalt capăt al firului se lăsă o tăcere stânjenitoare.

— În legătură cu ziua de mâine… rosti ea în cele din urmă.

Garrett simţi cum i se strânge inima.

— Ce-i cu ziua de mâine?

Ei îi trebui un moment ca să continue:

— Garrett, îmi pare foarte rău… nici nu ştiu cum să-ţi spun, dar n-o să pot veni mâine la Wilmington.

— S-a întâmplat ceva?

— Nu, totul e bine. Doar c-a intervenit ceva în ultima clipă – o conferinţă importantă la care trebuie să particip.

— Ce fel de conferinţă?

— E pentru postul meu. Se opri iar. Ştiu că sună oribil, dar nu m-aş duce dacă n-ar fi aşa de important.

Garrett închise ochii.

— Şi pentru ce e conferinţa asta?

— E pentru editorii importanţi şi pentru persoanele importante din media – se întâlnesc la Dallas în weekend-ul ăsta. Deanna crede că ar fi bine dacă i-aş cunoaşte pe unii dintre ei.

— De abia acum ai aflat?

— Nu… adică da. Ei bine – ştiam de conferinţă, dar eu nu trebuia să particip. De regulă editorialiştii nu sunt invitaţi, dar Deanna a tras nişte sfori şi a aranjat să merg şi eu cu ea. Ezită o clipă. Îmi pare foarte rău, Garrett, dar, cum am mai spus, ar fi o reclamă bună pentru mine şi este o ocazie care se iveşte doar o dată-n viaţă.

Garrett rămase tăcut un moment. Apoi zise cu simplitate:

— Înţeleg.

— Te-ai supărat pe mine, nu?

— Nu.

— Eşti sigur?

— Foarte sigur.

Theresa îşi dădea seama după tonul lui că nu-i spunea adevărul, dar nu credea că ar fi putut să-i spună şi altceva care să-l consoleze.

— Vrei să-i transmiţi tatălui tău că-mi pare rău şi că-mi cer scuze?

— Mda, o să-i spun.

— Pot să te sun în weekend-ul ăsta?

— Dacă doreşti.

*
*   *

A doua zi luă cina la tatăl lui, care se străduia din răsputeri să mai atenueze atmosfera întunecată.

— Dacă e aşa cum spunea, îi explică bătrânul, asta înseamnă c-a avut un motiv bun. Nu îşi poate permite să-şi ignore slujba. Are un băiat de crescut şi trebuie să facă tot ce se poate ca să-l întreţină cât mai bine. În afară de asta, e vorba numai de un singur weekend – ceea ce nu înseamnă prea mult în planul cel mare.

Garrett dădea din cap în vreme ce-l asculta pe taică-său, dar tot era supărat. Jeb continuă:

— Sunt sigur că voi doi o să găsiţi până la urmă o soluţie. De fapt, pun pariu că biata de ea o să pregătească ceva cu totul special pentru tine data viitoare când o să vă întâlniţi.

Garrett preferă să tacă. Jeb luă câteva îmbucături înainte să deschidă iar vorba.

— Garrett, trebuie s-o înţelegi; şi ea, ca şi tine, are o mulţime de responsabilităţi, şi, câteodată, acestea au prioritate. Sunt sigur că dacă s-ar fi întâmplat ceva la magazin care să necesite o rezolvare urgentă, ai fi procedat exact ca ea.

Garrett se lasă pe spate, împingând farfuria pe jumătate plină deoparte.

— Eu înţeleg foarte bine toate astea, tată. Dar n-am văzut-o de o lună şi mai bine şi de abia aşteptam să vină.

— Nu crezi că şi ea de abia aştepta să te vadă?

— Aşa mi-a zis.

Jeb se aplecă peste masă şi împinse iar farfuria în faţa lui Garrett.

— Ia şi mănâncă, îi zise. Toată ziua am gătit până n-am mai putut şi n-am de gând să te las să-ţi baţi joc de mâncare.

Garrett privi la farfurie. Deşi nu-i mai era foame, luă furculiţa şi băgă un dumicat în gură.

— Ştii, rosti bătrânul în timp ce continua să ciugulească din farfuria lui, asta n-o să fie ultima dată când o să se întâmple asta, aşa că nu văd de ce te arăţi în halul ăsta de deprimat.

— Ce vrei să spui?

— Vreau să spun că atâta vreme cât vă despart cam o mie de mile, astfel de lucruri vor continua să apară şi nu vă veţi putea vedea oricât de des aţi dori.

— Crezi că eu nu ştiu?

— Sunt sigur că da. Dar nu ştiu dacă vreunul dintre voi are curajul să facă ceva în privinţa asta.

Garrett îşi privea părintele, spunându-şi în gând: „Hai, tată, spune-mi tot ce ai pe suflet. N-are rost să mai ţii în tine."

— În tinereţea mea, continuă Jeb, fără să ia în seamă expresia acră a fiului său, lucrurile erau mult mai simple. Dacă un bărbat iubea o femeie, atunci o cerea de nevastă, după care se mutau împreună. Era foarte simplu. Dar voi doi – vă purtaţi de parcă n-aţi şti ce să faceţi.

— Ţi-am mai spus şi înainte – nu e chiar aşa de simplu…

— Sigur că e – dacă o iubeşti, atunci găseşte o cale să fii cu ea. E foarte simplu. În felul ăsta, dacă se întâmplă ceva şi nu poţi s-o vezi un weekend, n-o să te mai porţi de parcă s-ar sfârşi lumea.

Jeb făcu o mică pauză înainte să continue:

— Pur şi simplu nu-i firesc ce încercaţi voi să faceţi, şi, pe termen lung, n-are cum să ţină. Cred că-ţi dai seama, nu?

— Ştiu, răspunse Garrett simplu, dorindu-şi ca bătrânul să înceteze.

Taică-său însă ridică o sprânceană, aşteptând. Cum Garrett nu mai adăugă nimic, Jeb merse mai departe:

— Ştiu? Asta-i tot ce ai de zis?

Garrett dădu din umeri.

— Ce altceva aş putea să spun?

— Ai putea spune că data viitoare când vă întâlniţi, veţi încerca să rezolvaţi cumva problema. Asta-i ceea ce poţi spune.

— Foarte bine – vom încerca să găsim o rezolvare.

Jeb puse furculiţa în farfurie şi se încruntă spre fiul său.

— Eu nu am zis să încercaţi, Garrett, am zis că trebuie să găsiţi o soluţie.

— De ce eşti aşa de nerăbdător să se rezolve?

— Pentru că, răspunse bătrânul, dacă voi doi nu găsiţi o cale să vă înţelegeţi, noi doi vom continua să mâncăm singuri şi în următorii douăzeci de ani.

*
* *

În ziua următoare, Garrett scoase *Happenstance în* larg de dimineaţă, la prima oră, şi rămase pe apă după apusul soarelui. Deşi Theresa îi lăsase un mesaj pe robot, în care-i dăduse toate informaţiile despre hotelul din Dallas, el n-o mai sunase, spunându-şi că era prea târziu şi că n-avea rost s-o trezească. Era o minciună şi o ştia, dar pur şi simplu nu avusese tragere de inimă să discute cu ea.

De fapt, dacă se gândea bine, n-avea chef să discute cu nimeni. Era încă furios pentru ceea ce-i

făcuse, şi cel mai bun loc în care putea să se gândească în linişte la toate era largul oceanului, unde nu-l deranja nimeni. Aproape toată dimineaţa se întrebă dacă ea îşi dădea seama cât de tare-l deranjase toată schimbarea aceea. Probabil că nu – se convinse singur – pentru că altfel nu şi-ar fi schimbat planurile.

În cazul în care ţinea la el.

Când soarele se înălţase în înaltul cerului, furia şi durerea i se mai domoliseră. Cu cât se gândea mai bine, cu atât vedea întreaga situaţie mai clar, ajungând încet la concluzia că taică-său avusese dreptate – ca de obicei. Motivele pentru care ea nu venise nu se reflectau direct asupra lui, ci mai mult scoteau în evidenţă diferenţele dintre stilul lor de viaţă. Iar ea avea responsabilităţi pe care nu le putea ignora, şi, atâta vreme cât aveau să mai trăiască separaţi, astfel de lucruri aveau să apară mereu.

Deşi nu era deloc mulţumit, se întrebă dacă toate relaţiile aveau parte de asemenea momente. Adevărul era că el, unul, habar nu avea. Singura relaţie adevărată pe care o avusese vreodată fusese cea cu Catherine, şi nu era deloc uşor să facă o comparaţie. El şi Catherine fuseseră căsătoriţi şi locuiseră sub acelaşi acoperiş. Mai mult, se cunoşteau de mici, şi, pentru că erau tineri, nu avuseseră responsabilităţile pe care le aveau acum el şi Theresa. De abia terminaseră facultatea, nu aveau o casă, şi nu se punea problema copiilor. Nu – ceea ce se întâmplase între ei fusese cu totul diferit de ceea ce se întâmpla acum cu Theresa, şi nu era deloc corect să încerce să găsească vreo legătură.

Cu toate astea, rămăsese un singur aspect pe care nu-l putea ignora, ceva ce nu-i dăduse pace întreaga după-amiază. Da, ştia prea bine că erau multe diferenţe – da, ştia că nu era corect să încerce să compare situaţiile – dar în cele din urmă, ceea ce ieşea clar în evidenţă era faptul că

nu-şi pusese niciodată problema că el şi Catherine n-ar fi fost un cuplu. Niciodată nu pusese sub semnul îndoielii viitorul cu ea, niciodată nu-i trecuse prin minte că vreunul dintre ei n-ar fi sacrificat orice pentru celălalt. Chiar şi atunci când se certaseră – unde să locuiască, dacă să deschidă magazinul sau nu, sau ce să facă în serile de sâmbătă – nu se îndoiseră nicio clipă de stabilitatea relaţiei lor. În felul în care se purtau unul cu altul se simţea angajamentul pe termen lung, ceva ce-i amintea mereu că aveau să rămână împreună pentru totdeauna.

Pe de altă parte, el şi Theresa nu ajunseseră încă până acolo.

Atunci când soarele apuse, Garrett îşi dădu seama că nu era drept să gândească aşa. El şi Theresa se cunoşteau doar de puţină vreme – nu era deloc realist să aştepte să se întâmple un miracol aşa de repede. Dacă aveau destulă vreme – şi circumstanţe potrivite – aveau să devină o pereche.

Sau poate că nu?

Scutură din cap, dându-şi seama că nu era deloc sigur.

De fapt, nu era sigur de o mulţime de lucruri.

Dar un lucru îl ştia cu claritate – niciodată nu analizase relaţia cu Catherine la microscop aşa cum făcea cu Theresa, ceea ce, de asemenea, nu era deloc cinstit. În afară de asta, toate analizele din lume nu aveau să-l ajute în situaţia în care se afla, nu aveau să schimbe simplul fapt că nu apucau să se vadă atât cât doreau – sau aveau nevoie.

Nu – acum aveau nevoie ca unul dintre ei să facă ceva.

*
* *

Garrett o sună pe Theresa de cum ajunse acasă.

— Alo, răspunse ea somnoroasă.

El îi răspunse cu blândeţe:

— Hei, eu sunt.

— Garrett?

— Scuze că te-am trezit, dar mi-ai lăsat câteva mesaje pe robot.

— Mă bucur c-ai sunat. Nu eram convinsă c-o s-o faci.

— Un timp n-am vrut.

— Încă mai eşti supărat pe mine?

— Nu, răspunse el încet. Poate trist, dar nu supărat.

— Pentru că n-am ajuns acolo în weekend?

— Nu, pentru că nu eşti aici în toate weekend-urile.

*

* *

În noaptea aceea visă iar.

În vis, el şi Theresa erau la Boston, plimbându-se pe una dintre străzile aglomerate, înţesată de indivizi obişnuiţi – bărbaţi şi femei, tineri şi bătrâni, unii în costume, iar alţii în haine lălâi, specifice adolescenţei. O vreme se uitaseră prin vitrine, aşa cum o făcuseră într-o vizită anterioară de-a lui. Cerul era senin şi afară era soare, iar Garrett era bucuros că îşi petrecea ziua cu ea.

Theresa se oprise la vitrina unui mic magazin şi tocmai îl întreba dacă nu voia să intre cu ea. Scutură din cap şi-i zise:

— Intră tu. Eu te aştept aici.

Theresa se asigură că vorbea serios înainte să intre. Garrett rămase în faţa uşii, relaxându-se la umbra clădirilor înalte, când, cu coada ochiului, zări ceva cunoscut.

Era o femeie, care mergea pe trotuar ceva mai departe, iar părul blond îi mângâia umerii.

Garrett clipi, privi o clipă în altă parte şi apoi o căută iar din ochi. Felul în care se mişca îi atrăsese atenţia şi o mai privi o vreme cum se îndepărta. În cele din urmă, femeia se opri şi întoarse capul de parcă şi-ar fi amintit de ceva. Garrett simţi cum nu mai avea aer.

Catherine.

Nu era posibil.

Scutură din cap. De la depărtarea aceea nu putea să-şi dea seama dacă era ea sau nu.

Femeia plecă mai departe chiar atunci când Garrett începu s-o strige.

— Catherine – tu eşti?

Ea însă nu părea să-l audă peste vacarmul străzii. Garrett privi peste umăr şi-o văzu pe Theresa în magazin, cercetând marfa din ochi. Când se uită iar spre stradă, Catherine – sau cine era, tocmai dispărea după colţ.

O porni după ea, la început mergând repede, apoi alergând de-a binelea. Trotuarul se aglomera cu fiecare secundă care trecea, de parcă un metrou şi-ar fi descărcat deodată toţi călătorii, aşa că era nevoit să facă slalom prin mulţimea de oameni înainte să ajungă la colţ.

Se întoarse spre direcţia în care o apucase şi ea.

Imediat ce trecuse de colţ, strada începuse să se întunece tot mai tare, ameninţător. Grăbi pasul. Deşi nu plouase, el tot avea impresia că păşea prin băltoace. Se opri o clipă să-şi recapete suflul, în vreme ce inima i se zbătea în piept. În timp ce se odihnea, pe stradă începu să se reverse ceaţa, în valuri mari şi, curând, nu mai putea vedea la doi paşi.

— Catherine – eşti aici? urlă. Unde eşti?

În depărtare auzi un râs, deşi n-ar fi putut spune din ce direcţie venise.

Începu să meargă iar, dar încet. Iarăşi auzi râsul – copilăresc, vesel. Se opri.

— Unde eşti?

Tăcere.

Privi dintr-o parte în cealaltă.

Nimic.

Ceaţa se îndesea tot mai mult şi începu să cadă o ploaie uşoară. Începu să se mişte iar, fără să ştie încotro mergea.

Ceva mişcă prin ceaţă, iar el se îndreptă în acea direcţie.

Ea mergea mai departe, la o depărtare de numai câţiva paşi de el.

Ploaia cădea acum cu putere şi, deodată, totul păru să se mişte cu încetinitorul. El începu să alerge… încet… încet… o putea vedea chiar în faţă… ceaţa devenea tot mai deasă… ploaia curgea din cer cu găleata… îi zări o clipă părul…

Apoi dispăru. Se opri iar. Ploaia şi ceaţa îl împiedicau să vadă.

— Unde eşti? urlă din nou, cât putu de tare.

— Sunt aici, îi răspunse un glas din ceaţă şi ploaie.

Îşi şterse repede picăturile de apă de pe faţă.

— Catherine? Chiar eşti tu cu adevărat?

Dar nu era vocea ei.

Theresa ieşi din ceaţă.

— Sunt aici.

Garrett se trezi deodată şi se ridică în capul oaselor, asudând abundent. Îşi şterse faţa cu cearceaful şi rămase aşa multă vreme.

*
* *

Ceva mai târziu în aceeaşi zi, Garrett se întâlni cu tatăl său.

— Cred că vreau să mă însor cu ea, tată.

Pescuiau împreună la capătul docului, alături de o duzină de alţi oameni care păreau pierduţi în

gânduri. Jeb ridică uimit capul.

— Cu vreo două zile în urmă parcă nici nu voiai să mai auzi de ea.

— M-am gândit mult şi bine de atunci.

— Aşa se pare, rosti Jeb încet. Scoase firul din apă, îi verifică momeala şi îl aruncă apoi în adânc. Deşi se îndoia sincer că avea să prindă ceva interesant, după părerea lui, pescuitul rămânea totuşi una dintre cele mai de soi plăceri ale vieţii.

— Dar o iubeşti? întrebă Jeb în cele din urmă.

Garrett îl privi mirat.

— Sigur că da. Ţi-am spus deja de câteva ori.

Jeb Blake scutură din cap.

— Nu… nici vorbă, rosti sincer. Am vorbit o grămadă despre ea – mi-ai destăinuit că te face fericit, că ai impresia c-o ştii de-o veşnicie şi că n-ai vrea s-o pierzi – dar nu mi-ai zis niciodată c-o iubeşti.

— E totuna.

— Chiar aşa?

*
* *

După ce plecă acasă, în minte încă îi răsuna discuţia avută cu bătrânul.

— *Chiar aşa?*

— Sigur că da, răspunsese imediat. Şi chiar de n-ar fi aşa, eu chiar o iubesc.

Jeb îl privise ţintă o clipă, înainte să-şi întoarcă ochii de la el.

— Şi zici că vrei să te însori cu ea?

— Vreau.

— De ce?

— Pentru c-o iubesc, de aia. Nu e destul?

— Poate.

Garrett trase frustrat de undiţă.

— Nu erai tu ăla care credea că ar trebui să ne căsătorim?

— Mda.

— Şi atunci ce-s întrebările astea?

— Pentru că vreau să mă asigur că o faci din motive potrivite. Cu numai două zile în urmă nici nu erai sigur că mai vrei s-o vezi. Acum văd că eşti gata copt să te însori. Mie mi se pare o schimbare de macaz a naibii de mare, şi vreau să fiu sigur că s-a petrecut din cauza a ceea ce simţi pentru Theresa – şi n-are niciun fel de legătură cu Catherine.

Îl duruse puţin când bătrânul pomenise de ea.

— Catherine n-are nicio legătură cu asta, spusese Garrett imediat. Scuturase apoi din cap şi oftase. Ştii, tată, câteodată nu te mai înţeleg. M-ai împins spre asta de la bun început. Mi-ai tot spus că trebuie să las trecutul în urmă, că trebuie să-mi găsesc pe altcineva. Acum că în fine am găsit o altă femeie, am impresia că încerci să mă faci să mă răzgândesc.

Jeb îşi aşeză mâna liberă pe umărul lui Garrett.

— Nu încerc să te fac să te răzgândeşti, băiete. Mă bucur c-ai izbutit s-o găseşti pe Theresa, mă bucur c-o iubeşti şi, da, sper sincer să ajungi să te căsătoreşti cu ea. Am spus numai că, dacă tot vrei să te însori, ar fi bine s-o faci din motivele potrivite. Căsătoria se face între doi oameni, nu trei. Pentru că tu te gândeşti tot timpul la Catherine, nu-i aşa?

Îi trebuise ceva vreme ca să-i răspundă.

— Tată, vreau să mă însor cu Theresa pentru că o iubesc. Vreau să-mi petrec restul zilelor mele cu ea.

Taică-său rămăsese tăcut multă vreme, nescăpându-l din priviri. Apoi spusese ceva ce-l făcuse pe Garrett să plece capul.

— Deci, cu alte cuvinte, ai încercat să-mi spui că ai uitat-o cu totul pe Catherine?

Deşi simţise privirea grea a bătrânului asupra sa, Garrett nu ştiuse ce să-i răspundă.

*
* *

— Eşti obosită? întrebă Garrett.

Se întinsese în pat ca să vorbească cu Theresa şi avea aprinsă numai veioza de pe noptieră.

— Da, de abia am ajuns acasă. A fost un weekend tare lung.

— Şi a ieşit la fel de bine cum ai sperat?

— Cred. E greu de spus acum, dar am întâlnit o mulţime de oameni care mi-ar putea promova rubrica.

— Atunci e bine că te-ai dus.

— Şi bine, şi rău. Aproape tot timpul m-am gândit c-ar fi fost mai bine dacă aş fi venit la tine.

Garrett zâmbi.

— Când pleci la părinţii tăi?

— Miercuri de dimineaţă. O să stăm la ei până duminică.

— Cred că de abia aşteaptă să te vadă, nu?

— Da, aşa e. Pe Kevin nu l-au mai văzut de aproape un an, şi ştiu că de abia aşteaptă să-l aibă la ei câteva zile.

— Asta-i bine.

Între ei se lăsă liniştea o clipă.

— Garrett?

— Mda.

Theresa rosti încet:

— Vreau numai să ştii că-mi pare tare rău pentru weekend.

— Ştiu.

— Pot să mă revanşez?

— La ce te-ai gândit?

— Păi… ai putea să vii aici în weekend-ul de după Ziua Recunoştinţei?

— Aşa cred.

— Bine, pentru că plănuiesc ceva cu totul special numai pentru noi doi.

*

*   *

A fost un weekend pe care niciunul dintre ei nu avea să-l mai uite.

În următoarele două săptămâni, Theresa îl sună mai des ca de obicei. De obicei Garrett suna, dar acum parcă Theresa i-ar fi anticipat gândurile. De două ori, în timp ce se îndrepta spre telefon ca să-i formeze numărul ei, acesta începuse să sune înainte să ajungă acolo, iar a doua oară când se întâmplă, el răspunsese la telefon cu un simplu: „Bună Theresa." Nici pe ea n-o mirase şi chiar glumiseră despre capacităţile lui de clarvăzător, trecând apoi la discuţii uşoare.

Când sosi la Boston, două săptămâni mai târziu, Theresa îl întâmpină la aeroport. Cum îi spusese din vreme să se îmbrace elegant, coborî din avion cu un sacou pe el, aşa cum ea nu-l mai văzuse niciodată înainte.

— Ooo, rosti ea.

Garrett îşi aranjă sacoul, stânjenit.

— Arată destul de bine?

— Eşti superb.

De la aeroport plecară direct la restaurant, pentru cină. Theresa făcuse rezervări la cel mai elegant restaurant din oraş. Astfel avură parte de o masă minunată, ca, după aceea, Theresa să-l ducă la *Mizerabilii* care se juca atunci la Boston. Biletele la piesă se vânduseră cu mult înainte, dar pentru că Theresa îl cunoştea pe directorul teatrului, primiseră cele mai bune locuri din sală.

Ajunseră acasă foarte târziu, iar, pentru Garrett, a doua zi păru la fel de agitată. Theresa îl luă cu ea la birou şi-i arătă totul – prezentându-l şi câtorva colegi – iar după aceea, merseră să viziteze Muzeul de Artă din Boston pentru tot restul după-amiezii. În seara aceea se întâlniră cu Deanna şi Brian la cină tocmai la Anthony's – un restaurant situat la ultimul etaj al Clădirii Prudential, care oferea cea mai grozavă panoramă asupra oraşului.

Garrett nici nu mai văzuse vreodată ceva asemănător.

Masa lor se afla chiar lângă fereastră. Deanna şi Brian se ridicară amândoi ca să-i întâmpine.

— Pe Garrett îl ştiţi deja de când am luat prânzul, aşa-i? rostise Theresa încercând să nu pară ridicolă.

— Sigur că da. Îmi pare bine să te văd din nou, Garrett, zise Deanna, apropiindu-se pentru o îmbrăţişare scurtă şi un sărut pe obraz. Îmi pare rău c-am forţat-o pe Theresa să vină cu mine cu două săptămâni în urmă. Sper numai că n-ai fost prea dur cu ea.

— E-n regulă, rosti el, dând ţeapăn din cap.

— Mă bucur. Pentru că, privind retrospectiv, cred c-a meritat.

Garrett se uită curios la ea. Theresa se apropie şi întrebă:

— Deanna, ce vrei să spui de fapt?

Ochii Deannei străluceau.

— Ieri, după ce-ai plecat, am primit nişte veşti minunate.

— Ce anume? se interesă Theresa.

— Păi, rosti Deanna nonşalantă, am stat de vorbă cu Dan Mandel, şeful cel mare de la Media Information Inc. aproape douăzeci de minute, dacă nu mai mult, şi am aflat că a fost teribil de impresionat de tine. I-a plăcut felul în care te-ai descurcat şi te consideră o adevărată profesionistă. Şi ce-i şi mai şi… Mai mult…

Deanna luă o pauză dramatică, încercând să-şi ascundă zâmbetul.

— Da?

— Are de gând să-ţi cumpere rubrica pentru toate ziarele lui, începând din ianuarie.

Theresa duse repede mâna la gură ca să-şi înăbuşe ţipătul, dar tot răsună destul de tare ca să-i facă pe cei de la mesele învecinate să întoarcă privirile spre ei. Se repezi spre Deanna vorbind sacadat. Garrett se retrase cu un pas în spate.

— Glumeşti, aproape că strigă Theresa, fără a-i veni să creadă.

Deanna scutură din cap, zâmbind larg.

— Nu. Ţi-am spus ce mi-a zis el. Vrea să discute iar cu tine marţi. V-am aranjat o teleconferinţă la ora zece..

— Eşti sigură? Vrea rubrica mea?

— Absolut sigură. I-am trimis prin fax dosarul tău, plus un număr de articole, iar el m-a căutat după aceea. Te vrea – nici urmă de îndoială. Deja s-a hotărât.

— Nici nu-mi vine să cred.

Ba să-ţi vină. Şi, în plus, am auzit zvonuri că şi alţii ar fi interesaţi.

— Doamne… Deanna…

Theresa o strânse în braţe pe Deanna, cu chipul animat de surescitare. Brian îl înghionti cu cotul pe Garrett.

— Veşti mari, eh?

Garrett nu-i răspunse imediat.

— Mda… mari.

*
*   *

După ce se aşezară la masă, Deanna ceru o sticlă de şampanie şi apoi toastă, felicitând-o pe Theresa pentru viitorul frumos care-o aştepta. Apoi au trăncănit amândouă necontenit pentru tot restul serii. Garrett rămase tăcut, neştiind ce-ar mai putea adăuga. De parcă i-ar fi simţit stânjeneala, Brian se aplecă spre el.

— Parcă ar fi şcolăriţe, nu? Deanna s-a fâţâit azi toată ziua prin casă pentru că nu mai avea răbdare să-i spună.

— Eu mi-aş dori ca măcar să pricep ceva mai bine ce se petrece. Nici nu ştiu ce să spun.

Brian sorbi din băutură, scuturând din cap. Cuvintele lui veniră, uşor mormăite.

— N-are rost să-ţi faci griji din pricina asta – chiar dacă ai înţelege, tot n-ai apuca să scoţi o vorbuliţă. Dacă n-aş şti care-i treaba, aş putea să jur că-n altă viaţă au fost gemene.

Garrett riscă o privire peste masă, la Theresa şi Deanna.

— S-ar putea să ai dreptate.

— În afară de asta, adăugă Brian, o să pricepi mai bine când o să ai tot timpul aşa ceva pe cap, o nevastă cu normă-întreagă. După o vreme o să înţelegi toate şmecheriile la fel de bine ca ele. Ştiu fiindcă aşa am păţit.

Comentariul nu-i scăpă. *Când o să ai o nevastă cu normă-întreagă?*

Când văzu că Garrett n-avea de gând să-i răspundă, Brian schimbă subiectul.

— De data asta cât stai?

— Până mâine seară.

Brian dădu din cap.

— E cam greu să vă vedeţi doar din când în când, nu?

— Câteodată.

— Îmi închipui. Ştiu că Theresa e cam deprimată uneori din cauza asta.

De cealaltă parte a mesei, Theresa îi zâmbea lui Garrett.

— Despre ce discutaţi voi doi acolo? îl întrebă veselă.

— De una şi alta, răspunse Brian, dar mai ales de viitorul tău.

Garrett dădu doar din cap fără să spună nimic, după care se foi în scaun. Era clar că nu se simţea grozav – deşi ea nu pricepea de ce – iar ea începu să-şi facă probleme din cauza asta.

— Ai fost tăcut în seara asta, rosti Theresa.

Se întorseseră la ea acasă, erau pe canapea şi ascultau în surdină programul radio.

— Probabil pentru că nu aveam multe de spus.

Theresa îl prinse de mână şi-i zise încet:

— M-am bucurat foarte tare că ai fost alături de mine atunci când Deanna mi-a dat vestea cea mare.

— Mă bucur foarte mult pentru tine, Theresa. Îmi dau seama că e ceva extrem de important.

Ea-i zâmbi nesigură. Schimbă subiectul şi-l întrebă:

— Ţi-a plăcut să discuţi cu Brian?

— Mda, te înţelegi uşor cu el. Garrett tăcu o clipă. Dar nu sunt prea în largul meu într-un grup, mai ales dacă mă aflu în afara sferei de interese. Pur şi simplu… Se opri, cumpănind dacă era cazul să mai spună şi altceva şi hotărî că nu merita.

— Ce?

Scutură din cap încăpăţânat.

— Nimic.

— Nu – ce anume voiai să spui?

După o clipă Garrett îi răspunse, cântărindu-şi cu mare atenţie cuvintele.

— Am vrut numai să spun că tot weekend-ul ăsta a fost puţin cam ciudat pentru mine. Spectacolul, cinele costisitoare, ieşirea asta cu prietenii tăi… Ridică din umeri. Nu la aşa ceva m-am aşteptat.

— Şi nu te-ai distrat?

Garrett îşi trecu mâinile prin păr, părând stânjenit.

— Nu e vorba că nu m-am distrat. Numai că… Ridică iar din umeri. Nu e ceva pentru mine. În mod normal eu n-aş face nimic din toate astea.

— Din cauza asta am şi planificat lucrurile aşa. Am vrut să îţi ofer lucruri noi.

— De ce?

— Pentru acelaşi motiv pentru care tu ai vrut să mă înveţi cum să mă scufund – pentru că e ceva deosebit, ceva ieşit din comun.

— N-am venit până aici ca să fac ceva deosebit. Am venit pentru că am dorit să petrec puţin timp alături de tine, în linişte. Nu te-am mai văzut de multă vreme şi cu toate astea, de când am

venit, n-am făcut altceva decât să alergăm dintr-un loc în altul. Nici măcar n-am avut ocazia să stăm puţin de vorbă, iar eu mâine plec.

— Nu e deloc adevărat. Seara trecută am luat cina singuri, şi la muzeu, azi, tot singuri am fost. Am avut destul timp la dispoziţie ca să vorbim.

— Ai înţeles foarte bine la ce m-am referit.

— Nu, deloc. Ce altceva ai fi vrut să facem? Să stăm tot timpul în casă?

El nu-i răspunse. Rămase o clipă tăcut. Apoi se ridică de pe canapea, traversă încăperea şi închise radioul.

— Am vrut să-ţi spun ceva important de când am venit, îi zise fără să se întoarcă.

— Ce anume?

Garrett lăsă capul în jos. *Acum sau niciodată*, şopti pentru sine. În cele din urmă se întoarse, îşi adună curajul şi inspiră adânc.

— Cred c-a fost într-adevăr foarte greu să nu te văd deloc luna asta, şi în clipa asta, nu sunt sigur că vreau să continui tot aşa.

Pentru o secundă, i se tăie respiraţia.

Observându-i expresia, se apropie de ea, simţind cum i strângea inima la gândul a ceea ce avea să urmeze.

— Nu e deloc ceea ce crezi, îi zise repede. Ai înţeles greşit. Nu am spus asta pentru că nu vreau să te mai întâlnesc, dimpotrivă, vreau să fiu cu tine tot timpul. Când ajunse lângă canapea, se lăsă în genunchi în faţa ei.

Theresa îl privea mirată. Garrett îi prinse mâna în palma lui.

— Vreau să te muţi la Wilmington.

Deşi ştiuse că avea să vină şi asta, nu se aşteptase s-o lovească în acea clipă, şi, categoric, nu aşa. Garrett continuă:

— Ştiu că-i un pas foarte mare, dar, dacă te muţi la mine, nu vom mai petrece perioade aşa de lungi despărţiţi. Ne-am putea vedea în fiecare zi. Întinse mâna şi-o mângâie pe obraz. Vreau să te

găsesc acasă atunci când mă întorc de la magazin. Vreau să simt că ne cunoaştem de-o viaţă…

Cuvintele ieşeau grăbite din gura lui, iar Theresa încerca să le prindă înţelesul. Garrett, însă, continua să vorbească.

— Mi-e aşa de dor de tine când nu suntem împreună. Îmi dau seama că ai un post aici, dar sunt sigur că ziarul de la noi te-ar accepta imediat…

Cu cât vorbea el mai mult, cu atât mai tare se învârtea capul ei. Pentru ea era ca şi cum el ar fi încercat să recreeze relaţia pe care o avusese cu Catherine.

— Stai puţin, rosti ea în cele din urmă, întrerupându-l. Nu pot să-mi fac bagajele şi să plec. Vreau să spun… Kevin e la şcoală…

— Nu trebuie să vii imediat, o contrazise el. Dacă e mai bine aşa, poţi aştepta până se termină anul şcolar. Dacă am rezistat până acum – alte câteva luni nici nu mai contează.

— Dar el e fericit aici – asta-i casa lui. Aici sunt prietenii lui, fotbalul…

— Le poate avea pe toate şi în Wilmington.

— N-avem de unde să ştim. E uşor pentru tine să spui că e aşa, dar nu ai cum să fii sigur.

— Nu vezi cât de bine ne înţelegem?

Theresa îi lăsă mâna, simţindu-se frustrată.

— Nu înţelegi că asta n-are nicio legătură cu noi? Ştiu că voi doi vă înţelegeţi bine, dar nu i-ai cerut să-şi schimbe viaţa. Eu nu i-am cerut să-şi schimbe viaţa. Tăcu o clipă. În afară de asta, nu e vorba numai de el. Cum rămâne cu mine, Garrett? Ai fost cu mine în seara asta – ştii perfect ce s-a întâmplat. Am primit nişte veşti minunate legate de rubrica mea, şi acum vrei să renunţ la toate astea?

— Eu nu vreau să renunţi la noi. Asta-i marea deosebire.

— Şi atunci, de ce nu te muţi tu la Boston?

— Ca să fac ce?

— Acelaşi lucru pe care-l faci la Wilmington. Fă cursuri pentru scufundători, mergi pe apă, ce vrei. Ţie ţi-ar fi mai uşor să pleci de acasă decât îmi e mie.

— Nu pot să fac aşa ceva. Cum am mai spus, toate astea – arătă cu braţul în jur şi spre geamuri – nu mă reprezintă. Aici aş fi pierdut.

Theresa se ridică şi traversă agitată salonul. Îşi trecu o mână prin păr.

— Nu mi se pare cinstit.

— Ce anume nu e cinstit?

Theresa se întoarse cu faţa spre el.

— Toate astea. Faptul că mi-ai cerut să mă mut, să-mi schimb viaţa. E ca şi cum te-ai gândi numai la tine. Vrei ca eu să renunţ la tot ce-am realizat, dar tu nu vrei să renunţi la absolut nimic. Cât timp vorbise îl privise ţintă.

Garrett se ridică de pe canapea şi o porni spre ea. Când se apropie, Theresa ridică mâinile ca un fel de barieră.

— Garrett, ascultă – nu vreau să mă atingi în clipa asta, bine?

Garrett îşi lăsă braţele să cadă în lături. O vreme niciunul nu mai scoase o vorbă. Theresa îşi încrucişase braţele la piept şi privea în altă parte.

— Atunci bănuiesc că răspunsul tău este clar, nu vrei să vii, conchise el într-un final, părând mânios.

Ea-i zise cu grijă:

— Nu. Răspunsul meu este că va trebui să discutăm în linişte despre toate astea.

— Ca să încerci să mă convingi că nu am dreptate?

Comentariul lui nu merita un răspuns. Scuturând din cap, Theresa se duse până la masa din sufragerie, îşi luă poşeta şi o porni spre uşă.

— Unde pleci?

— Vreau să ies să cumpăr nişte vin. Simt nevoia să beau ceva.

— Dar e târziu.

— E un magazin în capul străzii. Mă întorc în câteva minute.

— De ce nu putem discuta totul chiar acum?

— Pentru că, răspunse ea repede, am nevoie de câteva minute de singurătate ca să mă pot gândi în linişte.

— Vrei să fugi? Glasul lui o acuza.

Theresa deschise uşa şi o ţinu aşa câtă vreme vorbi:

— Nu, Garrett, nu vreau să fug. O să mă întorc în câteva minute. Şi nu îmi place deloc tonul pe care îmi vorbeşti. Nu e deloc corect să încerci să mă faci să mă simt vinovată pentru toate astea. Tocmai mi-ai cerut să-mi schimb întreaga viaţă şi am nevoie de câteva minute de gândire.

Plecă din apartament. Garrett rămase cu privirile aţintite asupra uşii câteva secunde, aşteptând să vadă dacă nu avea de gând să se întoarcă. Cum ea nu dădea semne de revenire, se blestemă în şoaptă. Nimic nu ieşise aşa cum crezuse el. Acum îi cerea să se mute cu el în Wilmington ca în clipa următoare ea să iasă pe uşă afară, dorind să fie singură. Cum de pierduse controlul?

Neştiind ce altceva să facă, începu să se învârtă prin apartament. Aruncă o privire în bucătărie şi în camera lui Kevin, după care o porni mai departe. Când ajunse la uşa dormitorului ei, rămase locului o clipă înainte să intre. Se apropie de pat şi se aşeză pe marginea lui, luându-şi capul în mâini.

Fusese oare corect din partea lui să-i ceară să plece din căminul ei? Era clar că avea o viaţă bună acolo – chiar foarte bună – dar el, unul, era sigur că putea avea aşa ceva şi în Wilmington. Oricum întorcea problema, ar fi fost mult mai bine aşa decât o viaţă comună în Boston. Privind în jur îşi dădu seama că nici nu se punea problema să poată locui într-un apartament. Dar, chiar dacă se mutau într-o casă – ar fi avut cumva vreo privelişte

acolo? Sau ar fi locuit într-o suburbie cu sute de case aidoma cu a lor?

Era complicat. Şi, într-un fel sau altul, cuvintele lui fuseseră interpretate în sensul rău. Pentru că nu dorise ca ea să creadă că-i dăduse un ultimatum, dar, gândindu-se la cum se petrecuse totul, realiză că exact asta făcuse.

Oftă şi se întrebă ce să facă mai departe. Şi nu prea vedea ce ar fi putut să mai spună când ea avea să se întoarcă ca să nu se işte o altă ceartă. Ar fi fost ultimul lucru pe care l-ar fi putut dori. Certurile conduceau rar spre o soluţie, iar ei de o soluţie aveau nevoie în clipa aceea.

Dar dacă el nu mai avea ce să-i spună, ce altceva îi mai rămânea? se gândi câteva momente înainte să se hotărască să-i scrie o scrisoare, expunându-şi astfel gândurile. Scrisul îl ajutase mereu să gândească mai clar – mai ales în ultimii ani – poate că aşa Theresa avea să înţeleagă ce voia el de fapt.

Aruncă o privire spre noptieră. Telefonul era acolo – probabil că mai nota şi mesaje din când în când – dar nu vedea niciun creion şi nici hârtie. Deschise sertarul, începu să caute prin el şi găsi chiar la margine un pix.

Căutând hârtie, continuă să răscolească – printre reviste, câteva cărţi în ediţii ieftine, câteva cutii goale de bijuterii – când atenţia îi fu atrasă de ceva cunoscut.

O navă.

Era o bucată de hârtie prinsă între o agendă şi un exemplar mai vechi din *Ladies' Home Journal.* Se întinse după ea, presupunând că trebuia să fie vreuna dintre scrisorile pe care i le trimisese în ultimele luni, dar îngheţă deodată.

Cum era cu putinţă?

Hârtia cu antet, o navă, fusese un dar din partea lui Catherine, şi o folosise numai când îi scrisese ei. Scrisorile către Theresa fuseseră scrise pe un alt tip de hârtie, de la magazin.

Îşi dădu seama că nici măcar nu mai respira. Dădu deoparte celelalte lucruri din sertar, ridică revista şi scoase de acolo nu una, cinci – *cinci* – hârtii cu antet. Încă tulburat, clipi de câteva ori înainte să se uite bine la prima foaie, şi chiar acolo, cu scrisul lui, descoperi cuvintele:

Scumpa mea Catherine…

Dumnezeule! Cercetă a doua pagină, o fotocopie.

Draga mea Catherine…

Următoarea scrisoare.

Dragă Catherine…

— Ce-i asta? murmură, incapabil să creadă ceea ce avea în faţa ochilor. Nu se poate… Se uită iar peste pagini ca să se asigure.

Dar era adevărat. Una era originală, două erau copii, dar toate erau scrisorile lui, cele pe care le scrisese pentru Catherine. Scrisorile pe care le scrisese de fiecare dată după un vis, aceleaşi pe care le aruncase de pe *Happenstance* şi nu se mai aştepta să le vadă vreodată.

Dintr-un impuls, începu să le citească, şi, cu fiecare cuvânt, cu fiecare frază, simţi cum emoţiile se ridicau grăbite la suprafaţă, toate deodată. Visele, amintirile, pierderea suferită, neliniştea. Se opri.

Îşi strânse buzele simţind cum i se usucă gura. În loc să mai citească privea hârtiile, în stare de şoc. Aproape că nici n-auzi când uşa apartamentului se deschise şi apoi se închise la loc. Theresa îl strigă:

— Garrett, m-am întors. Tăcu, iar el o putu auzi căutându-l prin casă. Unde eşti?

El nu-i răspunse. Nu putea face altceva decât să încerce să priceapă cum de se întâmplase aşa

ceva. Cum de era posibil ca scrisorile lui să fie la ea? Erau scrisorile lui… scrisorile lui personale.

Scrisorile pentru *soţia* lui.

Scrisori care nu priveau *pe nimeni altcineva.*

Theresa apăru în dormitor şi îl privi îngrijorată. Deşi n-o ştia, era alb la faţă şi mâinile i se încleştaseră cu putere pe hârtii.

— Te simţi bine? îl întrebă ea, neştiind ce avea în mâini.

O clipă păru să n-o fi auzit. Apoi, ridicând încet capul, se încruntă spre ea.

Uimită, dădu să spună ceva. Dar n-o făcu. Ca un val, toate amănuntele o loviră în acelaşi timp – sertarul deschis, hârtiile din mâinile lui, expresia de pe chip – făcând-o să-şi dea seama ce se întâmplase.

— Garrett… pot să-ţi explic, zise repede, aproape în şoaptă. El însă tot nu părea s-o audă.

— Scrisorile mele… şopti el. O privi cu un amestec de nedumerire şi furie.

— Eu…

— Cum ai pus mâna pe scrisorile mele? întrebă el, iar glasul furios o făcu să tresară.

— Una am găsit-o adusă de valuri pe plajă şi…

Garrett o întrerupse fără menajamente.

— Ai găsit-o?

Theresa dădu din cap, căutând să-i explice.

— Când am fost la Cape. Tocmai făceam alergarea de dimineaţă când am dat peste sticlă…

Se uită la prima pagină de pe singura scrisoare originală. Era cea pe care o redactase anul acela, mai la început. Dar celelalte…

— Şi cu astea ce-i? o întrebă, ridicând copiile. Astea de unde au apărut?

Theresa îi răspunse încet;

— Mi-au fost trimise.

— De cine? Tulburat, Garrett se ridică de pe pat.

Theresa făcu un pas spre el, cu mâna întinsă.

— De ceilalţi oameni care le-au găsit. Unul dintre ei mi-a citit articolul…

— Ai publicat scrisoarea mea? vorbise de parcă tocmai ar fi primit o lovitură zdravănă în plex.

O clipă ea nu-i răspunse.

— Nu am ştiut… începu.

— Ce anume n-ai ştiut? o repezi el, pe un ton îndurerat. Că nu era bine să faci aşa ceva? Că nu era ceva ce aş fi vrut să vadă toată lumea?

— A apărut pe plajă, adusă de valuri – trebuia să-ţi fi dat seama că cineva avea să o găsească, îi zise ea repede. Nu am folosit numele voastre.

— Dar ai publicat-o în ziar… Glasul i se stinse din cauza neîncrederii.

— Garrett… eu…

— Nu, i-o tăie el furios. Privi iar scrisorile şi apoi se uită la ea, de parcă atunci ar fi văzut-o prima dată. M-ai minţit, rosti de parcă ar fi fost un fel de revelaţie.

— Nu am minţit…

El n-o mai asculta.

— M-ai minţit, repetă Garrett, mai mult ca pentru sine. Şi ai venit să mă cauţi. De ce? Ca să poţi scrie un articol. Despre asta era vorba de fapt?

— Nu… nu e deloc aşa, deloc…

— Atunci cum?

— După ce ţi-am citit scrisorile, am… am vrut să te cunosc.

El însă nu înţelegea ce-i spunea ea. Se uita de la scrisori, apoi la femeia din faţa lui, cu o expresie de profundă durere.

— M-ai minţit, îi zise a treia oară. Te-ai folosit de mine.

— N-am…

— Ba da! strigă el, glasul răsunându-i în cameră. Amintindu-şi de Catherine, întinse scrisorile în faţa lui, de parcă Theresa nu le mai văzuse vreodată înainte. Erau ale mele – sentimentele, gândurile, felul meu de a încerca să

accept pierderea soţiei mele. Ale mele – nu ale tale.

— Nu am vrut să-ţi fac rău.

Garrett o privea tăcut. Muşchii maxilarelor erau încordaţi.

— Toată treaba asta e doar o mascaradă, nu? rosti în final, fără însă să-i mai aştepte răspunsul. Ai preluat sentimentele mele pentru Catherine şi ai încercat să le manipulezi ca să iasă ceva ce voiai tu. Te-ai gândit că dacă am iubit-o pe Catherine, te voi iubi şi pe tine, nu?

Theresa păli, deşi încerca să se ţină tare. Rămăsese deodată fără grai.

— Tu ai plănuit toate astea încă de la început, aşa-i? Garrett se opri o clipă, cât să-şi treacă mâna liberă prin păr. Când vorbi iar, glasul îi era spart. Totul a fost o înscenare…

Cum el părea ameţit, Theresa întinse mâna spre el.

— Garrett – da, admit c-am vrut să te cunosc. Scrisorile erau aşa de frumoase – am vrut să văd ce fel de om poate să scrie aşa. Dar n-am ştiut unde se va ajunge, nu am plănuit nimic după aceea. Îl prinse de mână. Te iubesc, Garrett. Trebuie să mă crezi.

Când termină de vorbit, Garrett îşi retrase mâna şi se îndepărtă de ea.

— Ce fel de om eşti?

Comentariul lui o atinse, aşa că-i răspunse pe un ton defensiv:

— Nu e ceea ce crezi…

Garrett o împinse mai departe, fără să-i bage în seamă răspunsul:

— Te-ai lăsat prinsă într-o fantezie ciudată…

Pentru Theresa era prea mult.

— Garrett, încetează! strigă furioasă, rănită de cuvintele lui. N-ai auzit nimic din ce ţi-am spus! În vreme ce striga, simţea cum i se umpleau ochii de lacrimi.

— De ce aş sta să ascult? M-ai minţit chiar din momentul în care te-am cunoscut.

— Nu te-am minţit! Pur şi simplu n-am spus nimic despre scrisori!

— Pentru că ştiai că ai făcut ceva rău!

— Nu – pentru că ştiam că n-ai înţelege, îi răspunse ea, încercând să-şi recapete calmul.

— Ba înţeleg foarte bine. Acum înţeleg ce fel de om eşti!

Theresa se încruntă.

— Nu te purta aşa.

— Cum anume? Supărat? Rănit? De abia am aflat că tot ce-a fost între noi era numai o şaradă, şi acum vrei să încetez?

— Taci din gură! urlă Theresa la el, simţind cum o înăbuşea furia.

Garrett păru uimit de cuvintele ei, aşa că rămase s-o privească tăcut. În cele din urmă, ridică scrisorile şi rosti cu un glas spart:

— Crezi c-ai priceput ce-am trăit eu şi Catherine împreună, dar degeaba. Indiferent de numărul scrisorilor pe care le-ai citit – indiferent cât de bine mă cunoşti – n-o să înţelegi niciodată. Ceea ce am trăit eu şi ea a fost ceva real. A fost real şi ea a fost adevărată…

Se opri să-şi adune gândurile, privind-o de parcă ar fi fost o străină. Apoi, devenind şi mai rigid, rosti câteva cuvinte care o răniră cumplit:

— Noi doi nu ne-am apropiat nici pe departe de ceea ce am trăit eu şi Catherine.

Garrett nu mai aşteptă vreun răspuns. Trecu pe lângă ea, îndreptându-se să-şi ia geamantanul. După ce aruncă toate lucrurile înăuntru, trase iute fermoarul. O clipă Theresa se gândi să încerce să-l oprească, dar tot ce-i spusese încă îi răsuna în minte.

El se îndreptă de spate, cu geamantanul în mână.

— Astea, îi zise ridicând scrisorile, îmi aparţin, aşa că le iau cu mine.

Deodată înţelegând ce voia el să facă, Theresa îl întrebă:

— De ce pleci?

El o privi uluit.

— Nici măcar nu ştiu cine eşti.

Fără o altă vorbă îi întoarse spatele şi traversă grăbit salonul, după care ieşi din apartament.

Capitolul 13

După ce plecă de la Theresa, neştiind încotro s-o apuce, Garrett chemă un taxi şi merse la aeroport. Din nefericire, nu exista nicio cursă disponibilă, aşa că-şi petrecu restul nopţii în terminal, încă furios şi incapabil să doarmă. Plimbându-se fără astâmpăr ore în şir, trecu pe lângă magazine care se închiseseră de ceasuri întregi, oprindu-se să privească din când în când printre gratiile care-i ţineau pe călătorii nocturni la distanţă de vitrine.

A doua zi dimineaţă luă prima cursă şi ajunse acasă puţin după unsprezece, retrăgându-se imediat în dormitor. Se întinse în pat, însă evenimentele serii precedente tot nu-i dădeau pace, împiedicându-l să adoarmă. Realizând că somnul nu avea să vină, renunţă în cele din urmă. Făcu duş, se schimbă şi se aşeză iar în pat. Tot privind fotografia lui Catherine, o luă de pe noptieră şi o duse în salon. Pe măsuţa de cafea găsi scrisorile acolo unde le aruncase. În apartamentul Theresei fusese prea şocat ca să le înţeleagă, dar acum, cu fotografia ei în faţă, se apucă să citească scrisorile în tihnă, aproape cu respect, simţind cum prezenţa lui Catherine umple camera.

— Hei, am crezut c-ai uitat de întâlnirea noastră, rosti, privind-o pe Catherine cum venea pe doc cu o pungă în braţe.

Zâmbind, Catherine îl prinse de mână şi urcă la bord.

— N-am uitat, a trebuit să fac un mic ocol.

— Unde?

— De fapt, am fost la doctor.

Garrett îi luă punga din mâini şi-o puse alături.

— Te simţi bine? Ştiu că ţi-a fost cam rău, dar…

— Sunt bine, îl întrerupse ea cu blândeţe. Dar nu cred că sunt în stare să ies în larg în seara asta.

— Ceva e-n neregulă, nu?

Catherine îi zâmbi, în vreme ce se apleca să ia un pacheţel din pungă. Garrett o privea în timp ce-l desfăcea.

— Închide ochii, îl îndemnă ea, şi o să-ţi spun despre ce e vorba.

Încă nesigur, Garrett închise ochii aşa cum îi spusese ea, în vreme ce auzea hârtia cum se rupea când despacheta obiectul misterios.

— Gata, acum poţi să-i deschizi.

Catherine ţinea în faţă nişte haine de bebeluş.

— Ce-i cu asta? o întrebă el, neînţelegând.

Chipul ei radia de fericire.

— Sunt gravidă, îi zise în cântată.

— Gravidă?

— Mda. Oficial sunt gravidă de opt săptămâni.

— Opt săptămâni?

Ea încuviinţă din cap.

— Cred c-am rămas gravidă atunci când am fost ultima oară în larg.

Încă ezitând din cauza şocului, Garrett luă hăinuţa şi o întinse cu delicateţe în faţă, după care se întinse şi-o strânse şi pe ea în braţe.

— Nu-mi vine să cred…

— Dar e adevărat.

Începând să înţeleagă, un zâmbet larg îşi făcu apariţia pe chipul lui.

— Eşti gravidă.

Catherine închise ochii şi-i şopti la ureche:

— Iar tu o să fii în curând tătic.

Gândurile lui Garrett fură curmate de scârţâitul uşii. Taică-său băgă capul în cameră.

— Ti-am văzut camioneta în faţă. Am vrut să mă asigur că-i totul în regulă, îi explică. Te aşteptam abia diseară. Cum Garrett nu răspunse, bătrânul intră în salon şi observă imediat fotografia lui Catherine pe masă. Te simţi bine, băiete? întrebă precaut.

Rămaseră în salon, iar Garrett îi explică totul de la început – visele pe care le avusese de-a lungul anilor, mesajele pe care le trimisese în sticle, încheind în cele din urmă cu cearta pe care o avuseseră cu o seară în urmă. Nu uită nimic. Când termină, bătrânul luă scrisorile din mâna lui.

— Cred c-a fost un şoc, rosti, privind paginile, uimit că Garrett nu-i spusese niciun cuvinţel despre ele. Tăcu o clipă. Însă nu crezi c-ai fost un pic cam dur cu ea?

Garrett scutură obosit din cap.

— Ştia totul despre mine, tată, şi nu mi-a spus nimic. Ea a pus la cale totul.

— Nu, n-a făcut aşa ceva, îi zise bătrânul cu blândeţe. Poate c-a bătut drumul până aici ca să te cunoască, dar nu ea te-a făcut să te îndrăgosteşti. Treaba asta ai făcut-o de unul singur.

Garrett întoarse capul, înainte să privească iar ţintă fotografia de pe masă.

— Nu crezi c-a fost urât din partea ei să ascundă toate astea de mine?

Jeb oftă, nedorind să-i răspundă la întrebare, ştiind că avea să-l facă pe Garrett să revină la vechile obiceiuri, încercă să găsească o altă cale prin care să atingă raţiunea fiului său.

— Cu vreo două săptămâni în urmă, când am stat de vorbă pe doc, mi-ai spus că vrei să te însori cu Theresa pentru că o iubeşti. Mai ţii minte?

Garrett încuviinţă absent din cap.

— De ce s-a schimbat totul?

Garrett îşi privi nedumerit tatăl.

— Dar ţi-am spus deja că…

Jeb îl întrerupse blând, nelăsându-l să termine.

— Mda, mi-ai explicat motivele, dar n-ai fost deloc corect. Nici cu mine şi nici cu Theresa, nici măcar cu tine însuţi. Poate că nici ea n-a spus nimic de scrisori, şi este clar c-ar fi trebuit s-o facă. Dar nu din cauza asta eşti furios acum. Eşti furios pentru că te-a făcut să îţi dai seama de ceva ce nici măcar nu ai vrut să recunoşti.

Garrett îşi privi tatăl fără să-i răspundă. Apoi, se ridică de pe canapea şi o porni spre bucătărie, simţind nevoia să scape de acea conversaţie. În frigider găsi o carafă cu ceai îndulcit, aşa că-şi turnă un pahar. Deschizând uşa de la congelator, scoase tăviţa de metal ca să-şi scoată de acolo câteva cuburi de gheaţă. Din cauza frustrării, trase prea tare de margine şi cuburile de gheaţă zburară peste dulap şi podea.

În vreme ce Garrett trântea şi bufnea prin bucătărie, Jeb se uita la fotografia lui Catherine, amintindu-şi de soţia lui, moartă de multă vreme. Puse scrisorile alături şi se îndreptă spre uşa glisantă. O dădu puţin într-o parte şi rămase să privească valurile furioase, stârnite de vânturile reci de decembrie care se izbeau cu un muget înfundat de ţărm. Jeb rămase să privească oceanul fremătând până când auzi un ciocănit la uşă.

Se întoarse, întrebându-se cine putea fi. Ciudat, dar atunci îşi dădu seama că, de când venea el acolo, până atunci nimeni nu mai bătuse la uşă vreodată.

Garrett, încă la bucătărie, nu părea să fi auzit bătaia în uşă. Jeb merse să deschidă în locul fiului său. În spatele lui, clopoţeii de vânt agăţaţi pe terasa din spate se agitau melodios.

— Gata vin, strigă.

Când uşa din faţă se deschise, curentul făcu scrisorile să zboare de pe măsuţa de cafea drept pe podea. Jeb însă nu observă. Toată atenţia lui se concentrase asupra persoanei de pe verandă. Nu se putea abţine să nu se holbeze la ea.

În faţa lui se afla o femeie brunetă pe care n-o mai văzuse până atunci. Rămas năuc în prag, ştia cine era, dar nu reuşea să-şi găsească glasul. Nu se putea abţine să nu se holbeze la ea.

— Intră, te rog, îi zise.

În clipa în care intră şi închise uşa după ea, curentul se potoli. Îl privea pe Jeb stânjenită. O clipă niciunul nu scoase o vorbă.

— Trebuie să fii Theresa, rosti Jeb. În bucătărie îl auzea pe Garrett mormăind nemulţumit în vreme ce aduna cuburile de gheaţă de pe jos. Am auzit multe despre tine.

Theresa îşi încrucişă braţele peste mijloc, încă ezitând.

— Ştiu că nu sunt aşteptată aici…

— Nicio problemă, o încurajă Jeb.

— El e acasă?

Jeb făcu semn cu capul spre bucătărie.

— Mda, e acasă, tocmai îşi ia ceva de băut.

— Cum se simte?

Jeb ridică din umeri şi zâmbi cu amărăciune.

— Va trebui să stai de vorbă cu el…

Theresa încuviinţă din cap întrebându-se dacă fusese o idee bună drumul până acolo. Privi în jur şi descoperi imediat scrisorile împrăştiate pe podea. Observă, de asemenea, şi geamantanul lui Garrett, aşezat lângă uşa de la dormitor, nedesfăcut încă. În afară de aceste amănunte, casa arăta la fel ca întotdeauna.

Exceptând, desigur, fotografia.

O văzuse peste umărul lui Jeb. În mod normal, locul ei ar fi fost în dormitor, dar acum fusese aşezată la vedere, iar Theresa nu-şi putea dezlipi privirile din locul acela. Încă se mai uita spre poză atunci când Garrett ieşi din bucătărie.

— Tată, ce se petrece aici…

Încremeni deodată. Theresa se întoarse să-l înfrunte, nesigură pe ea. O vreme, nimeni nu spuse nimic. Apoi Theresa inspiră adânc.

— Bună, Garrett, rosti.

Garrett nu-i răspunse. Jeb îşi luă cheile de pe masă, ştiind că era momentul să plece.

— Voi doi aveţi multe de discutat, aşa că eu plec.

O porni spre uşă, privind-o pe Theresa.

— Mi-a făcut plăcere să te cunosc, murmură, dar, după cum o privea, era clar că-i dorea mult noroc. Într-o clipă era afară, străbătând aleea.

— De ce ai venit aici? întrebă Garrett pe un ton indiferent, imediat ce rămaseră singuri.

— Am vrut să vin, îi răspunse ea încet. Am vrut să te văd din nou.

— De ce?

Ea nu-i răspunse. După o clipă de ezitare, porni spre el, fără să-l scape din ochi. Imediat ce ajunse aproape, îşi aşeză două degete peste buzele lui şi clătină din cap ca să-l împiedice să mai vorbească.

— Ssst, şopti, gata cu întrebările… deocamdată. Te rog… încercă să zâmbească, dar Garrett, care o vedea mai bine acum, îşi dădea seama cât plânsese.

Theresa nici n-avea ce să-i spună. Nu existau cuvinte care să poată descrie ce pătimise. În loc de vorbe, prefera să-l strângă în braţe. Cu multe şovăieli, Garrett o prinse şi el în braţe, în vreme ce ea-şi sprijinea capul de pieptul lui. Theresa-l sărută pe gât şi-l strânse mai aproape. După ce-şi trecu mâna prin părul lui, îl sărută uşor pe obraz şi apoi şi pe buze. Îl sărută foarte uşor pentru început, de abia atingându-i buzele, apoi îl sărută iar, cu mai multă pasiune. Aproape fără voie, Garrett începu să răspundă avansurilor ei. Mâinile i se plimbau încet pe spatele ei, lipind-o de el.

Se strângeau tare în braţe, în salon, ascultând mugetul valurilor, lăsându-se cuprinşi de dorinţă. În cele din urmă Theresa se retrase şi-l prinse de mână. Astfel, îl conduse în dormitor.

Îl lăsă în pragul uşii şi se îndreptă spre ferestre. Lumina din salon se revărsă în dormitor, aruncând umbre lungi peste podea. Ezitând numai o clipă înainte să se întoarcă cu faţa spre el, începu să se dezbrace. Garrett dădu să închidă uşa, dar ea-l opri scuturând din cap. De această dată voia să-l vadă şi dorea ca şi el s-o vadă clar. Voia ca Garrett să ştie că era cu ea. Nu cu altcineva.

Încet, foarte încet, începu să-şi scoată hainele. Bluza… blugii… sutienul… chiloţii. Îşi scotea hainele cu mişcări domoale, îşi ţinea buzele întredeschise, fără a-l scăpa o clipă din priviri. Când rămase goală, se aşeză în faţa lui, lăsându-l s-o privească bine.

În cele din urmă se apropie de el. Stând aşa de aproape, îşi trecu mâinile peste corpul lui – peste piept şi braţe, peste umeri, mângâindu-l delicat, de parcă ar fi vrut să-şi imprime acele momente în memorie. Păşi înapoi ca să-l lase să se dezbrace, privindu-l cu atenţie în vreme ce hainele lui cădeau pe podea. Se mută într-o parte şi începu să-l sărute pe umeri, mişcându-se mereu, gura ei rămânând asupra pielii lui, atingerea ei stăruind ispititor. Îl conduse mai apoi spre pat, se întinse şi îl trase deasupra ei.

Se iubiră cu disperare, agăţându-se unul de celălalt. Pasiunea lor întrecuse orice experienţă anterioară – fiecare conştient până la durere de plăcerea celuilalt, fiecare mângâiere mai încărcată de electricitate decât cea de dinainte. Ca şi cum s-ar fi temut de ceea ce avea să le rezerve viitorul, îşi adorau trupurile cu o intensitate de neînchipuit care avea să le rămână în amintire pentru totdeauna. Când atinseră extazul amândoi deodată, Theresa îşi lăsă capul pe spate şi-şi strigă tare plăcerea, fără să mai încerce să se reţină.

După aceea, se ridică în capul oaselor şi începu să legene capul lui Garrett pe care-l ţinea în poală. Îşi petrecea degetele prin părul lui, ritmic, constant, ascultând cum răsuflarea lui devenea mai regulată şi mai profundă.

Ceva mai târziu în acea după-amiază, Garrett se trezi singur în pat. Observând că şi hainele Theresei dispăruseră, se îmbrăcă grăbit cu o pereche de blugi şi o cămaşă. Ieşi din dormitor încheindu-se la cămaşă, ca s-o caute prin casă. În casă se făcuse frig.

În cele din urmă o găsi în bucătărie. Era aşezată la masă, cu haina pe ea. În faţa ei se afla o cană cu cafea, aproape golită, care arăta că se afla acolo de ceva vreme. Cafetiera era deja în chiuvetă. Uitându-se la ceas, Garrett îşi dădu seama că dormise aproape două ceasuri.

— Hei, rosti nesigur.

Theresa îl privi peste umăr. Rosti cu un glas pierit:

— Ah, bună… nu te-am auzit când te-ai trezit.

— Te simţi bine?

Theresa nu-i răspunse direct.

— Vino să stai cu mine, îi zise. Am o mulţime de lucruri să-ţi spun.

Garrett se aşeză la masă.. Încercă să-i zâmbească. Theresa se jucă câteva clipe cu cana, ţinându-şi ochii plecaţi. El întinse mâna şi-i dădu deoparte o şuviţă de păr. Cum ea nu reacţionă, îşi retrase mâna.

În cele din urmă, tot fără să-l privească, luă scrisorile din poală şi le puse pe masă. Se părea că le strânsese câtă vreme dormise el.

— Am găsit sticla vara trecută, când făceam jogging, începu, pe un ton calm dar distant, de parcă şi-ar fi amintit de ceva dureros. Nu aveam habar ce era cu mesajul dinăuntru, dar, după ce am citit scrisoarea, am început să plâng. Era aşa de frumoasă – ştiam că venea direct din inimă, şi felul

în care fusese scrisă… Cred că m-am simţit aproape de tot ce ai scris tu atunci pentru că şi eu mă simţeam la fel de singură.

Îşi ridică privirea spre el.

— În aceeaşi dimineaţă i-am arătat-o Deannei. A fost ideea ei s-o publicăm. La început eu n-am vrut… credeam că este prea intimă, dar ea nu vedea niciun rău în asta. Credea că era ceva frumos pentru cititorii noştri. Aşa că am cedat, crezând că acela era finalul. Dar n-a fost aşa.

Theresa oftă din greu.

— După ce m-am întors la Boston, am primit un telefon de la cineva care citise articolul. O femeie. Ea mi-a trimis a doua scrisoare, pe care o găsise cu nişte ani în urmă. După ce am citit-o, am fost intrigată, dar n-am crezut să mai fie şi altceva.

Se opri pentru o clipă.

— Ai auzit vreodată de revista *Yankee?*

— Nu.

— Este o revistă regională. Nu prea este cunoscută în afara zonei New England, dar publică articole bune. Acolo am descoperit cea de-a treia scrisoare.

Garrett o privi mirat.

— A fost publicată acolo?

— Da. Am reuşit să-l descopăr pe autorul articolului şi el mi-a trimis a treia scrisoare, şi… ei bine, curiozitatea a învins în sufletul meu. Aveam trei scrisori, Garrett – nu una, ci trei – şi fiecare în parte m-a impresionat profund. Deci, cu ajutorul Deannei, am aflat cine erai şi am venit până aici să te cunosc.

Zâmbi cu tristeţe.

— Ştiu că pare exact aşa cum ai spus – un soi de fantezie – dar n-a fost aşa. N-am venit aici ca să mă îndrăgostesc de tine. Am venit până aici ca să scriu un articol. Am venit să văd cine erai, asta-i tot. Voiam să cunosc bărbatul care scrisese scrisori atât de frumoase. Aşa că am venit la docuri şi acolo te-am găsit. Am intrat în vorbă şi apoi, dacă

mai ţii minte, m-ai invitat cu tine în larg. Dacă n-ai fi făcut-o, probabil că aş fi plecat acasă în aceeaşi zi.

Garrett nu ştia ce să spună. Theresa întinse braţul şi îşi aşeză mâna peste a lui.

— Dar ştii ce s-a petrecut după aceea? în seara aceea ne-am simţit foarte bine şi mi-am dat seama că voiam să te revăd. Nu din cauza scrisorilor, ci din cauza felului în care te-ai purtat cu mine. Din acel moment, totul s-a desfăşurat de la sine. După acea primă întâlnire, ceea ce s-a petrecut între noi n-a fost parte a vreunui plan. S-a întâmplat pur şi simplu.

Garrett rămase tăcut încă un moment, privind scrisorile.

— De ce nu mi-ai spus nimic de ele? o întrebă.

Theresa nu se grăbi cu răspunsul.

— Au fost momente în care am vrut, dar… nu ştiu… cred c-am reuşit să mă conving că de fapt nu conta cum ne-am întâlnit. Singurul lucru care conta era felul în care ne înţelegeam. Tăcu o clipă, ştiind că mai erau multe de spus. În afară de asta, nu credeam c-o să înţelegi. Nu voiam să te pierd.

— Dacă mi-ai fi spus mai devreme, aş fi înţeles.

Theresa îl urmărise cu atenţie câtă vreme vorbise.

— Chiar aşa, Garrett? Chiar ai fi înţeles?

Garrett îşi dădu seama că acela era momentul adevărului. Cum el nu-i răspunse, Theresa scutură abătută din cap şi-şi feri privirea.

— Seara trecută, când mi-ai cerut să mă mut, nu am fost de acord imediat pentru că mă temeam de motivele care te făcuseră să-mi ceri aşa ceva. Ezită o clipă, apoi continuă: Trebuia să mă asigur cumva că mă voiai pe *mine,* Garrett. Voiam să fiu sigură că doreai să vin aici pentru *noi,* nu pentru că tu voiai să fugi de ceva. Cred că îmi doream să mă

convingi când aveam să mă întorc de la magazin. Dar tu ai găsit scrisorile…

Ridică din umeri şi-şi mai îmblânzi tonul.

— Undeva, în adâncul sufletului, cred c-am ştiut asta de la bun început, dar am preferat să cred că totul avea să se rezolve de la sine.

— Despre ce vorbeşti?

Theresa nu-i răspunse direct.

— Garrett – nu pentru că aş crede că nu mă iubeşti, ştiu asta. Din acest motiv e aşa de greu. Ştiu că mă iubeşti şi eu te iubesc la rândul meu şi, dacă circumstanţele ar fi fost diferite, probabil c-am fi trecut cu bine prin criză. Dar în clipa asta nu cred că este posibil. Nu cred că eşti încă pregătit.

Garrett avea impresia că cineva îl lovise cu putere. Theresa se uită spre el, întâlnindu-i privirea.

— Nu sunt oarbă, Garrett. Ştiam de ce deveneai câteodată aşa de tăcut, când eram împreună. Aşa cum am ştiut imediat de ce ai vrut să mă mut cu tine.

— Din cauză că mi-e dor de tine, rosti el.

— În parte… dar nu în totalitate, răspunse Theresa, străduindu-se să-şi reţină lacrimile. Glasul deja îi devenise spart. Şi din cauza lui Catherine.

Începu să se frece la ochi, luptându-se cu lacrimile, hotărâtă să nu cedeze la presiunea lor.

— Când mi-ai povestit prima dată despre ea, am văzut ce expresie aveai, iar pentru mine a fost foarte clar că încă o mai iubeai. Seara trecută – în pofida furiei – am văzut iar aceeaşi expresie. Chiar şi după ce am petrecut împreună atâta timp, tot nu ai reuşit s-o uiţi. Şi după aceea… lucrurile pe care le-ai spus… Se opri şi respiră întretăiat. Nu erai furios doar pentru că descoperiseşi scrisorile, erai furios pentru că ai simţit că ameninţam ceea ce ai împărţit tu cu Catherine – ceea ce a rămas încă între voi.

Garrett privi în altă parte, auzind ecoul acuzaţiilor aduse de taică-său. Ea se întinse să-l atingă din nou.

— Garrett, eşti ceea ce eşti. Eşti un bărbat care iubeşte profund, un bărbat care iubeşte pentru totdeauna. Indiferent de cât de mult mă iubeşti pe mine, nu cred că vei putea vreodată s-o uiţi pe Catherine, iar eu nu-mi pot petrece viaţa întrebându-mă dacă nu cumva sunt mai prejos ca ea.

— Dar o putem rezolva, începu el răguşit. Adică… eu îmi pot rezolva problema asta. Ştiu că poate să fie altfel…

Theresa îl întrerupse cu o strângere uşoară de mână.

— Ştiu că tu crezi asta, şi o parte din mine doreşte acelaşi lucru. Dacă acum mă iei în braţe şi mă rogi să rămân, sunt sigură c-o să cedez, pentru că tu ai adus în viaţa mea ceva care lipsea de multă vreme. Şi am continua ca până acum, minţindu-ne amândoi că totul e în ordine… Dar n-ar fi aşa, nu înţelegi? Pentru că data viitoare când ne vom certa… Se opri. Nu pot să mă iau la întrecere cu ea. Şi oricât de mult aş vrea să continuăm, nu pot, pentru că tu nu poţi.

— Dar te iubesc.

Theresa zâmbi cu blândeţe. Îi dădu drumul la mână şi-l mângâie pe obraz.

— Şi eu te iubesc, Garrett. Dar uneori numai dragostea nu ajunge.

Garrett rămase tăcut, palid la faţă. În liniştea care urmă, Theresa începu să plângă.

Garrett se aplecă spre ea şi o cuprinse în braţe fără vlagă, îşi lăsă obrazul în părul ei în vreme ce ea suspina la pieptul lui, cu trupul tremurând ca bătut de vânt. Trecu vreme până când Theresa îşi şterse obrajii şi se îndepărtă de el. Se priviră unul pe altul. Ochii lui Garrett o implorau tăcut. Ea însă scutură din cap.

— Nu pot să rămân, Garrett. Oricât de mult am dori amândoi, nu pot să rămân.

Cuvintele ei loviră din plin. Garrett îşi simţea mintea golită.

— Nu… rosti spart.

Theresa se ridică, ştiind că trebuia să plece înainte să-şi piardă curajul. Afară, tunetul bubuia din tăria cerului. Câteva secunde mai târziu începu să cadă o ploaie uşoară.

— Trebuie să plec.

Îşi puse poşeta pe umăr şi se îndreptă spre uşa din faţă. Pentru o clipă Garrett încremeni.

În cele din urmă, ca prin ceaţă, se ridică de pe scaun şi o urmă afară, în ploaia care cădea de acum cu putere. Maşina pe care Theresa o închiriase se afla pe alee. Garrett o privi cum descuia portiera, neştiind ce să mai spună.

După ce urcă, Theresa se chinui câteva momente cu cheile înainte să o bage în contact pe cea potrivită. Reuşi chiar să-i zâmbească atunci când trânti portiera. Apoi, în ciuda ploii, coborî geamul ca să-l poată vedea mai bine. Întoarse cheia în contact şi motorul prinse viaţă. Rămaseră să se privească în vreme ce maşina se pregătea să iasă de pe alee.

Expresia de pe chipul lui aproape că-i dărâmase toate barierele de apărare şi hotărârea fragilă. Pentru o clipă, Theresa dori să retragă tot ce spusese. Îşi dori să-i poată spune că nu vorbise serios, că încă-l iubea, că nu trebuia să se termine în felul ăsta. Ar fi fost aşa de uşor, ar fi părut aşa de firesc…

Dar, oricât de mult şi-ar fi dorit, nu se putea forţa să spună cuvintele salvatoare.

Garrett făcu un pas spre maşină. Theresa scutură din cap ca să-l oprească. Era şi aşa mult prea dureros.

— O să-mi lipseşti, Garrett, murmură ea, neştiind dacă el o putuse auzi. Trecu schimbătorul de viteză în marşarier.

Ploaia se înteţise, iar din cer cădeau şiroaie de stropi mari şi reci.

Garrett rămăsese încremenit.

— Te rog, rosti răguşit, nu pleca. Glasul îi fusese slab, acoperit de sunetul ploii.

Theresa nu-i răspunse.

Ştiind că avea să înceapă să plângă iar dacă mai stătea acolo, ridică geamul. Privind peste umăr, scoase maşina de pe alee. Garrett puse mâna pe capotă în clipa în care maşina începu să se mişte, degetele alunecându-i pe suprafaţa udă. Într-o clipă, maşina era în stradă, gata să plece, în vreme ce parbrizul era curăţat ritmic de ştergătoare.

Cu spaima în suflet, Garrett simţea cum îi scăpa şi ultima şansă.

— Theresa, aşteaptă!

Cum ploaia îi bătea ritmic în geamuri, Theresa nu-l auzi. Maşina trecuse deja de casa lui. Garrett alergă pe alee, agitându-şi braţele ca să-i atragă atenţia. Ea însă nu părea să observe.

— Theresa! strigă iar. Acum se afla în mijlocul drumului şi alerga în spatele maşinii, intrând cu picioarele în băltoacele care deja se formaseră. Luminile de avertizare clipiră şi rămaseră aprinse atunci când maşina se opri. Ploaia şi ceaţa se încolăceau în jurul ei, făcând-o să pară un miraj. Garrett ştia că ea-l privea prin oglinda retrovizoare, că îl vedea cum se apropia. *Mai există încă o şansă…*

Luminile de avertizare se stinseră deodată şi maşina porni mai departe, apoi prinse viteză, accelerând mult mai repede de această dată. Garrett continuă să alerge după maşină, urmărind-o cum se depărta pe stradă. Privi apoi cum maşina se îndepărta tot mai mult, devenind din ce în ce mai mică. Plămânii îi ardeau deja, dar el continuase să alerge, măcinat de sentimentul inutilităţii. Ploaia cădea cu mai multă forţă, cu stropi imenşi, de furtună, udându-l şi orbindu-l.

În cele din urmă, Garrett încetini şi apoi se opri. Aerul era saturat de umezeală, iar el abia mai respira. Cămaşa i se lipise de piele, iar părul îi căzuse în ochi. În vreme ce ploaia îl pătrundea, rămase ţintuit în mijlocul drumului, privind cum maşina ei dădea colţul, dispărând din vedere.

Cu toate acestea nu se mişcă. Rămase acolo, în mijlocul străzii, vreme îndelungată, încercând să-şi recapete suflul, sperând că ea se va întoarce la el, dorindu-şi să n-o fi lăsat să plece. Dorindu-şi încă o şansă.

Dar ea plecase.

Câteva clipe mai târziu, auzi un claxon puternic în spate şi inima-i sări din piept. Se întoarse repede, ştergându-şi apa din ochi, aproape aşteptându-se să zărească chipul ei pe după parbriz, dar degeaba. Se înşelase. Garrett se dădu la o parte, lăsând maşina să treacă, şi, atunci când simţi privirea curioasă a omului, îşi dădu seama deodată că niciodată nu se mai simţise atât de singur.

*

* *

În avion, Theresa stătea pe locul ei cu poşeta în poală. Ea fusese ultima care se îmbarcase, ajungând cu câteva minute înainte de plecare.

Privea pe fereastră rafalele de ploaie. Sub ea, pe pistă, se încărcau ultimele bagaje, muncitorii lucrau repede ca să le păstreze cât mai uscate. Terminară chiar în momentul în care uşa cabinei principale se închidea şi rampa de îmbarcare era trasă înapoi în terminal.

Se înserase şi mai rămăseseră poate câteva momente de lumină gri, apoasă. Stewardesele făcură o ultimă inspecţie în cabină, asigurându-se că totul era în regulă, înainte să plece spre locurile lor. Luminile din cabină clipiră, iar avionul se puse

încet în mişcare, îndreptându-se spre pista de decolare.

Apoi avionul se opri, aşteptând dezlegarea de la turnul de control, chiar în capătul pistei. Paralel cu clădirea terminalului.

Absentă, Theresa îşi îndreptă privirea spre terminal. Cu coada ochiului zări o siluetă solitară lângă geamul cel mare, cu palmele lipite de sticlă.

Se uită mai bine. *Era posibil*?

Nu-şi putea da seama. Geamurile colorate ale clădirilor laolaltă cu ploaia, îi blocau vederea. Dacă omul n-ar fi stat aşa de aproape de fereastră, nici nu şi-ar fi dat seama că era cineva acolo.

Theresa continuă să privească silueta, de-abia respirând. Oricine ar fi fost, nu se clintea.

Motoarele mugiră, apoi zgomotul scăzu pe măsură ce avionul se îndepărta. Theresa ştia că mai rămăseseră numai câteva clipe. Poarta se îndepărta tot mai mult în vreme ce avionul căpăta viteză.

Înainte… spre pistă… departe de Wilmington… întoarse capul, încercând să mai vadă ceva, dar era imposibil de spus dacă omul mai era acolo sau nu.

În vreme ce avionul rula spre poziţia de decolare, Theresa continuă să privească pe geam, întrebându-se dacă ceea ce văzuse fusese real, sau doar un joc al imaginaţiei ei. Avionul se întoarse deodată, îndreptându-se spre poziţia indicată de turn, iar Theresa simţi puterea motoarelor în vreme ce roţile străbăteau pista, gemând zgomotos, până când se ridicară în aer. Clipind printre lacrimi, în timp ce avionul se înălţa, privi pierdută Wilmington-ul. Putea încă desluşi plajele pustii atunci când trecură pe deasupra lor… docurile… portul…

Avionul îşi începu rotirea înceată, scuturându-se uşor apoi se întoarse spre nord, îndreptându-se spre casă. De la fereastră nu mai putea vedea acum decât oceanul, acelaşi ocean care-i adusese fericirea.

În spatele norilor groşi, soarele apunea, alunecând spre orizont.

Chiar înainte să intre în norii care aveau să acopere peisajul, Theresa îşi lipi palma de geam, imaginându-şi că acolo era mâna lui.

— Adio, şopti.

Începu apoi să plângă în tăcere.

Capitolul 14

În următorul an, iarna veni mai devreme. Stând pe plajă aproape de locul în care descoperise prima dată sticla, Theresa observă că briza rece a oceanului sporise în intensitate de când sosise ea acolo în aceea dimineaţă. Nori gri, ameninţători îi treceau pe deasupra capului, iar valurile înspumate se loveau de mal mai des ca înainte. Îşi dădea seama că furtuna se apropia.

Stătuse acolo toată ziua, retrăind relaţia lor până în ziua în care-i spusese adio, cernind amintirile de parcă ar fi fost în căutarea unui grăunte de înţelegere care poate îi scăpase înainte. În ultimul an fusese hăituită de expresia pe care o avusese el atunci când rămăsese pe alee, de imaginea lui în oglinda retrovizoare atunci când alergase după maşină. Când îl părăsise, simţise că acela fusese cel mai dificil lucru pe care-l făcuse vreodată. Deseori visase că putea întoarce ceasul pentru a retrăi ziua aceea.

În cele din urmă, se ridică. O porni încet să se plimbe pe lângă mal, dorindu-şi să fi fost şi el cu ea. Lui i-ar fi plăcut o zi rece şi ceţoasă că aceea. Şi-l închipui alături de ea în vreme ce privea pierdută orizontul. Rămase locului, vrăjită de rostogolirea continuă a valurilor, iar atunci când întoarse capul, îşi dădu seama că imaginea lui o părăsise. Rămase acolo multă vreme, încercând să-l aducă înapoi, dar când imaginea nu mai apăru

înţelese că venise timpul să plece, începu să meargă iar, deşi mult mai încet ca înainte, întrebându-se dacă el ar fi ghicit ce motiv o adusese până acolo.

În pofida ei, gândurile îi zburară la zilele imediat următoare ultimei lor despărţiri. Ne pierdem aşa de multă vreme încercând să reparăm ce am stricat nespunând anumite lucruri, cugetă ea. *Măcar atât*… începu pentru a mia oară, în vreme ce imaginile acelor zile i se derulau iar prin faţa ochilor, fără ca ea să le mai poată opri.

Măcar atât…

După ce avionul aterizase în Boston, Theresa îl luase pe Kevin acasă venind de la aeroport. Kevin, care petrecuse ziua în casa unui prieten, îi povesti surescitat filmul pe care-l văzuse, fără să ţină cont că mama lui aproape că nu-l asculta. Când ajunseseră acasă, Theresa comandase o pizza pe care o mâncaseră în faţa televizorului. Când terminaseră, îl uimise pe Kevin cerându-i să stea puţin cu ea, în loc să-l lase să plece să-şi facă temele. Atunci se aşezase tăcut pe canapea, privind-o neliniştit, în vreme ce ea-i mângâiase părul şi-i zâmbea abstract, părând undeva departe.

Mai târziu, după ce Kevin adormise, se schimbase într-o pijama pufoasă şi-şi turnase un pahar de vin. În drum spre dormitor, pusese în funcţiune robotul telefonic.

Lunea care urmase, luase un prânz lung cu Deanna şi-i spusese tot ce se întâmplase. Încercase că pară tare. Oricum, Deanna o ţinuse de mână tot timpul şi o ascultase cu atenţie, de abia vorbind când şi când.

— E mult mai bine aşa, spusese Theresa categorică atunci când terminase de povestit. Mi-e chiar mai bine.

Deanna o cercetase cu privirea, cu ochii plini de compasiune. Dar nu spusese nimic, înclinase capul în faţa declaraţiilor curajoase ale Theresei.

În zilele următoare Theresa făcuse tot ce-i stătuse în puteri ca să evite să se gândească la el. O alina munca pentru rubrica ei. Energia îi era secătuită atunci când se concentra asupra documentării şi apoi a distilării în cuvinte a acţiunii pentru articolele pe care le scria. O ajutase şi atmosfera de nebunie din redacţie, şi, pentru că teleconferinţa cu Dan Mandel fusese exact aşa cum îi promisese Deanna, Theresa îşi abordase munca cu un entuziasm reînnoit, pregătind două sau trei articole pe zi, mai repede decât scrisese vreodată înainte.

Doar serile, când Kevin se ducea la culcare şi ea rămânea singură, îi fusese greu să-şi alunge imaginea lui Garrett din minte. Împrumutând obiceiurile de la birou, încercase să se concentreze asupra altor treburi. Aşa se apucase, în următoarele seri, să-şi facă ordine în casă – frecase podelele, dezgheţase frigiderul, dăduse cu aspiratorul şi ştersese praful, îşi făcuse chiar ordine prin dulapuri şi debarale. Nimic nu rămăsese neatins. Mai mult, îşi făcuse ordine şi în sertare şi căutase lucrurile pe care nu le mai purta, cu gândul să le doneze asociaţiilor de caritate. După ce aranjase hainele în cutii, cărase cutiile până la maşină şi le aranjase în spate. În noaptea aceea se învârtise prin casă căutând ceva – orice s-ar mai fi putut face. În cele din urmă, când realizase că terminase, dar tot nu putea dormi, dăduse drumul la televizor. Tot schimbând canalele, se oprise asupra emisiunii Tonight, unde Linda Ronstadt dădea un interviu. Theresa fusese întotdeauna fermecată de muzica ei, dar, când Linda se apropiase de microfon ca să cânte o baladă lentă, Theresa începuse să plângă. Şi nu se mai oprise din plâns aproape o oră.

În weekend-ul acela, ea şi Kevin merseseră să vadă cum jucau Patriots, echipa din New England, contra celor de la Chicago Bears. Kevin o tot bătuse la cap să meargă încă de când se terminase sezonul lui de fotbal, iar ea căzuse în cele din urmă

de acord, deşi nu înţelesese nimic din joc. Oricum au stat în tribune, deşi respiraţia lor se prefăcea imediat în nori de abur, au sorbit ciocolată fierbinte şi au încurajat echipa locală.

După aceea luaseră cina. Atunci îi spuse Theresa, cu multe şovăieli, că ea şi Garrett nu aveau să se mai vadă.

— Mamă, s-a întâmplat ceva atunci când te-ai dus să-l vezi pe Garrett ultima dată? A făcut ceva care te-a înfuriat?

— Nu, răspunse ea încet, n-a făcut nimic. Ezitase şi apoi îşi ferise privirea. Pur şi simplu n-a fost să fie.

Deşi Kevin fusese nedumerit şi nemulţumit de răspunsul ei, mai mult de atât nu-i putuse explica.

În săptămâna următoare tocmai lucra la calculator când sunase telefonul.

— Theresa?

— Da, eu sunt, răspunse ea, fără să recunoască glasul.

— Jeb Blake la telefon… tatăl lui Garrett. Ştiu că poate ţi se pare ciudat, dar aş vrea să stau de vorbă cu tine.

— Oh, bună, se bâlbâise ea. Păi… am acum câteva minute libere.

Bătrânul tăcuse câteva clipe.

— Aş vrea să stăm de vorbă faţă în faţă, dacă este cu putinţă. Nu e ceva ce pot discuta la telefon.

— Pot să întreb despre ce e vorba?

— E vorba de Garrett, răspunse el pierit. Ştiu că-ţi cer foarte mult, dar n-ai putea veni până aici? Nu ţi-aş cere aşa ceva dacă n-ar fi important.

Acceptând într-un final să meargă, Theresa plecase de la birou şi se dusese la Kevin la şcoală. Îl luase mai devreme de la ore şi îl dusese la nişte prieteni de încredere, explicându-le că avea să lipsească probabil câteva zile. Kevin încercase s-o întrebe despre acea călătorie neaşteptată, dar

comportarea ei stranie şi neatentă îl lămurise că trebuia să mai aştepte până să primească răspunsul.

— Salută-l şi din partea mea, zisese el, atunci când o sărutase la despărţire.

Theresa încuviinţase numai din cap şi plecase la aeroport, unde se urcase în primul avion disponibil. Ajunsă la Wilmington, se dusese direct la casa lui Garrett, unde o aştepta Jeb.

*
* *

— Mă bucur c-ai putut să vii, îi spusese Jeb imediat ce sosise.

— Ce se petrece aici? întrebase ea, cercetând casa din priviri plină de curiozitate, căutând urme ale prezenţei lui Garrett.

Jeb îi păruse mai bătrân decât îşi amintea. O condusese până la masa din bucătărie, trăsese un scaun şi-o invitase să se aşeze. Vorbindu-i cu blândeţe, îi spusese tot ce aflase şi el.

— Din câte am înţeles după ce am stat de vorbă cu diverşi oameni, îi spusese încetişor, Garrett a ieşit în larg cu *Happenstance* mai târziu ca de obicei…

*
* *

Pur şi simplu era ceva ce trebuia făcut. Garrett ştia că norii negri şi grei de la orizont arătau că se apropia furtuna. Dar păreau destul de departe ca să-i lase răstimpul necesar, în afară de asta, se avânta numai la câteva mile în larg. Chiar dacă furtuna se înteţea, tot ar fi fost destul de aproape ca să ajungă teafăr înapoi în port. După ce-şi trase bine mănuşile, manevră vasul printre valurile înspumate, cu pânzele deja întinse.

Vreme de trei ani apucase pe aceeaşi rută de câte ori ieşise în larg, condus de instinct şi de amintirea lui Catherine. În noaptea aceea, prima

noapte de când *Happenstance* era gata, fusese ideea ei să meargă drept spre est. În imaginaţia ei, navigau spre Europa, un loc unde dorise mereu să ajungă. Câteodată se întorcea de la magazin cu reviste de călătorie pe care le răsfoia şi admira pozele în vreme ce el stătea alături de ea. Ce mult voise să vadă totul – faimosul castel din valea Loarei, Parthenonul, înălţimile Scoţiei, Basilica – toate locurile despre care doar citise. Idealul ei de vacanţă trecea de la obişnuit la exotic, schimbându-se de fiecare dată când citea câte o revistă.

Dar, desigur, nu ajunseseră niciodată în Europa.

Acesta era unul dintre marile lui regrete. Când privea înapoi la viaţa petrecută cu ea, ştia că era ceva ce ar fi trebuit să facă. Ar fi putut să-i dăruiască măcar atât şi, dacă se gândea bine, ar fi putut s-o fi făcut. După ce făcuseră economii câţiva ani, avuseseră destui bani şi se jucaseră cu planurile de călătorie, dar în cele din urmă folosiseră banii aceia ca să cumpere magazinul. Când ea realizase că responsabilităţile afacerilor nu aveau să le permită destul timp ca să plece, visul ei începuse să pălească. Nu mai venise după aceea la fel de des cu revistele de călătorii. Iar după un timp, aproape că nu mai adusese vorba despre Europa.

Însă, în prima noapte când ieşiseră cu *Happenstance,* el observase că visul ei rămăsese la fel de viu. Catherine stătuse la prova, ţinându-l de mână, privind pierdută în depărtare.

— Oare o să mergem vreodată? îl întrebase ea cu blândeţe, şi imaginea ei de atunci avea să-i rămână săpată în amintire; cu părul ciufulit de vânt şi cu expresia aceea plină de speranţă, radioasă, de parcă ar fi fost un înger.

— Da, îi promisese el, imediat ce-o să avem timp.

La mai puţin de un an după aceea, chiar în vreme ce era însărcinată cu copilul lor, Catherine murise la spital, avându-l pe Garrett alături.

După aceea, când începuse să o viseze, nu ştiuse ce să facă. O vreme încercase să-şi alunge sentimentele chinuitoare. Apoi, într-un moment de disperare, într-o dimineaţă, dorise să-şi găsească alinarea încercând să-şi exprime sentimentele în cuvinte scrise pe hârtie. Scrisese repede, fără să se oprească, iar prima scrisoare era lungă de aproape cinci pagini. După ce terminase, luase scrisoarea cu el la ieşirea în larg şi, când o recitise, îi şi venise o idee. Cum curentul din golf, care venea din nordul coastei Statelor Unite, o cotea în cele din urmă spre est atunci când atingea apele reci ale Atlanticului, cu puţin noroc, sticla ar fi putut ajunge în Europa, fiind adusă la mal pe pământul pe care visase ea mereu să-l viziteze. Imediat ce ajunsese la o hotărâre, sigilase scrisoarea într-o sticlă pe care o aruncase peste bord, sperând astfel să îşi ţină promisiunea făcută. Devenise un fel de obicei pe care îl păstrase.

De atunci, mai scrisese alte şaisprezece asemenea scrisori – şaptesprezece dacă o punea la socoteală şi pe cea pe care o avea la el. În vreme ce stătea la cârmă, îndreptând ambarcaţiunea spre est, atinse absent sticla din buzunarul hainei. O scrisese în acea dimineaţă, de cum se trezise.

Cerul devenise ca de plumb, dar Garrett mergea mai departe în larg, spre linia orizontului. Lângă el, radioul pârâia şi emitea tot felul de avertizări de furtună. Ezită o clipă, îl închise şi întoarse capul ca să aprecieze singur cerul. Decise că mai avea încă vreme. Vântul era puternic şi stabil, nu era încă imprevizibil.

După ce-i scrisese acea scrisoare lui Catherine, mai scrisese încă una. De aceea se îngrijise deja. Din cauza acelei scrisori, cea de-a doua, simţea el că trebuia s-o trimită tot în ziua aceea şi pe cea pentru Catherine. Furtunile agitau

deja Atlanticul, mişcându-se încet dinspre vest într-un fel de marş ameninţător către coasta estică. După rapoartele pe care le văzuse la televizor, se părea că nu va mai putea ieşi în larg cel puţin o săptămână, ceea ce însemna că trebuia să aştepte prea mult. Până atunci, probabil că avea să fie de mult plecat.

Apa era foarte agitată: valurile se spărgeau mai sus şi tangajul se simţea destul de puternic. Pânzele se întinseră sub vântul puternic, deşi încă stabil. Garrett îşi evaluă poziţia. Apa era destul de adâncă acolo, deşi nu foarte adâncă. Gulf Stream-ul – un fenomen al verii – dispăruse, şi singura cale prin care sticla aceea avea şansa să ajungă pe celălalt mal al oceanului era să fie aruncată cât mai departe în larg. Altfel, furtuna ar fi putut s-o aducă înapoi la mal în numai câteva zile – şi, dintre toate scrisorile pentru Catherine, pe aceasta o voia în mod deosebit ajunsă la destinaţie, în Europa. Deja decisese că era ultima.

La orizont, norii erau ameninţători.

Puse pe el pelerina de ploaie şi-o încheie cu grijă. Spera să-l apere măcar în parte când avea să înceapă ploaia.

Happenstauce începu să tresalte pe valuri atunci când se avântă mai departe în larg. Ţinea de acum cârma cu amândouă mâinile, încercând s-o menţină pe curs. Când vântul schimbă direcţia şi se întări – semnalând că se apropiase frontul de furtună – întoarse nava pe diagonală faţă de valuri, în pofida pericolului. Menţinerea cursului era dificilă în asemenea condiţii, aşa că începu să navigheze în zig-zag, deşi aşa înainta mai greu. Prefera să meargă acum împotriva vântului şi nu pe drumul de întoarcere, dacă-l prindea furtuna.

Efortul îl extenua. De câte ori rotea pânzele avea nevoie de toată puterea ca să nu piardă controlul. Deşi avea mănuşi, mâinile îl ardeau deja din cauza frecării cu odgoanele pânzelor. De două ori, surprindea câte o rafală neaşteptată de vânt,

aproape că-şi pierduse echilibrul, şi fusese salvat numai pentru că rafala fusese scurtă.

Vreme de aproape o oră continuă să navigheze în zig-zag, fiind foarte atent la furtuna din faţă. Părea să se fi domolit, dar el ştia bine că era numai o iluzie. Avea să lovească ţărmul numai în câteva ore. Şi, imediat ce atingea apele mai puţin adânci şi mai calme, furtuna avea să sporească în intensitate, făcând ca oceanul să fie imposibil de navigat. Acum nu făcea decât să se alimenteze, pregătindu-se de explozie.

Garrett mai fusese şi înainte prins în furtuni şi ştia că nu trebuia s-o subestimeze pe cea care se apropia. Cu o singură mişcare leneşă, oceanul putea să-l înghită, însă el era hotărât să nu lase să se întâmple aşa ceva. Poate că era încăpăţânat, dar nu risca prosteşte. În clipa în care avea să simtă primejdia, avea să se întoarcă cu cea mai mare viteză în port.

Deasupra capului norii deveneau tot mai groşi, rostogolindu-se şi răsucindu-se în forme ciudate. Începu să plouă uşor. Garrett ridică privirea spre cer, ştiind că acesta era numai începutul.

— Mai lasă-mă numai câteva minute, murmură el. Avea nevoie numai de câteva minute în plus…

Fulgerul brăzdă cerul, iar Garrett începu să numere secundele până la tunet. Trecură două minute şi jumătate până când îl auzi bubuind deasupra oceanului. În mare, centrul furtunii se afla cam la douăzeci şi cinci de mile depărtare. La viteza de atunci, mai avea mai mult de oră înainte să lovească cu toată forţa. Dar el plănuia să fie la ţărm atunci.

Ploaia continua să cadă.

Cerul se întunecă şi mai mult în vreme ce el gonea mai departe în larg. În timp ce soarele cobora mai jos spre asfinţit, norii denşi de deasupra estompau şi puţina lumină rămasă,

făcând să scadă cu rapiditate temperatura aerului. Zece minute mai târziu, ploaia se înteţise şi era mai rece.

La naiba! Nu mai avea timp, şi tot n-ajunsese unde voia.

Valurile deveniseră mai mari în vreme ce oceanul se agita, iar *Happenstance* înainta cu greu. Cârma era stabilă, dar valurile loveau acum în diagonală ca berbecii, legănând ambarcaţiunea uşoară ca pe un fulg. Încăpăţânat, continuă să înainteze.

Câteva minute mai târziu, fulgerul brăzdă iar cerul… pauză… tunet. Doar douăzeci de mile acum. Îşi verifică ceasul. Dacă furtuna avansa în acelaşi ritm, însemna să scape ca prin urechile acului. Dar tot putea să ajungă la vreme în port dacă vânturile continuau să sufle din aceeaşi direcţie.

Dar dacă vântul se schimba…

Încercă să deruleze în minte un astfel de scenariu. Era pe mare de două ore şi jumătate – dacă mergea pe vânt, atunci avea nevoie de o oră şi jumătate cel mult ca să ajungă înapoi, dacă totul mergea conform planurilor lui. În care caz, furtuna avea să izbească ţărmul cam în acelaşi timp cu el.

— La naiba, rosti tare. Trebuia să arunce sticla acum, chiar dacă nu se afla atât de departe pe cât dorise. Dar nu putea risca să meargă mai departe.

Prinse cu o mână cârma care tremura şi-i sălta în faţă, iar pe cealaltă o duse la buzunar ca să poată scoate sticla. Apăsă dopul ca să se asigure că fusese bine înfundată, apoi ridică sticla în lumina palidă. Putea vedea scrisoarea înfăşurată strâns înăuntru.

Privind la ea, avu sentimentul împlinirii, de parcă o călătorie lungă se sfârşise în sfârşit.

— Mulţumesc, şopti, fără să se audă din cauza mugetului scos de valuri.

Aruncă sticla cu toată puterea şi-i urmări apoi zborul, pierzând-o atunci când atinse apa. O făcuse şi pe asta.

Acum trebuia să întoarcă ambarcaţiunea.

În clipa aceea, două fulgere despicară bolta simultan. Centrul furtunii se afla la nici cincisprezece mile depărtare. Ezită, îngrijorat.

Nu putea să se apropie aşa de repede, se gândi deodată. Dar furtuna câştigase în forţă şi viteză, umflându-se ca un balon şi venind drept spre el.

Se folosi de lanţuri ca să blocheze cârma şi se întoarse la prova. Pierzând minute preţioase, luptă cu furie ca să păstreze controlul asupra catargului. Vergile pânzelor îi ardeau mâinile, sfâşiindu-i mănuşile. În cele din urmă reuşi cu succes să strângă pânzele, în vreme ce ambarcaţiunea tanga puternic pe-un bord atunci când fu prinsă de vânt. În vreme ce el revenea la cârmă, o altă rafală de vânt rece trecu peste punte, venită din altă direcţie.

Aerul cald se ciocneşte de cel rece.

Dădu drumul la radio la timp ca să audă un buletin informativ pentru ambarcaţiunile uşoare. Dădu mai tare, ascultând cu atenţie informaţiile care descriau modificările rapide ale vremii. „Repetăm… buletin informativ pentru ambarcaţiuni mici… se formează vânturi periculoase… se aşteaptă ploaie puternică.“

Furtuna îşi aduna forţele.

Cum temperatura scădea rapid, vânturile îşi uniseră forţele periculos de puternice. În ultimele trei minute forţa lor sporise în viteză de douăzeci şi cinci de noduri.

Se lăsă cu greutate pe cârmă, neliniştit şi agitat.

Nu se întâmplă nimic.

Realiză deodată că valurile înalte ridicau şi prova din apă, motiv pentru care nu mai răspundea nici transmisia cârmei. Ambarcaţiunea părea încremenită pe direcţia proastă, clătinându-se periculos. Urcă pe coama unui alt val, iar carena

plesni apa cu putere, marginile aproape scufundându-se.

— Haide… fă priză, şopti, în timp ce primele semne ale panicii îi încleştau inima. Dura mult prea mult. Cerul devenea tot mai negru cu fiecare minut care trecea, iar ploaia lovea lateral în rafale dese.

Un minut mai târziu, cârma făcu priză şi barca începu să se întoarcă.

Încet… încet… încă se înclina destul de tare pe ambele borduri…

Cu spaimă crescândă, văzu cum din ocean se ridică un val uriaş care, mugind, se repezea direct spre el.

Nu avea să reuşească.

Se prinse bine, în vreme ce apa se prăvălea peste carena expusă, împrăştiind spumă peste tot. *Happenstance* se lăsă şi mai tare pe un bord, iar Garrett aproape că pierdu controlul picioarelor, dar se prinsese bine de cârmă. Se ridică iar în picioare chiar în clipa în care un alt val mare îl lovea.

Puntea era inundată de apă.

Ambarcaţiunea lupta să-şi păstreze echilibrul sub rafalele de vânt, luând multă apă la bord. Timp de aproape un minut apa curgea pe punte ca un râu. Vântul cedă un moment, şi, miraculos, *Happenstance* începu să se îndrepte, catargul ridicându-se încet spre cerul plumburiu. Transmisia cârmei funcţiona bine şi Garrett profită de pauză ca să rotească ambarcaţiunea complet.

Fulgeră din nou. Şapte mile depărtare.

Radioul pârâi. „Repetăm… către toate ambarcaţiunile mici… se aşteaptă ca vântul să atingă patruzeci de noduri… repetăm… vânturi la patruzeci de noduri cu rafale la cincizeci…“

Garrett ştia că se afla în mare primejdie. N-avea nicio şansă să mai controleze *Happenstance* sub vânt aşa de puternic.

Ambarcaţiunea continua să plutească, luptându-se cu greutatea în plus şi cu valurile

sălbatice. Apa de la picioarele lui ajunsese de-o palmă şi mai bine. Încă puţin…

Vânturi puternice începură să sufle din direcţia opusă, oprind rotirea şi legănând ambarcaţiunea ca pe-o jucărie. Exact în clipa în care era mai vulnerabilă, un val imens lovi în plin carena. Catargul se lăsă într-o parte, paralel cu oceanul.

De această dată vântul nu încetă.

Rafale de ploaie îngheţată veneau dintr-o parte, orbindu-l. *Happenstance,* în loc să-şi revină, se apleca şi mai tare, cu pânzele îngreunate de ploaie. Garrett îşi pierdu iar echilibrul, unghiul în care se înclinase bordul zădărnicindu-i eforturile de a se ridica. Dacă o mai lovea vreun val…

Garrett nici măcar nu-l văzu venind.

Ca şi satârul unui călău, valul se zdrobi de ambarcaţiune cu o forţă teribilă, forţând-o să se culce pe-un bord, catargul şi pânzele lovind apa. Era pierdută. Garrett rămase agăţat de cârmă, ştiind că, dacă-i dădea drumul, avea să fie măturat de valuri.

Happenstance începu să ia apă rapid, îngreunându-se ca un monstru pe cale să se înece.

Trebuia să ajungă la trusa de urgenţe unde avea şi o plută – era singura lui şansă. Garrett o porni chinuit spre uşa cabinei, agăţându-se de ce-i ieşea în cale, luptându-se cu ploaia care-l orbea, încercând să supravieţuiască.

Fulger şi tunet din nou, aproape simultan.

Ajunse la uşa cabinei şi se prinse de clanţă. Nu voia să se mişte. Disperat, se propti pe picioare pentru a avea mai multă forţă şi trase iar. Când uşa se deschise, apa năvăli înăuntrul cabinei, iar el îşi dădu seama că făcuse o greşeală cumplită.

Oceanul năvăli înăuntru, făcând invizibil interiorul cabinei. Garrett văzu pentru o clipă cum trusa, prinsă bine de perete, se afla deja sub apă. Nu mai era nimic, realiză el, care să împiedice oceanul să-i înghită barca.

Cuprins de panică, se chinui să trântească la loc uşa cabinei, dar apa care curgea peste tot şi lipsa lui de forţă făceau acest lucru imposibil. *Happenstance* începu să se scufunde rapid. În câteva secunde, jumătate de carenă era deja în plină submersiune. În mintea lui se făcu o clipă de lumină.

Vestele de salvare…

Erau aşezate sub scaunele de la prova.

Întoarse capul. Se aflau încă deasupra apei.

Chinuindu-se, ajunse până la parâmele de susţinere de la balustrade, singurele care mai erau deasupra apei. Atunci când se prinse de ele, apa îi ajungea până la piept şi picioarele loveau direct oceanul. Se blestemă, ştiind c-ar fi trebuit să-şi fi pus vesta de salvare de când plecase la drum.

Nava se afla trei sferturi sub apă, şi continua să se scufunde.

Luptând să ajungă acolo unde erau banchetele, punea o mână în faţa celeilalte, încordându-se sub greutatea valurilor şi a muşchilor care deveniseră ca de plumb. La jumătatea drumului văzu că apa-i ajunsese până la gât şi inutilitate a strădaniilor lui îl lovi în plin.

Nu avea să reuşească.

Apa-i ajunsese până la bărbie atunci când încetă să mai încerce. Privind în sus, cu trupul extenuat, încă refuza să creadă că avea să sfârşească în felul acesta.

Dădu drumul parâmei şi începu să înoate cât mai departe de locul scufundării. Haina de ploaie şi pantofii îl trăgeau în adânc cu greutatea lor. Călca apa, ridicându-se o dată cu valurile în vreme ce privea cum *Happenstance* aluneca sub ocean, scufundându-se în adâncul lui. Apoi, cu simţurile amorţite de frig şi oboseală, se întoarse şi începu să înoate încet, chinuitor, spre ţărm.

*

*   *

Theresa continua să stea cu Jeb la masă. Vorbind cu greutate şi întrerupându-se des, lui Jeb îi trebuise multă vreme ca să-i spună şi ei ceea ce aflase.

Mai târziu, Theresa avea să-şi amintească că-i ascultase povestirea nu cu teama în suflet, ci mai mult animată de curiozitate. Atunci crezuse că Garrett reuşise să supravieţuiască. Era un marinar cu experienţă şi un înotător excelent. Era prea grijuliu, prea plin de viaţă ca să fie doborât de aşa ceva. Dacă cineva ar fi putut să reuşească să se salveze, atunci acela era el.

Întinsese mâna spre Jeb, nedumerită.

— Nu înţeleg… De ce-a ieşit în larg dacă ştia că vine furtuna?

— Nu ştiu, îi răspunse el încet. Nu fusese capabil s-o privească în ochi. Theresa se încruntase, cu impresia că ceea ce se petrecea era desprins cu totul de realitate.

— Ţie nu ţi-a spus nimic înainte să plece?

Jeb scuturase din cap. Devenise cenuşiu la faţă şi, aşa cum stătea cu ochii plecaţi, arăta de parcă-i ascundea ceva. Absentă, Theresa privise prin bucătărie. Totul era curat, de parcă ar fi fost curăţat cu câteva clipe înainte de venirea ei. Prin uşa deschisă a dormitorului văzuse cuvertura lui Garrett întinsă cu meticulozitate peste pat. Ciudat, dar două aranjamente florale fuseseră aşezate deasupra.

— Nu mai înţeleg nimic – el e bine, nu?

— Theresa, rostise Jeb în cele din urmă cu lacrimi în ochi, l-au găsit ieri dimineaţă.

— E la spital?

— Nu, răspunse bătrânul sfârşit.

— Şi atunci unde e? întrebase ea, refuzând să accepte ceea ce subconştientul ei ştia deja.

Jeb nu-i mai răspunse.

Atunci i se tăiase respiraţia. Începând de la vârfurile degetelor, tot corpul începuse să-i

tremure spasmodic. Garrett! cugetase. Ce s-a întâmplat? De ce nu eşti aici? Jeb plecase capul ca să nu-i vadă lacrimile, dar tot îi putuse auzi suspinele înfundate.

— Theresa… începuse el.

— Unde este? întrebase deodată, sărind de pe scaun din cauza adrenalinei care i se revărsase în sânge de spaimă. Auzise scaunul lovind podeaua de parcă s-ar fi aflat la mare depărtare.

Jeb o privise mut. Apoi, cu o mişcare înceată, îşi şterse ochii de lacrimi cu dosul mâinii.

— I-au găsit corpul ieri dimineaţă.

Theresa simţise cum i se strânsese pieptul, sufocând-o.

— A murit, Theresa.

*
* *

Pe plaja unde începuse totul, Theresa îşi îngădui să-şi amintească de evenimentele petrecute cu un an înainte.

Îl îngropaseră alături de Catherine, într-un cimitir mic aproape de casă. Jeb şi Theresa stătuseră alături la slujba ţinută lângă mormânt, înconjuraţi de oamenii care-l cunoscuseră pe Garrett – prieteni de liceu, foşti elevi, angajaţi de la magazin. Fusese o ceremonie simplă, şi, deşi începuse să plouă aproape imediat ce pastorul terminase slujba, cei prezenţi rămaseră pe loc multă vreme după aceea.

Priveghiul se ţinuse acasă la Garrett. Unul după altul, oamenii veniseră acolo, oferind condoleanţe şi povestind diverse întâmplări. Când ultimii dintre ei plecaseră, lăsându-i pe Jeb şi pe Theresa singuri, Jeb scosese o cutie din debara şi-i ceruse să stea cu el în vreme ce sortau ce era acolo.

În cutie erau sute de fotografii. În următoarele câteva ore, privise cum în faţa ei se desfăşura copilăria şi adolescenţa lui Garrett – toate

elementele lipsă din viaţa lui pe care ea doar le imaginase. Erau şi poze din anii de maturitate – pozele de absolvire de la liceu şi facultate, *Happenstance* renovată; Garrett în faţa magazinului refăcut, chiar înainte de deschidere. În fiecare dintre acele fotografii zâmbetul lui rămăsese acelaşi, observase ea. Zâmbind cu el, constatase că nu numai zâmbetul, dar nici garderoba lui nu se schimbase. În afară de o singură fotografie făcută cu o ocazie specială, în copilărie, era îmbrăcat cam la fel – în blugi sau pantaloni scurţi, cămăşi uşoare şi sandale fără ciorapi.

Existau şi vreo duzină de fotografii cu Catherine. La început, Jeb fusese oarecum stânjenit atunci când le văzuse ea, dar, ciudat, n-o afectaseră deloc. Nu simţise nici tristeţe şi nici furie din cauza lor. Făceau pur şi simplu parte dintr-o altă perioadă a vieţii lui.

Ceva mai târziu în seara aceea, în vreme ce priveau ultimele fotografii, îl descoperise pe acel Garrett de care se îndrăgostise ea. O poză îi atrase atenţia în mod special, şi o privise vreme îndelungată. Observându-i expresia, Jeb îi explicase că fusese făcută de Ziua Memorială, cu câteva săptămâni înainte ca sticla să apară pe plaja de la Cape. În ea, Garrett era pe terasa din spate, arătând aproape la fel ca atunci când ea venise prima dată la el acasă.

Când putuse în sfârşit s-o lase din mână, o luase Jeb.

A doua zi dimineaţă îi dăduse un plic. Când îl deschisese, văzuse că-i dăruise fotografia aceea, laolaltă cu altele. Alături de ele, erau şi cele trei scrisori care făcuseră posibilă dragostea lor.

— Cred că el ar vrea să ai tu toate astea.

Prea tristă ca să-i mai răspundă, îi mulţumise numai, dând din cap.

*

* *

Theresa nu-şi mai putea aminti prea multe despre primele zile când revenise la Boston, şi, privind retrospectiv, ştia că nici nu voia. Îşi amintea însă că Deanna o aşteptase la aeroportul Logan atunci când avionul aterizase. Deanna o privise numai o clipă şi fugise să-şi sune soţul, instruindu-l să-i aducă nişte haine la Theresa acasă pentru că intenţiona să rămână câteva zile la ea. Theresa petrecuse mare parte a acestui răstimp în pat, fără să se scoale nici măcar atunci când Kevin se întorcea de la şcoală.

— Mama o să-şi revină vreodată? întrebase Kevin.

— Are nevoie numai de puţin timp, Kevin, răspunsese Deanna. Ştiu că şi pentru tine e greu, dar până la urmă o să fie bine.

Visele Theresei, atunci când şi le mai amintea, erau fragmentate şi tulburate. Uimitor, dar Garrett nu apăruse în niciunul dintre ele. Nu ştia nici acum dacă fusese vreun semn sau dacă trebuia să încerce să le găsească vreun înţeles. Iar în starea de atunci, îi fusese foarte greu să se gândească clar la ceva, mai ales că se culca devreme şi rămânea în pat, ascunsă în întunericul alinător cât mai mult cu putinţă.

Câteodată, imediat ce se trezea, trăia o secundă de irealitate confuză, când totul apărea ca o greşeală teribilă, prea absurdă ca să fi avut loc cu adevărat. În acea secundă totul era aşa cum ar fi trebuit. Se trezea încordându-şi auzul ca să asculte sunetele făcute de Garrett prin apartament, sigură că patul gol însemna doar că el era deja în bucătărie, sorbindu-şi tacticos cafeaua şi citind ziarul. Se gândea atunci că imediat avea să se aşeze lângă el şi să-i spună scuturând din cap: *Am avut un vis îngrozitor…*

Din săptămâna aceea nu-şi mai amintea decât nevoia acută de a înţelege cum de se putuse

întâmpla aşa ceva. Înainte să plece din Wilmington îl făcuse pe Jeb să-i promită că o s-o sune imediat ce afla ceva despre ziua în care Garrett ieşise cu *Happenstance.* Printr-o logică sucită, crezuse că dacă avea să cunoască detaliile – acel de ce – durerea avea să i se mai aline. Şi refuzase cu încăpăţânare să creadă că Garrett intrase în furtună pentru că n-avusese de gând să se mai întoarcă. De câte ori suna telefonul, spera mereu să audă glasul lui Jeb la telefon. „Înţeleg“, se şi vedea spunând. „Da… am priceput. Absolut, acum are sens…“

Desigur, undeva în străfundul sufletului ştia că aşa ceva n-avea să se întâmple niciodată, şi nici Jeb n-o sună în săptămâna aceea cu o explicaţie, nici nu află răspunsul în momentele de meditaţie. Nu, răspunsul ajunse la ea într-un mod cu totul neprevăzut.

*
* *

Un an mai târziu, pe plajă la Cape Cod, reflecta fără amărăciune la turnura pe care o luaseră evenimentele care o conduseseră până acolo. În fine pregătită, Theresa căută în geantă. Scoase de acolo obiectul pe care-l adusese cu ea, îl privi, retrăind ora în care primise răspunsul. Spre deosebire de ce mai ţinea minte despre săptămâna care urmase după întoarcerea de la Boston, amintirea acelei ore avea o claritate de cristal.

După ce Deanna plecase, Theresa încercase să revină la vechea rutină. În confuzia din săptămâna precedentă, ignorase cu totul unele aspecte ale vieţii. Iar dacă Deanna o ajutase cu Kevin şi cu gospodăria, corespondenţa adunată o trântise pur şi simplu într-un colţ al sufrageriei. După cină, într-o seară în care Kevin era la cinema, Theresa se apucase absentă să sorteze mormanul.

Găsise duzini de scrisori, trei reviste şi două pachete. Un pachet îl recunoscu ca fiind cadoul pe

care-l comandase dintr-un catalog pentru ziua lui Kevin. Cel de-al doilea însă, era împachetat în hârtie maro simplă şi nu avea adresă de returnare.

Acel al doilea pachet era lung, dreptunghiular şi lipit cu multă bandă adezivă. Existau două ştampile care menţionau că era fragil – una lângă adresă şi cealaltă în capătul cutiei – plus o altă menţiune că trebuia manevrate cu atenţie. Curioasă, se hotărâse să-l deschidă primul.

De abia atunci văzuse ştampila poştei din Wilmington, Carolina de Nord, fiind datată cu două săptămâni înainte. Verificase iute adresa trecută pe partea din faţă.

Scrisul lui Garrett.

Nu… pusese pachetul deoparte, simţind cum i strângea stomacul.

Găsise într-un sertar o foarfecă şi începuse să taie banda adezivă trăgând cu grijă de hârtie. Ştia deja ce avea să găsească înăuntru.

După ce ridicase obiectul şi verificase pachetul, să nu fi rămas ceva înăuntru, se apucase să desfacă cu grijă învelitoarea de plastic. Fusese strânsă bine la ambele capete şi trebuise să se folosească iar de foarfecă. După ce scăpase de ultimele rămăşiţe, pusese obiectul pe birou şi-l privise îndelung, incapabilă să mai facă o mişcare. Când îl ridicase spre lumină, îşi zărise numai propria imagine reflectată.

Sticla fusese astupată cu un dop, iar scrisoarea rulată se afla la marginea lui. După ce-i scoase dopul – el îl pusese lejer – întorsese sticla şi scrisoarea căzuse cu uşurinţă. Ca şi cea pe care o găsise cu câteva luni înainte, fusese răsucită cu atenţie şi prinsă cu un elastic. O desfăcu cu grijă, atentă să n-o rupă.

Fusese scrisă cu un stilou. În colţul din dreapta sus era imaginea unei corăbii, cu pânzele umflate de vânt.

*

*   *

Dragă Theresa,
Vei putea să mă ierţi?

*
* *

Pusese scrisoarea pe birou. Avea un nod în gât şi nu mai putea respira din cauza lacrimilor. Lumina de deasupra se reflecta ciudat în lacrimile ce-i şiroiau pe obraji. Se întinsese spre cutia cu şerveţele şi se frecase bine la ochi. Când îşi recăpătase cumpătul, începuse să citească din nou.

*
* *

Vei putea să mă ierţi?

Într-o lume pe care cu greu o înţeleg, există rafale ale destinului care ajung să te lovească când te aştepţi mai puţin. Uneori au forţa unui uragan. Alteori sunt ca o briză blândă ce abia-ţi atinge obrazul. Dar aceste rafale ca de vânt nu pot fi negate, aducând adesea, aşa cum se întâmplă, un viitor imposibil de ignorat. Tu, draga mea, eşti ca o rafală de vânt pe care n-am prevăzut-o, o rafală mai puternică decât mi-am putut imagina c-ar fi posibil. Tu eşti destinul meu.

M-am înşelat amarnic, când am ignorat ceea ce era evident, şi pentru asta îţi implor iertarea. Ca un călător precaut, am încercat să mă apăr de vânt şi mi-am pierdut în schimb sufletul. Am fost un prost să-mi ignor destinul, dar până şi proştii au sentimente, şi am ajuns să-mi dau seama că tu eşti cea mai importantă persoană pentru mine pe lumea asta.

Ştiu că nu sunt perfect. În ultimele câteva luni am făcut mai multe greşeli decât fac alţii într-o viaţă întreagă. Am greşit că m-am purtat aşa când

am găsit scrisorile, tot aşa cum am greşit atunci când am ascuns adevărul despre ceea ce simţeam în legătură cu trecutul. Când am alergat după maşină, după ce ai plecat de la mine, şi când te-am privit din terminalul aeroportului, am ştiut că ar fi trebuit să mă fi străduit mai mult ca să te opresc. Dar mai presus de toate, am greşit când am negat ceea ce era evident în inima mea: că nu mai pot continua fără tine.

Ai avut dreptate în toate privinţele. Când am stat în bucătărie, am încercat să neg tot ceea ce-mi spuneai, chiar dacă ştiam că erau adevăruri. Ca un om care priveşte numai înapoi în timpul unui drum, am ignorat ceea ce mă aştepta în faţă. Am pierdut frumuseţea răsăritului de soare, minunea aşteptării care face ca viaţa să merite să fie trăită. A fost greşit din partea mea să procedez aşa, ceea ce s-a întâmplat a fost produsul tulburărilor mele şi tare mult mi-aş dori să fi înţeles toate astea mai devreme.

Dar acum, cu privirea îndreptată spre viitor, îţi văd chipul şi-ţi aud glasul, sigur fiind că aceasta e calea pe care trebuie s-o urmez. Cea mai mare dorinţă a mea este să-mi acorzi o a doua şansă. După cum probabil deja ai ghicit, sper ca sticla să-şi facă efectul magic, cum s-a mai întâmplat o dată înainte şi, într-un fel sau altul, să ne aducă iar împreună.

În primele câteva zile după plecarea ta, am vrut să cred că puteam continua să trăiesc ca şi înainte. Dar n-am izbutit. De fiecare dată când priveam cum apune soarele, gândurile îmi fugeau la tine. De fiecare dată când treceam pe lângă telefon, tânjeam să te sun. Chiar şi atunci când ieşeam în larg, nu mă puteam gândi decât la tine şi la momentele minunate pe care le-am trăit împreună. În adâncul sufletului ştiu că viaţa mea nu va mai fi niciodată la fel. Te voiam înapoi mai mult decât aş putea să-ţi spun, cu toate astea, de câte ori îţi revedeam imaginea, auzeam mereu

cuvintele pe care mi le-ai spus ultima oară. Indiferent de cât de mult te-aş fi iubit, ştiam că nu era posibil decât dacă noi – amândoi – eram siguri că eu mă voi devota cu totul drumului întins în faţa noastră.

Astfel de gânduri m-au chinuit până noaptea târziu, când în fine am găsit răspunsul. Sper ca, după ce-ţi voi povesti, să însemne şi pentru tine ceea ce a însemnat pentru mine:

În vis, m-am văzut cu Catherine pe plajă, chiar în acelaşi loc în care te-am dus şi pe tine, după ce am luat prânzul la Hank's. Era multă lumină în jur, mai ales că razele soarelui se reflectau pe nisip. În vreme ce ne plimbam împreună, m-a ascultat cu atenţie cât i-am povestit despre tine, despre noi, despre momentele minunate pe care le petrecuserăm împreună. În cele din urmă, cu multe ezitări, am admis că te iubeam şi că mă simţeam teribil de vinovat. Ea n-a spus nimic pe moment, ci a continuat să mai meargă o clipă, înainte să se în toarcă şi să mă întrebe: „De ce?".

„Din cauza ta", i-am răspuns.

Auzindu-mă, mi-a zâmbit cu răbdare şi cu umor, aşa cum zâmbea când era în viaţă. „Doamne, Garrett", mi-a spus în cele din urmă, mângâindu-mă uşor pe faţă, „dar cine crezi că a dus sticla aia până la ea?".

*

* *

Theresa se oprise din citit. Zumzetul înfundat al frigiderului părea să sublinieze cuvintele acelea din scrisoare:

Dar cine crezi tu c-a dus sticla aia până la ea?

Atunci se lăsase pe spate în scaun şi închisese ochii, încercând să îşi reţină un nou val de lacrimi.

— Garrett, murmurase, Garrett… Dinspre geamuri auzise zgomotul făcut de maşinile care treceau pe strada de dedesubt. Încet, începuse să citească mai departe.

*
* *

Când m-am trezit, m-am simţit pustiu şi singur. Visul nu mi-a adus nicio alinare. Mai degrabă m-a îndurerat profund pentru ceea ce am făcut cu noi, aşa c-am început să plâng. Când am reuşit să-mi revin, ştiam ce aveam de făcut. Cu mâinile tremurânde, am scris două scrisori: cea pe care o ţii acum în mână, şi una pentru Catherine, în care îmi iau în fine adio de la ea. Azi o să ies cu Happenstance *în larg ca s-o trimit, la fel ca pe celelalte. Aceasta va fi ultima scrisoare – Catherine mi-a spus în felul ei că trebuie să merg mai departe, iar eu vreau s-o ascult. Dar nu ascult numai de sfatul ei, ci şi de imboldul inimii care mă împinge spre tine.*

Doamne, Theresa, îmi pare rău, îmi pare aşa de rău că te-am făcut să suferi. O să vin săptămâna viitoare la Boston cu speranţa că vei găsi o cale să mă ierţi. Poate că e deja prea târziu. Nu ştiu.

Theresa, te iubesc acum şi pentru totdeauna. M-am săturat să mai fiu singur. Văd copii jucându-se în nisip, râzând şi plângând, şi îmi dau seama că vreau şi eu să am copii cu tine. Vreau să-l văd pe Kevin cum se transformă în bărbat. Vreau să te ţin de mână şi să te văd plângând atunci când se va însura, vreau să te sărut atunci când îşi va împlini visurile. Dacă vrei, mă voi muta eu la Boston, pentru că nu mai pot continua la fel. Sunt bolnav şi trist fără tine. Stând acum în bucătărie, mă rog să mă laşi să mă întorc la tine, de această dată pentru totdeauna.

Garrett.

*
* *

Se înserase deja, iar cerul cenuşiu se întuneca repede. Deşi citise scrisoarea de o mie de ori, tot îi mai stârnea aceleaşi emoţii ca şi prima dată când o avusese în faţa ochilor, în anul care trecuse, acele sentimente şi emoţii o urmăriseră în fiecare zi, de cum se trezea.

Stând pe plajă, încercă să şi-l închipuie în timp ce scrisese paginile acelea. Îşi trecu degetul peste cuvinte, mângâind conturul paginii, ştiind că şi mâna lui fusese acolo înainte. Luptându-se cu lacrimile, privi scrisoarea, aşa cum făcea mereu după ce o citea. În unele locuri se vedeau pete, de parcă stiloul ar fi curs atunci când scrisese, petele acelea îi dădeau paginii o înfăţişare uşor dezordonată, dar cu totul aparte. Şase cuvinte fuseseră tăiate. Şi pe acelea le privi cu mare atenţie, întrebându-se ce voise să spună. Dar, ca întotdeauna, nu-şi putu da seama. Ca multe alte lucruri legate de ultima lui zi, era un secret pe care-l luase cu el. Spre partea de jos a paginii, observă că scrisul era mai greu de citit, de parcă ar fi strâns prea tare stiloul în mână.

Când termină, rulă iar scrisoarea şi o înfăşură cu un elastic pentru ca, astfel, să arate întotdeauna la fel. O puse la loc în sticlă, iar sticla o aşeză într-o parte, alături de geantă. Ştia că, atunci când avea să ajungă acasă, avea s-o aşeze la loc pe birou, unde o păstrase mereu. Noaptea, când luminile din stradă se strecurau pe fereastră, sticla lucea în întuneric şi era ultimul lucru pe care-l vedea înainte să adoarmă.

Căută după aceea fotografiile pe care i le dăduse Jeb. Îşi amintea că, după ce se întorsese la Boston, se uitase la fiecare în parte. Atunci când mâinile începuseră să-i tremure, le aşezase în sertar şi nu le mai privise.

Le răsfira acum, găsind-o în cele din urmă pe cea în care el se afla pe terasă. Ţinând-o în faţa ochilor, îşi aminti totul despre el – felul în care arăta şi se mişca, zâmbetul generos, ridurile din colţurile ochilor. Poate mâine, îşi spuse singură, voi lua negativul să-mi fac o copie mărită, una de opt pe zece care să stea pe noptieră, aşa cum a procedat el cu fotografia lui Catherine. Zâmbi apoi cu tristeţe, dându-şi seama că n-avea să facă aşa ceva. Nu, fotografiile aveau să ajungă iar în sertar, ca şi înainte, sub teancuri de lenjerie, alături de cerceii cu perle pe care-i primise de la bunica ei. Ar fi fost mult prea dureros să-i vadă chipul în fiecare zi şi nu era pregătită încă pentru aşa ceva.

De la înmormântare, păstrase contactul cu Jeb, deşi sporadic, sunându-l din când în când ca să-l întrebe ce mai face. Prima oară când îl sunase îi explicase că descoperise de ce ieşise Garrett în ziua aceea cu *Happenstance,* şi amândoi începuseră să plângă la telefon. În timpul următoarelor luni, discutaseră despre el fără să mai plângă, iar Jeb îi vorbise despre Garrett aşa cum fusese în copilărie, sau îi spusese ce anume îi povestise Garrett despre ea.

În iulie, Theresa şi Kevin se duseseră în Florida şi făcuseră scufundări. Apa de acolo, ca şi cea din Carolina de Nord, era caldă, dar mult mai limpede. Stătuseră acolo opt zile, făcând scufundări în fiecare dimineaţă şi zăcând pe plajă după-amiezele. Pe drumul de întoarcere spre Boston, amândoi se hotărâseră să repete experienţa şi anul următor. De ziua lui, Kevin ceruse un abonament la o revistă despre scufundări.

Culmea ironiei, primul exemplar primit includea şi un articol despre epavele de pe coasta Carolinei de Nord, inclusiv cea pe care o vizitaseră ei cu Garrett.

Deşi fusese invitată, nu se mai întâlnise cu nimeni de la moartea lui Garrett. Colegii de la redacţie, cu excepţia Deannei, încercaseră de

nenumărate ori s-o scoată în oraş cu diverşi bărbaţi, dar ea refuzase politicos toate invitaţiile. Uneori îşi auzise colegii şoptind: „Nu înţeleg de ce-a renunţat“ sau, „E încă tânără şi atrăgătoare“. Alţii, mult mai buni observatori, declaraseră pur şi simplu că avea să-şi revină cu timpul.

Ceea ce-o adusese înapoi la Cape Cod fusese telefonul pe care-l primise de la Jeb cu trei săptămâni în urmă. Când îi ascultase glasul blajin care-i sugera că venise momentul să-şi vadă mai departe de viaţă, pereţii pe care-i ridicase în jurul inimii începuseră să se prăbuşească. Plânsese toată noaptea, dar a doua zi dimineaţă ştia ce avea de făcut. Făcuse toate aranjamentele necesare întoarcerii acolo – o treabă uşoară, pentru că nu era sezon aglomerat. De atunci, începuse procesul de tămăduire a inimii.

Aşa cum stătea pe plajă, se întrebă dacă o vedea cineva. Privi dintr-o parte în alta, dar plaja era pustie. Numai oceanul se mişca, atrăgând-o cu mânia lui. Apa părea furioasă şi periculoasă: nu mai era locul romantic pe care şi-l amintea. Privi oceanul multă vreme, gândindu-se la Garrett, până când auzi tunetul bubuind peste cerul de iarnă.

Vântul se înteţi iar ea-şi simţi gândurile fugind pe aripile lui. De ce, se întrebă, se terminase totul aşa? Nu ştia. Veni o altă rafală, iar ea îl simţi deodată alături, dându-i la o parte părul de pe faţă. Acelaşi gest îl făcuse atunci când îşi spuseseră adio, iar acum îi simţea iar atingerea. Aşa de multe lucruri pe care ar fi vrut să le schimbe din ziua aceea, atâtea regrete…

Acum, singură cu gândurile ei, continua să-l iubească. Ştia că-l va iubi mereu. O ştiuse din clipa în care-l văzuse pe docuri, şi o ştia şi acum. Nici trecerea vremii şi nici moartea lui nu aveau cum să schimbe ce simţea pentru el. Închise ochii şi şopti pentru el:

— Mi-e tare dor de tine, Garrett Blake. Şi, pentru o clipă, îşi imagină că el o auzise cumva,

pentru că vântul se stinse deodată, iar aerul rămase încremenit.

Începuseră să cadă primii stropi de ploaie atunci când trase dopul de la sticla simplă pe care o strângea în braţe şi scoase din ea scrisoarea pe care i-o scrisese cu o zi înainte, scrisoarea pentru care venise până acolo ca să i-o trimită. După ce o desfăşură, o ridică în faţa ochilor, tot aşa cum făcuse şi cu prima scrisoare pe care o găsise. Puţina lumină rămasă de abia îi permitea să desluşească cuvintele, dar oricum le cunoştea pe dinafară. Mâinile începură să-i tremure uşor atunci când începu să citească.

*

*   *

Dragul meu,

A trecut un an de când am stat cu tatăl tău în bucătărie. E noaptea târziu şi, deşi cuvintele vin cu greutate, nu mă pot scutura de sentimentul c-a venit momentul să-ţi răspund la întrebare.

Sigur că te iert. Te iert şi acum, aşa cum te-am iertat din clipa în care ţi-am citit scrisoarea. Nici nu aveam de ales în inima mea. Şi aşa mi-a fost foarte greu să te părăsesc o dată; să o fac şi a doua oară mi-ar fi fost imposibil. Te iubesc prea mult ca să te las să pleci din nou. Deşi încă mai plâng după ceea ce am fi putut avea, trebuie să fiu recunoscătoare pentru că ai intrat în viaţa mea chiar şi pentru un răstimp aşa de scurt. La început, am presupus că am fost aduşi laolaltă ca să te ajut să treci mai uşor peste perioada ta de jale. Dar acum, un an mai târziu, am ajuns să cred că, de fapt, a fost invers.

Ironia sorţii, am ajuns în aceeaşi situaţie în care erai tu, prima dată când ne-am întâlnit. În vreme ce scriu, mă lupt cu fantoma celui pe care l-am iubit şi l-am pierdut. Acum înţeleg mai bine toate greutăţile prin care ai trecut, şi îmi dau

seama cât de dureros a fost pentru tine să-ţi continui viaţa, să mergi mai departe. Câteodată mă copleşeşte tristeţea şi, deşi înţeleg foarte bine că nu ne vom mai putea vedea vreodată, o parte din mine ar vrea să se agaţe de tine pentru totdeauna. Mi-ar fi mai uşor aşa pentru că, dacă aş iubi pe altcineva, atunci amintirile s-ar estompa. Cu toate astea, iată şi paradoxul: deşi îmi lipseşti enorm, datorită ţie, nu mi-e groază de viitor. Pentru că tu ai putut să te îndrăgosteşti de mine, mi-ai dăruit speranţă, dragul meu. Tu m-ai învăţat că este posibil să-ţi vezi mai departe de viaţă, oricât de mare ar fi durerea şi jalea. Şi, în felul tău, m-ai făcut să cred că dragostea adevărată nu poate fi negată.

Nu cred că sunt pregătită în clipa asta, dar aşa am ales. Nu da vina pe tine. Datorită ţie, am speranţa că, într-o buna zi, tristeţea mea va fi înlocuită de ceva frumos. Datorită ţie am tăria de a merge mai departe.

Nu ştiu dacă morţii se pot întoarce pe pământul ăsta ca să se mişte nevăzuţi printre cei dragi, dar dacă pot, atunci sunt sigură că tu vei fi mereu alături de mine. Când voi asculta oceanul, voi asculta de fapt şoaptele tale; când briza răcoroasă îmi va mângâia obrajii, va fi spiritul tău care trece pe lângă mine. Tu nu vei dispărea niciodată, indiferent cine va mai fi în viaţa mea. Alături de Dumnezeu, stai şi tu în sufletul meu, ajutând la călăuzirea mea spre un viitor pe care n-am cum să-l prevăd.

Acesta nu este un adio, dragul meu, ci este o scrisoare de mulţumire. Îţi mulţumesc că ai intrat în viaţa mea şi mi-ai dăruit atâta bucurie, îţi mulţumesc pentru că m-ai iubit şi ai primit în schimb dragostea mea. Îţi mulţumesc pentru amintirile pe care le voi păstra mereu aproape. Dar, mai presus de toate, îţi mulţumesc pentru că mi-ai arătat că va veni o vreme când, în cele din urmă, te voi lăsa să te odihneşti în pace.

Te iubesc,
T.

*
* *

După ce citi pentru ultima oară scrisoarea, Theresa o rulă şi o sigilă în sticlă. Răsuci sticla în mâini de câteva ori, ştiind că în drumul ei făcuse un cerc complet. În cele din urmă, cum nu mai avea rost să mai aştepte, o aruncă cât de departe putu.

În momentul următor, vântul se intensifică şi ceaţa începu să se risipească uşor. Theresa rămase tăcută, privind sticla care plutea pe apă. Deşi ştia că era imposibil, îşi imagina că sticla nu avea să ajungă niciodată la mal. Că avea să călătorească pentru totdeauna prin lume, plutind prin locuri îndepărtate pe care ea n-avea să le vadă niciodată.

Câteva minute mai târziu, când sticla dispăruse din vedere, Theresa o porni înapoi spre maşină. Cum mergea tăcută, prin ploaie, Theresa zâmbi blând. Nu ştia când sau unde sau dacă sticla va apărea vreodată, dar nici nu conta, într-un fel sau altul, Garrett avea să primească mesajul.

25 mai, 1996 – 6 august, 1997

CUPRINS

Observații

[←1]

1 inch = 2,54 cm.

Table of Contents